

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 44 1-16 HAZİRAN 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

GREV VE DİRENİŞLER BÜYÜYOR

DİRENEN DERİ İŞÇİLERİ KAZANDILAR

Şubat ayından beri, patronların toplu iş sözleşmesinin imzalanmasına yanaşmayıp işçileri sendikadan uzaklaştırma ve işten atma girişimlerine ve bu amaçla yapılan her türlü faşist saldırılara karşı direnişi ve beraberinde kazanmayı tercih eden deri işçileri zafere ulaştılar.

25 Şubat günü başlayan; 75 işyerindeki 2200 işçiyi kapsayan grup sözleşmesi görüşmelerinde, patronların kriz bahanesiyle anlaşmaya yanaşmaması ve komik tekliflerde bulunması üzerine birçok işyerinde üretimi durdurarak direnişe geçen Deri-İş Sendikası'na üye işçiler, 3 aylık bir direnişten sonra taleplerini patronlara kabul ettirdiler.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Anıldı

Parça parça kesilen ve halen direnen İbrahim Kaypakkaya, 18 Mayıs gecesi kurşunlanarak aramızdan alınıyordu. O gün bu gündür; cellatlar, İbrahim'in dediği gibi faşistlerin gözünde "kahraman" ilan edildiler. O ise dünya halklarının gözünde gerçek bir kahraman olarak yer aldı. Tarihe de öyle geçti. Ve 18 Mayıs zaferin, direnişin, savaşmanın yıl dönümü olarak bu güne kadar unutulmadı/unutulmayacak.

Proletarya Partisi'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 26. yılında, kendisine yakışır bir şekilde Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi'nde anıldı.

Karar; "Yargılamadan İdam"

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın emperyalist bir komplo sonucu Türkiye'ye teslim edilmesinin ardından zafer sarhoşluğuna kapılan hakim sınıflar; ülke içerisinde güvenizmi körükleyerek halklar arasında düşmanlık tohumları ekerken; ilerici, demokrat, devrimciler üzerinde ise tam anlamıyla 12 Eylül'ü aratmayacak bir terör uygulandı.

Kendi yasalarının belirttiği gibi, gözetilene alınan bir kişinin mahkeme kararı ile tutuklandıktan sonra cezaevine gönderilmesi gerekirken Öcalan tam tersi bir uygulamaya maruz bırakılarak, şu anda bulunduğu İmralı Adası'nda özel bir askeri birim tarafından her gün

sorgulanmaktadır. Bununla birlikte, Öcalan'ın savunmasını dinlenen avukatlara ise sürekli olarak çeşitli güçlükler çıkartılmaktadır. "Yargılama" esnasında savunmalarını yapabilmeleri için gereken müvekkil-avukat ilişkisi engellenmeye çalışılmaktadır. Tabii ki MGK tarafından sonucu daha önceden belirlenmiş ve kesin bir karara bağlanmış bu davada, savunmanın sonuç açısından pek bir etkisi olmayacaktır.

Aylardan Mayıs, Doğanın üzerindeki beyaz örtüyü atıp, bütün güzelliklerini herkesi kuskandıracak denli cömertçe sergilediği bir aydır Mayıs. Ama diğer yandan sınıf mücadelesinin nice yiğit kadro ve militanının bin yürek daglayarak şehitler kervanına katıldığı aydır Mayıs. Bir yanda gökyüzünü fethetmiş çıkan **Paris komünarları**, diğer yanda ise işkencede katledilen Komünist **Onder I. Kaypakkaya** ve idam sehpalarının altlarından çekilmesi fırsatını cefakarlara bırakmayan **Deniz, Yusuf, Hüseyin**. Ve saymakla bitmeyecek yüzlerce, binlerce şehit daha.

Günlerden 15 Mayıs. Ve bizler I. Kaypakkaya yoldaşı anma etkinliğinin son çalışmalarını yapıyoruz. Ama artık yeni bir bilinç, yeni bir tarzla yapmaya çalışıyoruz. Çünkü artık biliyoruzki, keskin sloganlar atmak hiçbir şeyi çözmez. Onun bizlere bıraktığı 72 manifestosunu sadece devrimin aşarı ve azamı programı olma ile sınırlarsak, bu programı yaşamsallaştıracak bir kişiliğe, duruşa sahip olmazsak İbrahim Kaypakkaya'nın ardılları olamayacağımızı biliyoruz.

İşte bizlerde bu bilinçten hareketle O'na layık bir anma yapmanın hazırlıkları için havalandırmaya çıkıyoruz. Arkamızdan bir yoldaş sesleniyor: "**Bizde Cemile Koçak diye biri var mı?**" Kısa bir şaşkınlık sonrası "evet" diyoruz ve seninde yüzlerce partizan gibi şehit düştüğünü anlıyoruz. Çalışmaya devam ediyoruz ama durgunlaştığını farkediyoruz. Çalışmaya ara veriyoruz. Kendi kendime "**sende mi sone sende mi?**" cümlesini tekrarlıyorum. Hemde sınıf mücadelesinin bedeller ödenmeden zaferle ulaşamayacağını bilmeme rağmen.

Evet canım yoldaşım. Kavga bedel istiyor ve bu bedeli ödemekten kaçınmak kavga'nın ölümü, halkımızın çok daha uzun yıllar zulme, sömürüye katlanması demek.

Canım yoldaşım halama

Ama yine de duygulanmamak elde değil. Akşam gazetesinin birinde çıkan resmini bir yoldaşa gösteriyorum. Ne güzel poz vermişsin. Belki ilk kez bugün o güzel duruşunu farkediyorum. Ne dersin sone bu da bir zaaf değil mi? En yakınımızda olanların iyi, güzel yanlarını çoğunlukla onları "kaybettikten" sonra farketmek. Gözlerim doluyor. Yoldaşlar bana ne kadar benzediğini söylüyorlar. Gazeteyi yerine bırakıyorum, ama sesimin duygusallaştığını belki de yoldaşlar farkettiler. Sonra "sana ne kadar benziyor" cümlesi aklıma geliyor ve kendi kendime "**fiziki olarak doğrudur ama O'nun gibi olamadım**" diye düşünüyorum ve bu gerçek beni kızdırıyor.

Senin yanında olmadığımın bana darğın olduğunu biliyorum. Ama sana söz veriyorum. Yoldaşlarımla beraber attığın her adım takipçisi olacağım. Geniye dönüp baktığımda, yatılıda beraber okuduğumuz günler geliyor aklıma. Benden bir yaş büyük olmama rağmen benden bir alt sınıfa gidiyordun ve ben sana dil alışkanlığından olsa gerek "amca kızı" der, "hal-la" demezdim. Ben okulu bırakıktan sonra ikinci yıl sende bırakmıştım, babana yardım ediyordun.

Partizanlarda benden daha önce tanışmıştın. Onları iyi tanıyordun. Ben ise sadece adlarını duymuştum. '91 ilk baharıydı. Bilirsin, ilkbaharda en küçük deseler bile coşkun bir nehir gibi delişmen akarlar. Ve sen bu coşkunluğu nehirlerle birleştir-miştin çekimden. Biliyordun ki kurtuluş ancak bütün gençliğe karşı verilecek muzafer bir mücadele sonrası olabilirdi ancak.

Koyunları otlatmadan döndüğüm bir akşam, seni güzel elbiselerinin içinde damın başında görmüştüm. Sigara içmek için dama çıktığımda "**üşütürsün içeri gir**" dediğini şimdi ki gibi hatırlıyorum. En güzel elbiseler içinde partizanları beklediğini sonradan anlamışım ve o gün puslu kumaya gelen beyaz ordu güçlerini oradan kovuşunu. Buluşmayı hiçbir şey engellememeliydi can yoldaşım.

Bir süre sonra ablanın sesi geldi: "**Ceme dağa gitmiş gözüküyor.**" Ana yüreği yufkadır, dayanamaz evlat hasretine. O gün anneni zor sakinleştirdik. Ve anneni o halde görünce sana kızdığını itiraf et-meliyim. Çok sonra anladım bunun yanlışlığını.

Sevgili yoldaşım. Seni bir daha ancak iki yıl sonra görebilmişim. "Dinime yana-nım" cümlesi dilinden düşmüyordu ve o uzun saçların kısacık. Evet, kısa saç sa-na daha çok yakışıyordu. Tam bir geril-laydın artık. Bir süre sonra gerillaya katıl-dığımızı gördüğünde gururla bakıyordun bizlere. Ve sonra çatışmalardaki tavırların bizleri ne kadar cesaretlendiriyordu. İki yıllık savaş pratiğin sonucu bir komutan-dın artık.

Manzurlarda bir halk düşmanının haince açtığı ateş sonunda üç yiğit yoldaşımız şehit düştüğünde sende yaralanmıştın. Ama kendini hiç bırakmadın ve tedavi ol-duktan sonra öğrendiği Karadenize git-mişsin. Biliyorum artık Dersim dar geli-yordu. Coşkun ırmaklar önüne çıkan her engeli aşabiliyor, çünkü onların cesareti ve yapabilmeye cüreti vardır. Kah mende-rekler yaparak, kah paşcalayarak aşarlar engelleri. "**Bir Dersim yetmez hedef bin**

Dersim olmalı" demişti Baba yoldaş. O'nun vasiyetine uymamazlık olamaz. Hedef "**Bin Dersim**"...

Evet sevgili halamığım. Daha dün Zela, Metin, Bülent ve öncesinde bir çok yol-daş. Şimdi Karadeniz bir kezde senin için haykırıyor acılarını ve herkesi kavga'nın kızgın koruna davet ediyor.

Evet yoldaşım. Seni kelimelerle anlatmak mümkün değil. Bu konuda yetersiz oldu-ğum açıkça görülüyor. Seni dostlara ve yoldaşlara yeterince anlatamıyorum. Bu konuda senden özür diliyorum. Teorik olarak hala kendimi aşamamam. Ama şu kadanni söyleyeyim ki, Altıncı yüzyıl mücadelesinde açtığınız çizgiden yürüyeceğiz. Baktığınız silahları devraldılar yere düşürmeden yoldaşlar ve başları dindik de-vam ediyorlar muhteşem yürüyüşlerine. Size ve tüm şehitlerimize söz veriyoruz ki, döktükleri her damla kanın hesabını soracağız.

Günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor

En güzel dünyaları yaktık ellertimizle

Ve kaybettik gözümüzde aklamayı

Bizi bir parça huzur ve dindik bırakıp

Gitti gözyaşlarımız

Ve bundan dolayı

Biz unuttuk bağışlamayı

Varılacak yere

Kan içinde varılacaktır

Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

Turnakla sokulup koparılacaktır

Bursa Cezaevi'nden

Bir Yoldaş

İbrahim Kaypakkaya yaşıyor, savaşıyor!

Proletarya partisinin Kurucu Önderi ve Başkomutanı İbrahim KAYPAKKA-YA 'yı işkencede katledilişinin 26. yılında bir kez daha selamlıyor; öğren-cileri, savaşçıları, yoldaşları olarak saygıyla anıyoruz. O'nu anmanın sını-fa ve halka bağlılık, proletaryanın bi-limsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'le donanmak olduğu bilin-ciyle Önderimizin çizdiği kırmızı güzergahta savaşmanın ve mücadele etme-nin sevincini yaşıyoruz.

Önderimiz İbrahim yoldaşın "**Beş temel belge ve onbir ilke**" olarak benimsediğimiz görüşlerinin bilimselliği, ülkede sınıfların gerçekliği-ni ortaya koyan ve devrimin yolunu çizen niteliği değişmemiştir. Tarihi-mizde bazı oportünist unsurlar tersi yönden sözde eleştirilerle programı-mızı dolayısıyla Önder yoldaşı hedef almaya çalışmışlardır. Bu tür oportü-nist ve revizyonist düşünceler günü-müzde de partimizin ismiyle ortalıkta dolananlar tarafından sergilenmekte-dir. Açık ki bu tür teorik zorlamalar,

zora dayalı devrim gerçekliğini açıkça ilan eden ve Halk Savaşı Stratejisi'ni bilimsel olarak geliştiren İbrahim yol-daşın çıkışı ve proletarya partisinin doğuşunu anlamamak ve bunu rast-lantılarla açıklamak isteyen ve devri-min zorlu görevlerinden kaçan geçici yol arkadaşlarımızın pespaye düşün-celeridir.

Önder yoldaşımızın emrettiklerini ve bize bıraktığı mirası layıkıyla sahiplendiğimizi göstermek için bu tür ucuz eleştirileri muhatap almakla yetinmedik/yetinmeyeceğiz. Çünkü Önder yoldaşımızın görüşleri ve vasiyeti tek başına bizlerin tekelinde ya da tasarrufu altında değildir. O'nun görüş-leri bu topraklarda halkların devrimci iktidarı ve kurtuluşu için mücadele et-mek isteyen, bu uğurda kan-can be-deli kendini feda eden tüm emekçile-rin ve proletaryanın kendi öz düşün-celeridir. Bu yanıyla O'nun görüşleri yaşayan, canlı bir bütündür ve ge-lişmesi, değişmesi demek; her bilim-sel görüşün olduğu gibi; öncelikle

gerçekleştirilmesi ve yaşamsallaştırıl-ması demektir. Dolayısıyla bu, teori-nin kuru cansız böbürlenmelerinde değil, proletaryanın ve halklarımızın devrim yürüyüşünde olmaktadır/ola-caktır.

O'nun görüşleri ve bize bıraktığı mi-ras, enternasyonal proletaryanın ve dünya halklarının sınırsız, sınıfsız, sö-mürsüz dünyası, komünizm müca-delesinin bir parçasıdır. O'na bu nite-liğini veren birkaç kafadarın akade-mik çalışması değil, bizzat enternas-yonal proletaryanın ve dünya halkları-nın mücadelesi ve tüm bunların bu toprakların gerçekliğinde Önder yol-daşı billurlaşmasıdır. O, Halk Savaşı Stratejisinin bu topraklardaki özsu-yu ve komünizmi kazanma azmiyle dire-nişin kırmızı bayrağıdır.

Bizler bugün O'nun mirasına sahip çı-karken, kimilerinin devrimci önderle-re yaptığı gibi "**yaşasaydı bizim gibi düşünürdü, yapardı**" demedik, deme-yeceğiz. Bizler O'nun takipçileri ola-

rak her zaman Önder yoldaş gibi dü-şünecek ve O'nun gibi savaşacağız. O'nun çalışma tarzını, önderlik ve kit-le çizgisini esas alacağız. Önder yol-daşı lafta "geliştirmek" yenne pratiği-mizle devrimi geliştirerek O'nun sadık takipçileri olacağız.

O'nu anmanın savaşmak olduğu bi-linciyle; sözünü eylemleştirecek, tar-zını yaşamsallaştıracaktır. Bir kez da-ha yoldaşımızın şahsında tüm devrim şehitlerini saygıyla anarken; Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın çizdi-ği kırmızı güzergahtan, Marksizm-Leni-nizm-Maoizmin ışıklı yolundan sap-madan, proletaryadan, halklarımızdan ve dostlarımızdan öğrenerek, Birleşik Devrimin örgütleyicisi ve sıra neferleri olacağımıza, halklarımızın Devrimci Halk İktidarı için her şeyimizle sava-şacağımıza ve '72 Nisan Manifestosu-nu zaferle taçlandıracağımıza and içi-yoruz.

Bir Halkın Günlüğü Okuru

İstanbul

Kosova ve NATO'nun yeni konsepti

NATO'nun Yugoslavya'ya düzenlediği hava harekati birinci ayını doldurduğu sırada, ABD'de 50. yıl kutlamaları yapılmakta ve NATO'nun "yeni konsepti" tartışılmaktaydı. Saldırıları iki ay geçmesine rağmen mevcut durumda yeni sayılabilecek bir pozisyon henüz yaratamamıştı. Saldırıların uzaması ve bu şekilde devam etmesi politik açıdan ABD'nin başarısızlığı anlamına gelirken, NATO, saldırıların gün geçtikçe sivil hedeflere yönelerek hareketin başlangıcında açıkladıkları gerek politik ve gerekse askeri hedeflerden açıkça uzaklaşmaktadır. Savaşın sonucunu ne hava hareketinin şiddeti, ne de Miloseviç'in diplomatik kurnazlığı belirleyecek. Saldırıları karşısında Yugoslavya halklarının direnme gücü bu savaşın sonucunu tayin edecek. Ki bunu da ne Miloseviç yönetimi, ne de NATO istediğinden, ortaya koyduğumuz "denge" durumu sürüp gidecek.

NATO, hatırlanacağı gibi savaşın ilk günlerinde akıllı bombalarıyla sadece Yugoslavya'nın, onların deyimiyle "zalim Sırp larını" savunma sistemini ve askeri gücünü hedeflemekteydi. İlk günlerde yapılan açıklamalarda, belirlenen hedefler doğrultusunda hareket edilmeye çalışıldığı gösterilirken, ara daha sonra ekonomik hedeflere geldi ve fabrikalar, elektrik şebekeleri vs. de bombalanmaya başlandı. Bunun açıklaması da, "Miloseviç'in tüm dayanma gücü kırılmaya ve yokedilmeye çalışılıyor" denilerek yapıldı. Ancak bununla da yetinilmedi ve şimdi daha ayan beyan bir şekilde TV kuruluşları, hastaneler, yerleşim birimleri, okullar vb. de bombalanarak, NATO'nun savaş oyununu, "sıfır ölümü savaş" demagojisi Yugoslavya halklarına dönük gerçek yüzünü gösterdi. NATO halen gerçekleştirdiği bu "insani amaçlı" katliamlarını "okulun yanında bir Sırp askeri jipi vardı" gibi komik gerekçelerle açıklamaya çalışıyor. Ancak bölgeye giden taraflı-tarafsız gözlemciler bile bu gerekçeleri ya da açıklamaları yalanlayarak, NATO'nun operasyonunu daha yüksek bir perdeden tartışılır duruma getiriyor.

NATO'nun bu saldırılarını başından beri canı gönülden destekleyen birçok çevre bugün en azından sonuç alıcı bir kara hareketi için NATO'nun mevcut operasyon ve amaçlarını deşifre etmek durumunda kalmışlardır. Başını İngiltere'nin çektiği ve söylediği şey açıktır: "Mevcut hareketin başarısızlığı teslim edilmeli ve başarı için, sonuç almak için kapsamlı bir kara hareketi göze alınmalıdır." Bununla birlikte kapsamlı bir kara hareketi Yugoslavya halklarını düşmanla somut bir şekilde yüz yüze getireceğinden, bunun sonucunu bu çevreler bile hesap edememekte, dolayısıyla da operasyonlar daha fazla bombalamayla gün geçtikçe şiddetlenmektedir.

Hava saldırıları bu şekilde şiddetlenirken, az önce de söylediğimiz gibi yüzündeki "insani" maske de düşmekte, neyin ne olduğu ve hareketin tüm yönleri daha çok açığa çıkmaktadır. Bunların başında, belirlenen hedeflerin salt askeri hedefler olmadığı gelmektedir. İkincisi, bu savaşın mali-

yetidir ve bombalanan bir hedefin getirdiği ekonomik kayıplar, üzerine düşen bombadan neredeyse beşte biri oranında düşüktür. Üçüncüsü, NATO açıklamalarına göre, iki aylık süre içinde Yugoslavya savunma sisteminin ve askeri gücünün henüz ciddi bir kayba uğramadığıdır (% 80'in hiç zarar görmediği açıklanmaktadır). Dördüncüsü de, Türkiye'nin ilk haftalar dışında başından beri hava saldırılarına fiilen katıldığı gibi gizlenen ve farklı gösterilen gerçeklerdir.

Yukarıdakileri biraz açmaya çalışalım: Bill Clinton, bu operasyon için ABD bütçesinden ek olarak 6 milyar dolar talep etmişti. Ancak talep ettiğinden fazlasını bularak 12,9 milyar dolarlık bir ek bütçe bu operasyonun emrine sunuldu. 12,9 milyarlık bu bütçenin milyonluk komik bir bölümü Kosovalı mültecilere ayrılırken, geri kalanı olduğu gibi silah ve petrol tekelininin kasasına akıtılacak. Ayrıca Avrupalı emperyalist devletler, savaş sonrası Yugoslavya'nın yeniden inşaatı için tahmini 30 milyar doların gerektiğini açıklayarak kimin, nereden talan edeceğini bildirmekte. Şimdi bu açıklamalarla birlikte '97 yılı sonunda başlayan "global kriz" ve nedenlerini kısaca hatırlamaya çalışalım:

Geçtiğimiz yıl üretim fazlası ve talep daralmasıyla dünya çapında etkili olan kriz sürecinde petrol fiyatları da tarihindeki en düşük seviyeye inerek, ekonomik krizi daha da çıkışsız bir duruma sokmaktaydı. "Talep daralması"nın Yugoslavya'ya düşen bombalarla bir ölçüde gideren ve yine bu operasyonlar sırasında harcanan akaryakıt dolayısıyla petrol fiyatlarında çok az da olsa bir yükseliş yaratan emperyalist sistem, krize küçük de olsa bir "çare" bulmuş oldu. Petrol ve silah tekelininin hisse senetlerinin yükselişine borsalarda belli bir rahatlamaya içine girdi. Görüldüğü gibi sermaye yine üretici güçlerinin bir bölümünün yıkımı ve tahrip edilmesiyle krize ne bir "çözüm" buldu. Ancak bu çözümü ve yarattığı "rahatlama"nın geçici olduğunu hemen belirtelim. Petrol fiyatlarındaki bu ani yükselişin maliyet fiyatlarını arttırması ancak talep daralmasının henüz istenen boyutlarda açılmamasından dolayı sermaye merkezlerinde "enflasyonist" bir baskı yaratmış/yaratacak olmasıyla Yugoslavya'ya düşen bombalar, kısa zamanda dünya çapında daha şiddetli bir krizin tohumlarını atmış oldu. Bu konu daha ayrıntılı incelenmesi gerektiğinden fazla uzatmamakla beraber, savaşın gerçek nedeninin bu kadarı bile tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermeye yeterlidir diyebiliriz.

Bu konuyla bağlantılı olarak bir-iki noktaya daha değinelim. Bir ay önce hareketin ortasında ABD ve İngiltere, Yugoslavya'ya "petrol ambargosu" uygulanmasını önerdiler. Böylelikle Yugoslavya'nın enerji kaynakları engellenerek ekonomisine darbe vurulacaktı. Bununla birlikte ABD, kendi önerisi içinde Karadağ üzerinden Yugoslavya halklarının ihtiyacı olan "insani" amaçlı petrolü (ısınma, hastaneler, okullar ve yerleşim birimleri için) karşılayabilece-

ğini de belirterek ne kadar fedakar olduğunu da gösteriyordu!... Ancak Fransa ve Rusya buna açıktan karşı çıktı. Çünkü söz konusu olan petroldü ve aynı nedenlerden dolayı ABD ve İngiltere ile Fransa ve Rusya, Irak'ta da karşı karşıya gelmişti. Bu konuda Amerikan politikası açıktır: silah gücüyle ambargo uyguladığı ülkelerdeki petrol alışverişini diğer emperyalistlere ve ülkelere yasaklarken, kendisi bunu denetimine alarak, ekonomik-politik etkinliğini arttırmaktadır. ABD halen açık üstünlüğünü korumakla beraber, görüldüğü gibi son süreçte istemediği bazı itirazlarla da karşılaşılabilmektedir.

Yugoslavya'ya bombalar düşerken, ABD ile AB arasında bir başka "savaş" daha sürüyordu: "Muz savaşı." Afrika ve Latin Amerika'daki yarı-sömürgelerde üretilen muzların ABD ve AB ülkelerindeki satış koşullarının yeniden düzenlenmesi olarak özetlenebilecek bu savaş, Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantı salonlarında sürüyordu. Ancak milyonlarca muz üreticisinin ve çalışanının kaderini belirliyordu. AB ülkelerinin kendi yarı-sömürgelerinden sağladığı muzları bu ülkelerdeki ilişkilerini gözetecek Latin Amerika'daki ABD yarı-sömürgelerinin aleyhine olan koşullarda ABD'ye ihraç etmesine karşı çıkıyordu ABD ve bu konuyu bir nevi emperyalist ticaret mahkemesi olan Dünya Ticaret Örgütü'ne (WTO) götürdü. ABD'nin lehine karar çıkması sonucu AB ülkeleri de ABD'den ithal edilen hormonlu et ve diğer gıda ürünlerine ambargo koyma tehdidini getirdi ve bunun tarihini açıkladı: 15 Haziran...

Bu çekişmeler belki Yugoslavya halklarının başına düşen bombaların durumunu direkt belirlemiyor, ama politik sonuçları itibarıyla ABD ve AB arasındaki güç dengelerini etkilediğinden, sonuçta dolaylı da olsa Yugoslavya halklarının kaderine tesir ediyor ve petrol ambargosu örneğinde olduğu gibi meselenin alt yapısını oluşturuyor. Tüm bu gelişmeler, emperyalist sistemin MAJ ve MİGA anlaşmaları ve bağlantılı olarak NATO'nun Yugoslavya'da ilk defa uygulamak istediği yeni konseptinin çerçevesini meydana getirmektedir. Bunlar tam olarak anlaşılardan mevcut sürecin politik değeriyle birlikte resmi yönüyle dolaylı, fiili yönüyle direkt karşılık verilmiş oldu. Ancak bu mesaj alışverişi Çin halkının öfkesine yol açtı ve gerek ABD'yi, gerekse Çin yönetimini zor duruma soktu. ABD, Çin halkını özorlerle yatıştırmaya çalışırken, Çin yönetimi de halkın öfkesine katılmak zorunda kaldı. Bu arada, bu konu ile ilgili devrimci basında yapılan bazı yanlış tespitlere de değinelim. Çin halkının günlerce süren gösterilerini bizzat Çin egemen sınıflarının örgütlediği ve yönlendirdiği tespitleri yapıldı/yapılıyor devrimci basında. Bu yanlış ve gerici bir tespittir.

Bu tespitleri yapan Alintlerimiz ve Atılım çevresinin klasik Anavut-Çin çekişmesinden kurtulamadığını göstermektedir.

ABD'nin CIA aracılığıyla örgütlediği, hatta bir kuruluş toplantısının Türk devletinden de katılanlarla birlikte İzmir'de yapıldığı söylenen, ancak niteliği zaten çok açık olan UÇK'yi, "anti-emperyalist" kabul ve ilan eden Atılım ve Alintlerimiz çevrelerinin, Çin halkının öfkesini ise gerici bir pozisyona sokması, aynı sakat mantığın sonucudur. Emperyalizmin doğrudan aleti olan UÇK'yi ilerici göstermekle Çin halkının doğal anti-emperyalist tepkisini gerici göstermek sonuçta aynı kapıya çıkıyor: **Gericiği alkışlamak.** Çin yönetiminin bu saldırıyı ve halkın tepkisini ABD ile ticari pazarlıklarda ve Çin'in Dünya Ticaret Örgütü'ne kabul edilmesinde kullanmak istemesi, Çin halkının devrimci öfkesini ve eylemlerini "gerici" olarak göstermeyi haklı çıkarmaz. Ayrıca Tiananmen olaylarının 10. yıldönümünde halkın Çin yönetimiyle hesaplaşacağı günlerin kısa bir süre öncesine denk düşen bu gelişme, Çin bürokrat burjuvazisini ayrıca sevindirmiştir. Çin'de bürokrat burjuvaziye karşı mücadele eden iki ana kesim vardır.

Birincisi; ABD ve diğer emperyalistlerce desteklenen ve daha çok Çin'deki insan hakları tartışmalarına konu olan "liberal burjuva muhalefet" ve **ikincisi;** devrimci geleneklere ve sosyalizme bağlı işçi ve köylü yığınları ve bunların temsilcileri.

Bu konuyu az da olsa uzatmamızın sebebi, Emek Gazetesi'nde bütün bu olup bitenlerin arkasından Çin ile ilgili bir yazı dizisinin başlatılmış olmasıdır. "İlgili" olan yazılan-çizilenden çok Emek Gazetesi'nin zamanlamasıdır.

Biz tekrar asıl konumuza dönecek olursak, bu süreçte Yugoslavya ve Kosova ekseninde yapılan emperyalist diplomasiinin geliştiği yer, görüldüğü gibi ekonomik anlaşmalar ve kuruluşlardır. En son Yugoslavya için barış arayışı ve çözümünün G-8 toplantılarında yapılmış olması bunun somut göstergesidir. Ayrıca konu ne zaman G-8 gündemine geldi? Yugoslavya'da barış ve anlaşma için "umut dolu" açıklamalar bombardımanının şiddetiyle birlikte artarak peşpeşe gelmeye başladı.

NATO, buraya kadar ortaya koyduğumuz ve temel yönleriyle göstermeye çalıştığımız gelişmeler üzerinden 50. yılında "yeni konseptini" belirledi. NATO'nun 50. yıl kutlamaları ve yeni konseptin açıklanması, önceden hazırlığının yapıldığı gibi, şaşırtıcı törenlerle yapılmadı. Çünkü yeni konsept Yugoslavya halklarının kaderinde başarısızlığa uğramıştı. NATO'nun Yugoslavya'da Miloseviç ile yapacağı olası bir "barış" anlaşması, Ekim 98'de bu saldırılar başlamadan önce Miloseviç'in ortaya koyduğu çerçeveden daha farklı olmayacaktır. Bu noktada olup-bitecek olan yüzbinlerce Kosovalı'nın mültecilik dramıdır ve Kosova'yla birlikte Sırbistan halklarının günlerce bombalarla yıkıma ve katliamlara uğramasıdır.

Direndiler ve kazandılar

Halkın Günlüğü/Kartal: Şubat ayından beri, patronların toplu iş sözleşmesinin imzalanmamasına yanasmayıp işçileri sendikadan uzaklaştırmaya ve işten atma girişimlerine ve bu amaçla yapılan her türlü faşist saldırılara karşı direnişi ve heraherinde kazanmayı tercih eden deri işçileri zafere ulaştılar.

25 Şubat günü başlayan, 75 işyerindeki 2200 işçiyi kapsayan grup sözleşmesi görüşmelerinde, işverenlerin kriz bahanesiyle anlaşmaya yanaşmaması ve komik tekliflerde bulunması üzerine birçok işyerinde üretimi durdurarak direnişe geçen Deri İş Sendikası'na üye işçiler, 3 aylık bir direnişten sonra taleplerini işverenlere kabul ettirdiler. Direniş boyunca çeşitli eylemlerle alanlara çıkan, diğer direnişçilere destek veren işçiler, tüm çabalarına rağmen görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 20 Mayıs günü deri işkolunda genel greve gitme kararı aldılar. Bu kararın alınmasından sonra, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın tarafları tekrar bir araya getirmesi üzerine 21 Mayıs günü yapılan görüşmelerde anlaşma sağlandı.

01.05.99-28.02.2001 tarihli grup sözleşmesinde 1. yılda üyelerin yevmiyelerine 5 milyon zamlı yapılırken, ortalama zam oranı 1. yılda %76'ya geliyor. 2. yılda ise 1 Mart 2000 tarihli itibarı ile üyelerin yevmiyelerine enflasyon +%5 zafatı payı oranında zam yapıldı. Sosyal yardımlarda da %90 ile %100 artışlar sağlandı.

Diğer yandan ise direnişte bulunan deri işçilerinin sorunlarının çözülmesi için girişimler yapıldı. İşverenlerle görüşme yapacak olan Deri İş Sendikası, bütün işçilerin işlerine dönmeleri için, tüm haklarını sağlamak koşuluyla girişimlerini sürdürüyor. Çalışma Bakanlığı'nın emriyle de işverenler tek tek çağrılıp sorunların tartışılıp çözülmesi istendi.

PTT Sanatoryumu özelleştirilmesin!

Ülke ekonomisini tasarruflandırmaya ve özelleştirmeye teslim eden devlet; sağlık, eğitim, iletişim vb. KİT'leri emperyalizme peşkeş çekerek ezilen emekçileri daha da yoksullaştırır.

ken, parası olana göre sağlık ve eğitimi dayatıyor. İçeriköy'de PTT çalışanlarının sağlık sorunlarını gidermek için kurulan ve 12 bin kişiye hizmet veren PTT Sanatoryumu da özelleştirilmek isteniyor.

PTT Sanatoryumu'nun özelleştirilmesine karşı çıkan **Haber Sen**, 17 Mayıs günü bir basın açıklaması yaparak bu girişimi kınadı. Saat 12.30'da yapılan basın açıklamasına yaklaşık 300 kişi katılırken, özelleştirmeye karşı eylemlere devam edileceği kaydedildi. Basın açıklamasında, "**Hastanemi sattırın, hastanemizden ellerini çek**", "**Üreten biziz yöneten de biz olacağız**", "**Ücretli sağlığa hayır**" vb. dövizler açılırken, diğer taraftan da sık sık "**Hastanemize uzanan eller kırılsın**", "**PTT bizimdir satılmaz**", "**Savaşa değil, sağlığa bütçe**" sloganlarıyla hastanenin dış kapısına kâğıtlar yığıldı. Burada bir konuşma yapan **Haber Sen Genel Başkanı İsmail Çınar**, "**Birçok iş kollarında özelleştirme yapılırken sermaye kamu çalışanlarına ait olan her türlü şeye talip olmuştur. Biz özelleştirmelerin önünde set oluşturacağız, hastanenin özelleştirilmesine karşı tepkilerimizi sürdüreceğiz**" dedi.

Yaklaşık 1 saat süren eyleme BTS ve İstanbul

Tabip Odasından temsilciler de katılarak destek verdi.

Mutlu Akü mücadeleciler gelenegine sahip çıkmalı!

İstanbul Anadolu Yakası'nda çığ gibi büyüyen direniş ve grevler sürüyor. Swissecard, Karyapsan, Malazlar, Mutlu Akü vb. işkollarındaki direniş ve grevler amansız bir mücadeleye dönüşüyor. Genel anlamda "kriz" gerekçe gösterilirken, öz olarak toplu iş sözleşmesinden bir kaçışın sonucu olarak acizlik yaşıyor patron ağalar. Halk, hukuk tanımayan ve kendi yasalarına dahi uymayan devlet, yasadışı uygulamaları işçilere kendi yasalarına boyun eğmeleri dayatıyor.

Dayımalara ve kolçığı karşı işçilerin savaşı yayılınca, Kartal bölgesinde bulunan Mutlu Akü Fabrikası işçileri de sürdürdükleri grevin 30. gününe girdiler. 15-16 Haziran Direnişinde 2 şehit veren, 3 de şanlı direniş yaşayan Mutlu Akü işçisinin geçmişinin bu denli onurlu olması tabii ki patronu korkutuyor. Mutlu Akü patronu bu geçmiş silmek için eski işçilere karşı bir savaş açarak, eski kışaktan tek bir işçi dahi bırakmama amacında. Aynı zamanda eski işçilerle yeni işçiler arasında ayı-

ran yaratan patron, fabrikada stok ettiği malları emmenin yollarını aramakta.

Swissecard işçileri: "Direne, direne kazanacağız!"

Sendikaya üye oldukları için 24 Aralık 1998 tarihinde işten atılan ve yaklaşık 6 aydır direnişte olan Swissecard işçilerine yönelik hem patron, hem de polis baskısı devam ediyor. Özellikle yaklaşık 1 aydır bu baskılar daha da artırılarak günlük gözaltılarla işçiler sindirilmeye çalışılıyor. Bu baskılar karşısında direnen işçiler ise yılmadan mücadelelerine devam ediyor. Hem en hem en Anadolu yakasında varolan tüm direnişlere katılan ve destekleyen Swissecard işçileri sınıf dayanışmasını arıyorlar. İşçiler, "**Direnişimizin ilk günlerinde destekler oldukça iyiydi, seçim sürecinde boy gösteren partiler ise şimdi yanımda yoklar**" diyerek işçilerin gerçek dostlarından destek beklediklerini dile getirdiler.

Sendika, olayın oyran ettiği süreçlerde, patron ve İstanbul Valiliği ile yaptığı görüşmeler sonucu işçilerin işbaşı yapmalarını sağlarken, işveren işçilerin haklarını vermemekte ısrar ediyor. İşçiler ise patronun bu tutumunu karşısında kararlı bir tavarla haklarını almaya dek mücadelelerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Diğer taraftan ise Swissecard işçileri, Türkiye'de işçi sınıfının tarihi öneme sahip günlerinden biri olan 15-16 Haziran işçi direnişinin yıl dönümünde Ankara'ya yürümeye hazırlanıyorlar.

Malazlar grevi sürüyor

96. gününe giren Malazlar Kibrit Fabrikası işçilerinin grevi büyük bir kararlılıkla sürüyor.

Petrol İş Sendikası'nda örgütlü işçiler, 2 grev girişiminin başarısızlıkla sonuçlanması ve o süreçte patronun başvurduğu taktikleri gözünde bulundurarak aynı duruma düşmemek için geçmişten ders çıkarıp mücadelelerine devam ediyorlar. Çeşitli yerlerden ve demokratik kitle örgütlerinden gelen desteklerle sınıf dayanışmasını öğrenen Malazlar işçisi, haklarını almaya dek grevlerini sürdürmekte kararlı olduklarını belirtiyorlar ●

Halkın Günlüğü/Kartal: Kapatılan RP'nin devamı olan FP, '99 seçimlerinde de yerel yönetimlerde başa geldiği il ve ilçelerde gerici tavırlarını ve uygulamalarını sürdürdü. Adeta insan düşmanı olan bu zihniyet, 3 Mayıs günü, Belediye-İş'e üye 64 Karyapsan işçisini ekonomik kriz bahanesiyle işten attı.

Bunun üzerine işçiler üretimi durdurarak fabrika bahçesinde direnişe geçtiler. Bir aydan fazladır direnişte olan Karyapsan işçileri oturdıkları bahçede duvarlarını, "**Babama iş, bana gelecek**", "**Haksızlık önünde eğilmeyiniz hakkınızla birlikte, gerefinizi de kaybedersiniz**", "**Birlik, mücadele, dayanışma**" ve "**Haklıyız, kazanacağız**" vb. sloganlarla süslerken, başta aileler olmak üzere çevre halkı, demokratik kitle örgütleri ve sosyalist devrimci basın tarafından destekleniyorlar. Şevkilerinden hiçbir şey kaybetmeyecek Karyapsan işçileri oldukça kararlı bir şekilde direnişi sürdürüyorlar. Üretimden gelen gücüyle hareket eden işçiler hakkı talepleri uğ-

Zafer direnen işçilerin olacak

runa değişik eylem biçimlerini de örgütleyerek zafere gideceklerini dile getiriyorlar.

Direnişlerinin 22. gününde (22 Mayıs Cumartesi) Karyapsan işçileri Kartal Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca alkışlarla işten çıkarmaları protesto eden işçiler, saat 12.45'te Kartal Meydanı'na geldiler. Yaklaşık 1000'e yakın bir katılımla yapılan basın açıklamasına Tuzla Deri İş Sendikası, Nakliyat İş Sendikası, Belediye-İş 1-2 nolu şube yöneticileri, Malazlar, Swissecard, Aymasan Deri işçileri ve HADEP, ÖDP ve çeşitli DKO temsilcileri katıldı.

Basın açıklamasını yapan Belediye-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı **Omer Küçükali**'nin yanı sıra, Örgütlenme Sekreteri **Haşim Candan** ve Deri İş Sendikası Tuzla Şube Sekreteri **Hasan Sonkaya** birer açıklama

yaptılar. "**İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız**", "**Atılan işçiler geri alsın**", "**Birlik mücadeleye zafer**", "**Yıllık yok direniş var**", "**Özgürlük savaşan işçilerle gelecek**", "**Babama iş, bana gelecek**" vb. dövizlerin açıldığı basın açıklamasında sık sık, "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**", "**Halkız, haklıyız, kazanacağız**", "**Direne direne kazanacağız**" ve "**Kartal faşizme mezar olacak**" sloganları atıldı.

DEMOKRATİK HAKLAR PLATFORMUNDAN DESTEK ZİYARETİ

Demokratik Haklar Platformu (DHP) bileşenlerinden **Halkın Günlüğü**, **YÇKM** ve **Grup Munzar**, 29 Mayıs Cumartesi günü, Karyapsan işçilerini ziyaret etti. Ziyaret boyunca konuşmalar yapıldı, gündem tartışıldı

ve işçilere yönelik saldırılara değinildi. Özellikle de 28 Mayıs Cuma günü direnişçi işçilerin Kartal Belediyesi ile görüşmeye gittikleri sırada belediye önünde bulunan bir aracın altına konulan ses bombasının patlaması üzerine yaşanan provakasyon girişimi tartışıldı. Karşılıklı sohbet havasında geçen ziyarette Grup Munzar direnişçi işçilere bir dinleti verdi.

Direnişteki Karyapsan işçilerine yapılacak ziyarette çok "duyarlı" insanların sayesinde katılm beklenenin altında oldu. Ayrıca, platform bileşenlerinin programları çok yoğun olduğundan ziyaret kısa tutulmak zorunda kaldı. Tam kalkılacağı sırada bazı işçilerin özellikle, "**Ali Haydar**" marşını istemeleri üzerine ziyaret biraz daha uzatıldı. Türküler arasında işçilerle birlikte "**Yaşasın sınıf mücadelemiz**", "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "**Birlik mücadeleye zafer**" sloganları coşkulu bir şekilde atıldı. Daha sonra işçiler ziyaretçileri alkışlarla yolculadılar ●

Komünist önderi anmak savaşmaktır

Halkın Günlüğü/İstanbul: Dünya halklarına karşı emperyalizmin yoğun saldırılarını sürdürdüğü 2. paylaşım savaşında ve sonrasında, emperyalizme karşı devrimci mücadeleyi cevap olarak sürdüren devrimci ve komünistlerin zaferlerinin doruğa çıktığı '60'lı yıllarda, Türkiye'deki ilerici, devrimci kesimin bu ritüardan etkilenmesi kaçınılmazdı. Çin, Küba, Vietnam, Kore vb. ülkelerdeki devrimlerin etkisiyle daha da yükselişe geçen ilerici mücadeleler ve devrimci eylemler, Büyük Proleter Kültür Devrimi ritüarının daha güçlü esmesine paralel olarak 1968 ve sonrasında doruğa çıktı. Bu yükseliş Türkiye'de de esas olarak öğrencilerin eylemlerinde, köylülerin toprak işgallerinde ve işçilerin genel grevlerinde ifadesini buldu. '71 darbesinin ülkenin koşullarını daha da ağırlaştırdığı dönemde, öğrenci hareketlerine önderlik edenler daha da bilinçlenerek, ülkenin kurtuluşunun esas olarak, silahlı mücadele ile yürütülecek halk savaşında olduğunu belirleyerek mücadeleye başladılar.

Bunlardan daha öne çıkan ise **İbrahim Kaypakkaya** oldu ve Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını tahlil ederek, devrimin stratejisinin, uzun süreli silahlı halk savaşı olduğunu, bunun da kırlardan şehirlere doğru seyir izleyeceğini, iktidarın parça parça kurulacağını ve diğer ayrıntıları da tespit ederek mücadelesini sürdürdü. Bu amaçla Türkiye'nin birçok yerini inceleyen, araştıran Kaypakkaya ve yoldaşları, mücadeleye başlamak için Dersim, Malatya, Diyarbakır ve çevrelerini seçtiler. Bu doğrultuda çalışmalarını sürdüren İbrahim ve diğer yoldaşları TKP (ML) ve TIKKO'yu kurdular. Gerekli hazırlıklardan sonra (birçok yetersizliğe, imkansızlığa rağmen) hemen eylemlere ve diğer faaliyetlere başladılar. Eylemlerin esas olarak askeri hedeflere yönelmesinin korkusuna yaşayan Tunceli'deki askeri ve polisye güçler, İbrahimlerin ardına düştüler. Bu operasyonların yoğunlaştığı ve kısmi zor şartlarında Dersim'in Mirik mezarında, çembere alınan İbrahimler, bir direniş daha yaratırken, **Ali Haydar Yıldız** şehit düştü. Aldığı kurşan yaralarına rağmen yigitlerin birkaç kurşanla ölmeyeceklerini gösteren İbrahim ise yaralı halde, aç-susuz 5 gün de doğanın zorluklarına karşı direndi ve bu savaşı da kazandı. Daha sonra indiği köydeki hain ve halk düşmanı öğretmenın alçaklığı sonucu devletin eline geçti.

Evet O hep direndi. Yılmadan, ikircilliğe kapılmadan ve asla teslim olmadan. Kazanan O oldu. Yenilen, kendi içinde işkenceçiler, Altınbilekler, Yaşar Değerliler yani devlet oldu. 3 ay uğraşular, işlerine yarayacak bir söz alamadılar O'ndan. Tersine hep mahkum oldular. Bu direniş cellatları daha da azgınlaraarak yeniliğe uğratı-

yordu. Parça parça kesilen ve halen direnen İbrahim Kaypakkaya, 18 Mayıs gecesi kurşunlanarak aramızdan alınıyordu. O gün bu gündür; cellatlar, İbrahim'in dediği gibi faşistlerin gözünde "kahraman" ilan edildiler. O ise dünya halklarının gözünde gerçek bir kahraman olarak yer aldı. Tarihi de öyle geçti. Ve 18 Mayıs zaferin, direnişin, savaşmanın yıldönümü olarak bu güne kadar unutulmadı/unutulmayacak.

Proletarya Partisi'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 26. yılında, kendisine yakışır bir şekilde Yüz Çiçek Arşın Kültür Merkezi'nde anıldı:

YÇKM'de 23 Mayıs Pazar günü yapılan anma, yoğun bir hazırlığın ve kolektif çalışmanın ürünü olarak oldukça coşkulu ve

savaşçı kimliğiyle bütünleştirmesini başararak, ülkemiz tarihinde örnek bir rol oynamıştır.

Yine ulusal meseleye Maoist bakış açısıyla, ezilen Kürt ulusuna gerçek kurtuluşunun yollarını sunan İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği kızıllı güzergah olmuştur.

Maoizm savunulmadan Kaypakkaya ne sahiplenilebilir, ne de anılabilir. Silahlı mücadele ve Halk Savaşı savunulmadan ve bu savaşın bir bileşeni alınmadan Kaypakkaya ne anlaşılabilir, ne de anısına layık olunabilir."

Herkesin sahtersizlikle beklediği anlardan birine sıra geldi. YÇKM bünyesinde çalışmalarını özveri ve kısıtlı imkanlarla sürdüren **Babil Halk Sahnesi**, Tohum adlı

gösteriminden sonra türkülerini, marşları ve saziyla **Mehmet Durna** kitleye bir dinleti vererek, dayanışmada bulundu. Programa zaman zaman, devrimci dostlardan, kurumlardan ve gazetemiz okurlarından gelen mesajlarla devam edildi. **Yapı Sanatçı, Alternatif Kültür Merkezi, Bulunmaz Kültür Merkezi, İçerenköy, Sefaköy, Alibeyköy, Esenler, Kartal Halkın Günlüğü** okurları, programda olmasına rağmen, yurtdışından dönemediği için katılmayan **Grup Munzur** mesajlarıyla İbrahim'i andıklarını ve direnişini sahiplendiklerini ifade ettiler.

Küçük partizan Özgecan da şiirleriyle programa ayrı bir coşku ve güzellik kattı. Özellikle günün anlamına denk düşen "**Zindan da Kaypakkaya**" adlı şiirle kitleyi coşturan Özgecan, daha sonra sahneyi tutsak ailelerine bıraktı.

Şehitlerin değerli miraslarından olan ailelerini böyle anlamlı bir anmada görmek kitleyi duygulandırdı. Onlar da sahnede duygulu, coşkulu anları hem yaşadılar hem de yaşattılar. Verdikleri mesajlarıyla olumlu bir etki yaratan aileler, şehitleri anmanın bir güne sığdırılmayacağını, onları esas olarak anmanın savaşmak olduğunu ve herkesin bu mücadeleye katılması gerektiğini vurgularken, bu düşüncelere kitle alkışlarla destek verdi.

Anma programı ilerledikçe coşku da artıyordu. Devrimci dayanışmanın güzel bir örneğini de Mezopotamya Kültür Merkezi'nde çalışmalarını sürdüren **Koma Agire Jihan** gösterdi. Kürtçe marşlarıyla ve türkülerıyla beraber, kitle de halaya durdu. Yaklaşık 5 saat süren program halayların çekilmesinin ardından sona erdi.

Öte yandan 16 Mayıs Pazar günü Konya'da HADEP tarafından yapılan bir piknikle İbrahim Kaypakkaya ve bedenlerini ateşe vererek ölümsüzleşen Dörtler anıldılar. 18 Mayıs Sah günü de Halkevi'nde **İbrahim Kaypakkaya, Hasan Ocak ve Hüseyin Duman** anıldılar ●

nitelikli geçti. Anma, özelde İbrahim Kaypakkaya şahsında bütün devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ve beraberinde okunan şiirlerle başladı. Saygı duruşunun ardından, devrim mücadelesinde şehit düşenlerin fotoğraflarından, ustaların ve İbrahim'in özellikle yeni ulaşan fotoğraflarından oluşan dia gösterimi, kitleyi hem coşturuyor, düşündürüyor ve anıları yeniden canlandırıyor. Begeniyle izlenen dia gösteriminden sonra, günün önemini ve anlamını içeren konuşma herkesi yeniden düşünmeye yönlendiriyordu.

İbrahim'in kısa özgeçmişinin aktarıldığı konuşmanın devamında, İbrahim'in kişiliği, yaratıcılığı, kararlılığı ve direngenliği vurgulandı. O'nun esas özelliğinin Maoist kişiliği olduğu belirtilerek, şöyle denildi:

"Kaypakkaya Maoizm bilimini ülkenin somutuna indirgeyerek şekillendirdiği programatik görüşleriyle Proletarya Partisi'nin politik, örgütsel ve askeri tarzının mimarı olmakla kalmamış, 24 Nisan 1972'de kurduğu Proletarya Partisi'nin ilk Genel Sekreteri ve çizdiği kızzıl güzergahın ilk uygulayıcılarından biri olup, komünist parti kişiliğini

romandan uyarladığı "**Kırmızı Gül**" adlı oyunu sahnelemek coşkulu alkışlarla için yerini aldı. Babil Halk Sahnesi tiyatroları, kısa sürede ve özverili bir çalışma sonucu hazırladıkları oyunlarını tamamladıklarında coşku doruktaydı. Oyunda İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının mücadelesinden bir kesit sergilendi. Yoldaşlık ilişkilerinin güzelliğini ve direniş sergilemesi açısından önemli bir etkinlikti. Tiyatro

Kartal Lisesi'nde Kaypakkaya ile Dörtler anıldı

18 Mayıs 1973 yılında Diyarbakır işkencehanelerinde faşist cellatlar tarafından katledilen ve ser verip sar vermeyen komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Kartal Lisesi Partizan Gençlik ve Yurtsever Gençlik tarafından anıldı. Diğer taraftan 1984 yılında Amed zindanlarında bedenlerini ateşe veren 4 devrim şehidinin de anması yapılırken okulun çevresine İbrahim Kaypakkaya'nın çıkartmalı portreleri yapıştırıldı. Yoğun yapıştırılmaların yanı sıra okul duvarlarına, "**İbo yaşıyor partizanlar savaşıyor**", "O'nu anmak savaşmaktır", "**İbrahim yoldaş ölümsüzdür**", "Dörtler yaşıyor, şahidler savaşıyor", "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**" vb. yazılamalar yapıldı. Eylem birçok demokrat, yurtsever tarafından ilgiyle karşılanırken, okul idaresinin adizliği polise sığınmayla yaşandı. Okula gelen sivil ve resmi polisler yazılamaların üzerini kapatırken yapıştırılmaları da çıkarmaya yöneldiler. Okul idaresi aynı zamanda öğrencileri "**bu okulu size terketmeyeceğiz, budursak binları japanları fena şekilde cezalandıracağız**" gibi sözlerle tehdit etti ●

Karar; "yargılama"dan idam...

Halkın Günlüğü/İstanbul: PKK Genel başkanı Abdullah Ocalan'ın emperyalist bir komplo sonucu Türkiye'ye teslim edilmesinin ardından zafer sarhoşluğuna giren hakim sınıflar, ülke içerisinde şovenizmi körükleyerek halklar arasında düşmanlık tohumları atarken; ilerici, demokrat, devrimciler üzerinde ise tam anlamıyla 12 Eylül'ü aratmayacak bir terör uyguladılar. Kendi yasalarının belirttiği gibi, gözaltına alınan bir kişinin mahkeme kararı ile tutuklanıp cezaevine gönderilmesi gerekirken, Ocalan tam tersi bir uygulamaya maruz bırakılarak, şu anda bulunduğu İmralı Adası'nda özel bir askeri birim tarafından her gün sorgulanmaktadır. Bununla birlikte, Ocalan'ın savunmasını üstlenen avukatlara ise sürekli olarak çeşitli güçlükler çıkartılmaktadır. "Yargılama" esnasında savunmalarını yapabilmeleri için gereken müvekkil-avukat ilişkisi engellenmeye çalışılmaktadır. Tabiki MGK tarafından sonucu daha önceden belirlenmiş ve kesin bir karara bağlanmış bu davada, savunmanın pek bir etkisi olmayacaktır.

Öcalan'ın vekaletini üzerlerine alan avukatlar, duruşma tarihinin belirlenmesinin ardından, savunmaları ve kendi can güvenliklerine ilişkin çeşitli kez basın açıklamaları yapmışlardır. Avukatlar, son olarak 31 Mayıs günü İmralı Adası'nda başlayacak ilk duruşma öncesinde son değerlendirmelerini içeren basın açıklamasını **29 Mayıs Cumartesi** günü saat 13:00'de **Aşrin Hukuk Bürosu'nda Ercan Kanar, Hasip Kaplan, Mukrime Tepe, Niyazi Bulgan**'ın katılımı ile yaptılar.

Bu dava kişileri ilgilendiren bir dava değil. Bu coğrafyada ve Ortadoğu'da yaşayan tüm halkları, İnsan Hakları Evrensel Kuralları açısından tüm dünyayı ilgilendiren bu yargı-

manın yüzölçümü davası olduğunu vurgulayarak ilk konuşmaya Av. Ercan Kanar başladı. Kanar, basın metnini okumaya başlamadan önce, basın emekçilerinin ve basının, objektif haber anlayışı ile olguların doğru bilgisini tüm kamuoyuna yansıtmaları gerektiğini belirtti.

Türkiye'de bağımsız yargının varlığını yokluğuna, adil bir yargılamanın yapıldı yapılmayacağına duruşmanın başlaması ile birlikte tüm kamuoyunun tanık olacağına belirten Kanar, Ocalan davasında basından bu yana, örneğine rastlanamayacak baskı ve engellemelere maruz kaldıklarını söyledi. Av. Ercan Kanar, "Ocalan davasında savunma avukatı olmaktan tüm fiili ve hukuken koşulları ortadan kaldırmıştır. Başından bu yana gerek bizim, gerekse müvekkilimizin yaşadıkları hakikî dışlıklara son verilmesi için yetkili tüm kurumlara defalarca başvurduk. Başvurularımıza rağmen, bu baskı, engelleme ve saldırılara son verilmedi" dedi.

Kanar, duruşmaya sınırlı sayıda basın mensubunun katılmasıyla, görsel basının yayın haklarının ise TRT ve Anadolu Ajansı'na verilerek devletin resmi yayın organının tekeline alınmasıyla, objektif haber akışının sağlanamayacağını belirtti. Ayrıca DGM yasasında değişiklik yapılmaya çalışıldığını, bunun bile davayı dürüst yargılamaya dönüştüremeyeceğini vurguladı. Av. Ercan Kanar, "Şu anda, soruşturmanın başından itibaren yargılamanın tüm koşullarını, yargılamanın nerede olacağını, hangi mahkemenin yargılamaya bakacağını, sanıkla müvekkil görüşmesinin nasıl olacağını, adeta savunmanın nasıl olması gerektiğini neredeyse Başbakanlık Kriz Merkezi saptamakta, yönlendirmektedir" diyerek sözlerini tamamladı.

Daha sonra söz alan Av. Hasip Kaplan ise basın mensuplarının sorularına yanıt verdi. Strasbourg'da açılmış bir davanın olduğunu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin adil

yargılama hakkının ve savunma hakkının sağlanması için tedbir kararı verdiğini, bu savunmaya ilişkin engellemelerle ilgili olarak da AİHM, 29 Nisan 1999 günlü bir kararla hükümetten 50 Haziran tarihine kadar savunma istediğini, hem ulusal ve hem de uluslararası yargının aynı anda başladığını belirten Kaplan, "Nitekim MGK'de Ocalan davası hem güvenlik boyutuyla hem dış yansımalarıyla et alınmıştır. Yine hükümetin protokolünde DGM ile ilgili mevzuatın değiştirilmesi yer almıştır" dedi.

Ayrıca AİHM sözleşmesine taraf bir ülke olarak Türk devletinin bu kararlara uymak zorunda olduğunu belirten Kaplan sözlerini şöyle bitirdi: "Devamızın bir savunma diyor ki, 'AİHM kararları bizi bağlamaz.' Ben de bir savunma avukatı olarak diyorum ki, Adalet Bakanlığımızın böylece savunmaları ulusal üstü hukuk konusunda eğilmesi gerekir. Çünkü Türkiye'ye kimse zorla böyle bir sözleşme altına onza atılmamıştır." ●

Halkın Günlüğü/İzmir: Birleşik Taşınmacılık Sendikası (BTS)'nda örgütlü emekçiler, Demiryolu Makinist ve Revizörler Derneği (DEMARD), Demiryolu Çalışanları Derneği (DEGAD) ve Demiryolu Memurlar Derneği (DEMED)'de örgütlü emekçiler, ulaşım sorunundan kaynaklanan işe geç gelmelerin faturasının işverenlerce çalışanlara kesilmesi ni kınamak için 18 Mayıs Salı günü Alsancak 3. Bölge Başmüdürlüğü önünde, 60 kişinin katılımıyla bir basın açıklaması düzenlediler.

Yapılan basın açıklamasında çalışanlar, işe geç gelmelerin emekçilerden kaynaklanma-

Demiryolu işçileri haksız uygulamaları kınadılar

dığını, toplu taşıma araçlarının (belediye otobüsleri) en erken 06.00'da sefere başladığını, bu araçlarla işe gelindiği için 06.00'da başlayan tren seferlerine yetişemediklerini ifade ettiler. Kendilerinin defalarca sabah işe zamanında ulaşmak için işverenlerden hizmet aracı talep ettiklerini, işverenlerin bu taleplere duyarsız kaldığını söylediler. Sabah işe geç ulaştıklarında yasadışı bir şekilde o gün işe çıkarılmayarak yevmiyelerinin de kesildiğini, bu durumun bir kaç kez daha tekrarlanması halinde savunmasız bir

şekilde işten atılma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını belirttiler. Bu olumsuzluklardan kaynaklı olarak **Bülent Çuhadar** adlı emekçinin Nazilli-Atça arası hat şantiyesine geçici görev adı altında sürgün edildiğini, bölge dışına sürgün edilebileceği söylentisinin işverenlerce yapıldığını belirten emekçiler, aynı sorunun aksam geç saatlerde de devam ettiğini, mesaisi bitenlerin evlerine gidemediklerini ve işyerinde mahsur kaldıklarını açıkladılar.

Eylem boyunca, "Yaşasın iş, eklemek, sen-

dika mücadelemiz", "Baskılar bizi yıldırmaz", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz", "Yıldırım yok direniş var", "Sendika hakkımız söke söke alırız", "Söz yetki karar çalışanlara", "Adalet yoksa barış da yok" sloganlarını atan emekçiler son olarak, "Hizmet aracı tahsis yapılmaz dek işe gidis gelişlerimizde 06.00'da hizmete başlayan toplu taşıma araçlarının seferleri esas olup, doğabilecek gecikmelerden yine ulaşım sorununu çözmeyecek sorumlu olacaktır. İşverenin çalışanlar üzerindeki tüm baskısını kaldırmasını istiyoruz" dediler. ●

Haber Merkezi: Türk devleti, askeri ve siyasi yönden bitiremediği ve her geçen gün mücadele alanlarını baskılarla bütünsel olarak genişleten sınıfsal ve ulusal kuruluş mücadelelerinin önünü kesmek için Türkiye Kürdistanı'nda uyguladığı katliam ve infazları şimdi de gerillaya küçüğünü açan Karadeniz'de pratik geçirmeye başladı.

Özel emirle Ankara'dan Tokat'ın Almus ilçesi Kapıcı Köyü'ne gelen özel tim grubu, köye giriş ve çıkışları yasaklayıp aklı dengesi yerin-

Katliam ve infazların yeni adresi: Karadeniz

de olmayan **Ali Demir** isimli köylüyü katletti.

19 Mayıs Çarşamba günü köye gelen Faşist özel timciler ilk araç olarak Hüseyin Gül, Mehdi Gül ve Kamil Güngör isimli köylülerin evlerini boşalttılar. Daha sonra köyün girişine çallar kuran resmi faşistlerden sorumlu bir komiser, elindeki silahı göstererek insan-

ları tehdit etti. Elindeki silahı suikast silahı olduğunu ve Çatlı tarafından getirildiğini söyleyen komiser, "bu gece silahlar patlayacak" diyerek köylülere gözdağı verdi. Gece sokaka çıkma yasası da koyan komiser köylüler, aklı dengesi bozuk Ali Demir adlı bir kişinin köyde bulunduğunu ve geceleri sokakta dolaştığını söyleyerek dikkatli olma-

larını istedikler.

21 Mayıs Cuma günü saat 01.00 sularında evinden çıkıp yürüyen Ali Demir, kendisini tanıdıkları halde ateş açan faşist kolluk güçlerince katledildi. Olayın ardından köyden kimsenin dışarı çıkartılmadığı, Ali Demir'in de köyde gömüldüğü öğrenildi. Öte yandan Almus ilçesi, Bakanlı Köyü'nde Hamit Çek isimli 65 yaşındaki çobanın kurşunlanış cesedinin bulunduğu belirtildi. ●

Gazi'de Ocak ve Karakoç anıldı

İstanbul: Gazi Mahallesi'nde '95 yılında kolluk güçlerince gözaltına alınıp 58 gün sonra kimsesizler mezarlığında işkence yapılmış halde cesedi bulunan **Hasan Ocak** ile yine o tarihlerde gözaltına alınarak öldürülen **Rıdvan Karakoç** için 19 Mayıs Çarşamba günü Gazi mezarlığında bir anma töreni düzenlenmek istendi. Fakat kolluk güçlerinin engellemelerinden dolayı anma töreni Cem Evi önünde yapıldı.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Gazi Mahallesi'nin giriş ve çıkışlarını denetim altında tutan kolluk güçleri, Cem Evi'nde Ocak ailesinin verdiği yemekten sonra Gazi mezarlığına doğru yürüyüşe geçmek isteyen yaklaşık 250 kişiyi engelledi. Kitleye otobüslerle mezarlık yoluna kadar gidip oradan mezarlığa yürümeleri şartıyla izin vereceklerini belirten kolluk güçlerine karşı Ocak ailesi olmak üzere kitle, annelerini Cem Evi önünde gerçekleştirerek yanıt verdi.

Kolluk güçlerinin keyfi, baskıcı tutumunu zıdıt ve alkışlarla protesto eden kitleye habere Hasan Ocak'ın ağabeyi **Ali Ocak** konuşma yaptı. Kardeşinin Türkiye'de gözaltında katledilen yüzlerce insandan birisi olduğunu vurgulayan Ocak, "Hasan Ocak'ı 4 yıl önce toprağa verdik. Bugün yüzlerce, binlerce polis, bizim Hasan'ı mezarı başında aumamıza izin vermiyor" dedi.

Gözaltında dövülerek katledilen Evrensel Gazetesi Muhabiri **Metin Göktepe**'nin unnesi **Fadime Göktepe** ise duygularını şöyle ifade etti: "Bugüne kadar bu topraklar üzerinde ölen askeri ve polise şehit diyorlar. Ama asıl şehit halkı için ölmüş bizim çocuklarımız. Bizim çocuklarımız mafya, çete değildir. Onlar öldüler. Ama mafya çeteler hergün ölüp ölüp diriliyorlar."

Yine gözaltına alınarak katledilen Umutlu Eğitim uzmanı **Süleyman Yeter**'in eşi **Ayşe Yumlu Yeter**, sistemin katlettiği insanlardan ne kadar çok korktuğunu; anma törenlerine panzerleriyle, silahlarıyla gelerek gösterdiğini belirterek, "Süleyman Yeter öldü. Öldürdüklerini sananlar yanıtlıyorlar. Çünkü bugün binlerce Süleyman yetisiyor" dedi.

Son olarak **Maside Ocak**'ın yazmış olduğu şiiri dinleyen kitle tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunun ardından anmayı sona erdirerek, eylem boyunca sık sık attığı "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Kaybedenler kaybedecek", "Hasan Ocak yaşıyor", "Yaşam devrimci dayanışma", "Hasan, Rıdvan, Ayşenur kavgamızda yaşıyor", "Hesaplaşma günü korkunç olacak" vb. sloganlarla anma yerini terk etti.

Kayıplar haftası nedeniyle 22 Mayıs Cumartesi günü, saat 20:00'de, İHD İstanbul Şubesi önünde bir araya gelen Cumartesi Annele-

ri, "Kayıplar için sen de bir mum yak" eylemini gerçekleştirdi.

Yoğun güvenlik önlemleri ve polisin müdahalesi sonucu basın açıklamasını gerçekleştiremeyen Cumartesi Anneleri, yaktıkları mumlar ile karanlığın içerisinde bulunan kayıpların aydınlanması talebinde bulunarak eylemi bitirdiler.

Cumartesi Annelerinin bir paneli sona erdi.

Cumartesi Anneleriyle Dayanışma Platformu Avrupa Merkezi 23 Mayıs Pazar günü Fransa'nın başkenti Paris'te bir panel düzenledi. "Kayıp Edenler Kaybedecek" konulu panel saat 14:00'da başlayıp, 19:00'da sona erdi.

Panel, tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Daha sonra Cumartesi Annelerinin oluşumuyla ilgili kısa bir açıklama yapıldı.

Kürdistan Hukukçular Birliği Adına **Yaşar Ertaş**, Cumartesi Anneleriyle Dayanışma Platformu Avrupa Merkezi adına bir temsil-

ci, Hüseyin Toraman'ın Annesi **Hatice Toroman** ve Gülçine ile Rahime Yek'in annesi **Yade Yek**'in panelist olarak katıldığı panelde ilk konuşmayı Cumartesi Anneleriyle Dayanışma Platformu Avrupa Merkezi adına katılan temsilci yaptı. Temsilci konuşmasında, Cumartesi Annelerinin oluşumunu, oluşuma neden gerek duyulduğunu, dünyadaki yankılarını ve dünyadaki kayıp annelerinin çalışmalarını anlattı.

İkinci olarak **Hatice Toraman** konuşma yaptı. Hüseyin Toraman'ın nasıl yakalandığını ve kendisinin, O'nun izini bulabilmek için neler yaptığını anlattı. Bunları anlatırken duygulu anlar yaşandı.

Üçüncü olarak Yade Yek konuştu. Konuşmasını Kürçe olarak yapan Yade Ana Türkiye Kürdistan'daki haksız savaştan, orada yaşayan insanların çektiğinden ve nasıl kaybedildiklerinden bahsetti.

Kürdistan Hukukçular Birliği temsilcisi **Yaşar Ertaş** ise kaybetme politikasının hukuksal boyutunu anlattı. "Aslında bu tür olayların hukuksal hiç bir yanı yoktur, olayları ve gelişmeleri anneler tüm çıplaklığıyla ortaya koydu, bu yüzden ben neler yapmamı gerektiğini anlatacağım" diyen Ertaş, yapılması gerekenleri ve halka düşen görevleri ortaya koydu.

Panelin 2. bölümüne söz hakkı alıp konuşmak isteyenlerin ve soruların tespit edilmesiyle başladı.

Panel 100'un üzerinde bir katılım sağlandı. Söz hakkı alanların konuşmaya başlamasıyla birlikte ortamın atmosferi değişti ve bazı konuşmacılar gündem dışında tartışmayı sürdürmeye (Divanın da eksikliğiyle) çalıştılar. Bu yönlü bazı eksikliklere rağmen panel olumlu geçti.

Sorulan sorular yanıtlanıp, konuşanlar toparlandıktan sonra panel sona erdi.

Halklarımıza

Faşist devlet ne zaman halklara yönelik yeni bir saldırı dalgası geliştirecek olsa, bu genel saldırısının bir parçası, hatta çoğunlukla ilk hamlesi olarak cezaevlerine, devrimci tutsaklara yöneliyor.

Devrimci tutsaklara yönelik irtli-ufaklı süsüz saldırı gerçekleştiren, ama her seferinde diz çökerek zorunda kalan devlet, her yenilgisinden sonra bir sonraki saldırının hazırlıklarını yapmaya başlıyor. Devrimci tutsakları teslim alma amacıyla uzan süre der gündemde olan "hücre saldırısı"na, son sürece, yeni bir isim atıldı. "F Tipi Cezaevi" söylemiyle kaçınılması çıkarmış bulunuyor.

"F Tipi Cezaevi", hücrelerden oluşan cezaevi, tabutluk, "Modern" olarak gösterilmeye çalışılan bu tabutluklar, gerçekte, ortaçağ zindanlarının günümüze uyarlanmış biçiminden başka bir şey değildir. "F Tipi Cezaevi"ne konan tutsak, oradan çıkıncaya değin sadece kendisini görür. Bir ile dayak atmaya, işkence

yapmaya gelen görevlileri... Ağır ki, bu tabutluklar, devrimci tutsakları yalnızlaştırmak, bireyselleştirmek, devrimci kimliklerinden soyundurmak ve teslim almak için hazırlanmıştır. Hazırklar bütün hızıyla sürüyor.

Ama bu hazırklar boşunadır. Faşist devletin çabaları bu kez de sonuç vermeyecektir. Devrimci tutsaklar, birlikte mücadele ile devletin her türlü saldırısını boşa çıkaracak kararlılığı ve güce sahiptir.

Kartal Soganlık'ta açılan hücre cezaevi ve açılması hazırlıkları yapılan başka tabutluklar derhal kapatılmalı, böyle bir girişimden vazgeçilmelidir. Devrimci tutsaklar hiçbir biçimde (hüma "güvenlik gerekçesi" ve "2911'e muhalefet"de dahil) hücreleri kabul etmeyeceklerdir.

1996 Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemlerimizin 3. yıldönümüne geldiğimiz günlerde, bizleri teslim almaya yönelecek her

türki saldırıya üç yıl önceki kararlılığımızla karşılayacağız bilinmelidir. Bunun ilk adımı olarak, 3 Haziran '99 Perşembe günü tüm cezaevlerinde uyarı amaçlı 1 tam gün saygı vermeme eylemi yapıyoruz. Tüm duyarlı insanları, devletin faşist saldırıları karşısında devrimci tutsakların yanında yer almaya çağırıyoruz.

Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!

Tüm Cezaevlerindeki **Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu (DHKP-C, Direniş Hareketi, TKP/Leninist, MLKP, TKP(ML), TIKB, TKP(ML) ve Devrimci Yol ile Bayrampaşa Cezaevi'ndeki TDKP** davalarından tutsaklar almaz.

Şadi ÖZPOLAT, Ramazan SADIĞOĞULLARI, Şerif KARTOĞLU, M. Akif HAN, Okkeş KARAOĞLU, Can Ali TÜRKMEN, Nil Pınar ARIN ve Nizamettin DOĞAN ile Emin GÖKTURNA.

Devlet-medya yalanı: 19 Mayıs bombası

Haber Merkezi: Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından 19 Mayıs Çarşamba günü intihar saldırısı düzenleneceği iddiasıyla fotoğrafları görsel ve yazılı medyada yayımlanarak teşhir edilen **Mehmet Yapıştırın**'ın Mezopotamya Kültür Merkezi gruplarından Eoma Azad üyesi olduğu belirtildi. Faşist medyada "ruh hastası ve sağır" olduğu belirtilen Mardin-Derik doğumlu olan **Yapıştırın**, televizyon ve gazetelerde resmini gördüğü anda çok geçirdiğini, sokaka çıkmaz hale geldiğini, ne sağır ne de ruh hastası olmadığını belirterek, 25 Mayıs Sabı günü avukatıyla beraber İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne giderek teslim oldu. DGM'den Terörle Mücadele Şubesi'ne götürülen Yapıştırın ertesi gün tekrar mahkemeyi çıkarıldı ve serbest bırakıldı. Fakat askerlikle ilgili bir problemi olan Mehmet Yapıştırın, elleri kelepçeli bir şekilde askerlerce Antalya'ya götürüldü.

TÜRKİYE'DEN KISA... KISA

- ✓ 16 Mayıs Pazar: İstanbul Kartal'daki Özel Tıp Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan ilkücü mafya lideri Yakup Süt, mide kanaması geçirdiği gerekçeyle götürüldüğü hastaneden "fıkar" etti.
- ✓ 18 Mayıs Salı: Hizbullah örgütünün 20 bin sayfalık arşivinin polis tarafından ele geçirildiği ve 8 bin dolayında örgüt bağlantılı kişinin deşifre edildiği öğrenildi.
- ✓ Gazeteci-yazar Oral Çalışlar, "Öcalan ve Burkay'la Kürt sorunu" adlı kitabında "bölücülük propagandası" yaptığı gerekçeyle, İstanbul DGM tarafından 1 yıl 1 ay hapis cezasına çarptırıldı.
- ✓ 19 Mayıs Çarşamba: Gürcistan'ın başkenti Tiflis'te gözaltına alındıktan sonra Türkiye'ye teslim edilen 6 kişinin, Erzurum E Tipi Cezaevi'nde tek kişilik hücrelere konularak ölüme terkedildiği öğrenildi.
- ✓ 20 Mayıs Perşembe: PKK itirafçısı Şemdin Sakık ile kardeşi Arif Sakık, Diyarbakır 1 No'lu DGM tarafından idama çarptırıldı.
- ✓ 21 Mayıs Cuma: Kürt işadamlarından Savaş Buldan, Hacer Karay ve Adnan Yıldırım'ı kaçıran işkence ile öldürmekten yargılanan uyuşturucu kaçakçısı Yaşar Öz, tahliye edildi.
- ✓ 22 Mayıs Cumartesi: Türkiye-Iran sınırında ve Başkale-Saray-İran üçgenindeki Maltepe bölgesinde hareket düzenleyen askerler, sınırdan kaçak olarak geçmek isteyen İran ve Iraklılara ateş açtı. Açılan ateş sonucu 9 kişi ölürken, 5 kişi de yaralandı.
- ✓ Malatya Cezaevi'nde bulunan tutsaklar, bir açıklama yaparak; idare ve dış güvenlikten sorumlu askerlerin keyfi haklarının arttığına, cezaevine gelen tutuklulara işkence yapıldığına ve rahatsız olan tutsakların tedavi edilmediğini ifade ettiler.
- ✓ 23 Mayıs Pazar: İHD İzmir Şubesi, "Hücre sistemine" karşı sürekli eylem kampanyası başlattı.
- ✓ NATO savaş uçakları, İran'ın Belgrad temsilciliğini bombaladı.
- ✓ 24 Mayıs Pazartesi: İstanbul 4 No'lu DGM tarafından, "suç işlemek için çete oluşturmaktan" yargılanan ilkücü-mafya liderlerinden Sedat Peker tahliye edildi.
- ✓ 27 Mayıs Çarşamba: Ankara Üniversitesi Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde, bir grup ilkücü, devrimci-demokrat öğrencilere kagıt, kirek, balta sapları, bıçak ve satırda saldırarak 3'ü ağır olmak üzere 10 kişiyi yaraladı.
- ✓ 29 Mayıs Cumartesi: ARKK Basın Bürosu, 25-26 Mayıs tarihleri arasında TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri)'nin 7. Kürdistan'a toplam 36 operasyon düzenlediğini, bu operasyonlar sonucu meydana gelen çatışmalarda 422 asker öldüğünü ve 76 gerillanın ise şehit düştüğünü bildirdi.

TKP(ML)-TMLGB eylem bildirisi

Çeşitli milliyetlerden emekçi halklarımıza!

Partimiz TKP(ML)'nin Kurucu Önderi, Oğlumuz TIKKO'nun Başkomutanı İbrahim Kaypakkaya'nın Türk hakim sınıfları tarafından işkenceye katledilişinin üzerinden yirmi altı yıl geçti. Türk hakim sınıfları O'nu bedenlen ortadan kaldırarak "en tehlikeli komünist"ten" kurtulacaklarını sanıyorlar. Ancak büyük bir yanlış içerisinde olduklarını çok geçmeden anladılar. Çünkü, ülkemiz nesnel koşullarının bilimsel analizini yaparak proletaryanın ve ezilen emekçi halkların ölümlerini kurtarmayı ve onun bini stratejik önderi hem de ideolojik merkezi olan İbrahim Kaypakkaya'ya artık bedenlen ortadan kalksa bile oluşturduğu öze kendisini yaşatılabileceği şekilde devam ediyor-edecektir.

Bugün her zamankinden daha fazla Kaypakkaya'yı anlamaya ihtiyacımız var. Kaypakkayacılık, andığı her yıldırdığında O'nun arkasından mehiyeler dinmek değildir kuşkusuz. O'nu anlamak, içerisinde geçtiğimiz dönemi anlamak, döneme hükmetmektir. Çünkü Kaypakkaya'yı Kaypakkaya yapan ve O'nu bütün devrimci önderlerden farklı kılan yaşamış olduğu dönemi MLM biliminin ışığında tahlil etmesi ve maddi dayanaklarıyla ortaya koyarak ona uygun bir pratik hat içerisinde girmiş olmasıdır. İşte Kaypakkaya'nın takipçileri olarak bizler de güce proletarya ve emekçi halklardan yana cevap olmak istiyorsak, O'nun her konuda keskinlikle kullandığı ve asla vazgeçemediği bilimselliği esas almalıyız.

Tarihsel olarak çok önemli günler yaşıyoruz. Ülkemiz hakim sınıflarının ABD emperyalizmi ile girdiği bağımlılık ilişkisi her gün yeni boyutlar alıyor. Her gün bir parçası emperyalizme as olarak tahsis edilerek ülkemiz biraz daha batığa çekiliyor. Ülke iç dengelerinde ezen ulus şovenizmi medya aracılığıyla iktidara ezilen Kürt ulusu PKK Başkani Abdullah Öcalan nezinde bir kez daha yenilgiye uğratılmak isteniyor. Ezilenler adına ayakta olan tüm dinamikler ortadan kaldırılmak isteniyor.

Kaypakkayacılık, bugün altmış sekiz ruhunu kuşanıp "Yankee go home" diyerek, '72 atılımıyla emperyalist haydutluğa karşı proletarya enternasyonalizmini donanmaktadır. Kaypakkayacılık, ezen ulus şovenizmine karşı Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmaktadır. Kaypakkayacılık, MHP eliyle tirmandırılmak istenen faşist baskılar karşısında tek yumruk, tek vücut ve tek baş savaşıdır. Kaypakkaya olmak, partinin ideolojik arınma şiarını süreklileştirerek Arınma-Örgütlenme-Kazanma perspektifini örgütsel kurumsallaştırma etrafında kalıcılaştırmaktır.

Partimizin komünol örgütü olarak partinin öncülüğünde süreci anlamak ve bu süreçte üzerimize düşenleri yapmak için parti önderimizi andığımız bugünlerde daha azimli olmamız gerektiğinin bilincindeyiz. Biz biliyoruz ki sorunlarımız bir anda oluşmaz ve bir anda da ortadan kalkmayacaktır. Dolayısıyla Dante'nin "cüre, cüre daha fazla cüre" sözüne sabır sabır sabır diyoruz ama sabırdan kastımız kesinlikle oturmak değildir. Tam ter-

Kaypakkayacılık, bugün altmış sekiz ruhunu kuşanıp "Yankee go home" diyerek, '72 atılımıyla emperyalist haydutluğa karşı proletarya enternasyonalizmini donanmaktadır. Kaypakkayacılık, ezen ulus şovenizmine karşı Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmaktadır. Kaypakkayacılık, MHP eliyle tirmandırılmak istenen faşist baskılar karşısında tek yumruk, tek vücut ve tek baş savaşıdır. Kaypakkaya olmak, partinin ideolojik arınma şiarını süreklileştirerek Arınma-Örgütlenme-Kazanma perspektifini örgütsel kurumsallaştırma etrafında kalıcılaştırmaktır.

sine hareket halinde olan arınır perspektifiyle süreci yönlendirken atacağımız adımlara dikkat edeceğimizi belirtiyoruz.

Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı anmak amacıyla TMLGB militanları olarak tamamen birleşik şekilde İstanbul'un bir bölgesi eylem alanı olarak seçilmiş, kampanya şeklinde eylemler gerçekleştirilmiştir.

1- Maltepe Kaymakamlığı'nın bir kaç yerine bombalar yerleştirilmiş, bir bombanın erken patlaması sonucu diğer bombaların mekanizmalarını etkilediğinden yeterli sonuç alınmasa da patlayan bomba kaymakamlıkta maddi hasara yol açmıştır. Burjuva medya kaymakamlığın yanında bir ilkokul olmasından dolayı eylemi ilkokula saldırı olarak yansıtmıştır. Partimizin eylem çizgisi nettir. Kesinlikle eğitim kurumlarına askeri anlamda yönelme diye bir pratiğimiz olmamıştır-olmaz da. Bu kurumların haksız savaşta oynadıkları role ilişkin ideolojik mücadele yürütürüz ancak, bu arada partimizin kendi cephesi geniş, düşman cephesini dar tut perspektifine uygun olmayan, karşı-devrimci olmasına rağmen birinci derecede askeri hedeflerimiz arasında bulunmayan FP bürosu militanlarımız tarafından aktif boykot kampanyası kapsamında bombalanmıştır. Bunun yanlış olduğunu belirtiyor, özleştiriyor yapıyoruz.

2- Şenesevler İş Bankası ATM'sine bomba konulmuş, patlayan bomba maddi hasara yol açmıştır.

3- Maltepe Göl Yolu'nda gece kapalıyken, halkın olmadığı bir saatte, sermayesi ile faşistleri besleyen Bini Market bombalanmış, patlayan bomba maddi hasara yol açmıştır.

4- Rahmanlar bölgesinde adliyenin yanında

bulunan Vakıfbank ATM'sine bomba konulmuş, patlayan bomba maddi hasara yol açmıştır.

5- Kartal Topsoy'de bulunan Esen Kiraathanesi sivil polislerin barınağı haline gelmiş, yine sadece sivil polislerin bulunduğu bir anda militanlarımız tarafından bombalanmış, eylem polisleri büyük korku salmıştır.

6- E-5 yolu üzerinde bulunan Hyundai galerisine bomba konulmuş, bombanın patlaması maddi hasara yol açmıştır.

7- Sarıgazi'de bulunan Bini Market kapalı olduğunda bir anda bombalanmıştır.

8- Sarıgazi'de, daha önce bir bildiri ile uyardığımız İmam-Metin adlı iki kişiye ait olan ve halkın yoğun tepkisini çeken, fahişi bölgede özellikle yaygınlaştıran Yeşilyaka Biraanesi bombalanarak bir kez daha uyarılmıştır.

9- Sultançiftliği ve Sarıgazi pazarılar bürosuna düşmanın gizli üssü olduğu için bomba yerleştirilmiş, ancak bekçilerin durumu fark etmesi üzerine bombalar patlamadan bulunmuştur.

Biz biliyoruz ki siyasetin emrinde ve demokratik devrimin hizmetinde olmayan hiçbir eylem gerçek amacına hizmet etmeyecektir. Amacımız sadece eylem olsun diye eylem yapmak değil, pratik içerisinde kendimizi tınamak ve geleceğe hazırlanmaktır.

18 Mayıs Savaş ve Zafer Manifestomuzdur!

Şan Olsun İbrahim Kaypakkaya'nın Çizdiği Kızıl Güzergaha!

Yaşasın Partimiz TKP(ML) ve önderliğindeki TIKKO-TMLGB!

İzmir'de yazılama

24 Nisan günü TKP(ML) TIKKO militanları Proletarya Partisinin kuruluşunun 28. yılı dolayısıyla Bucaya bağlı Adatepe ve Kuruçeşme mahallelerinde, "Halk Savaşına Destek Ver, TKP (ML)-TIKKO", "Yaşasın Partimiz TKP (ML) Halk Ordumuz TIKKO" içerikli yazılama yaptılar.

TKP(ML)-TIKKO militanları, işçiyi, emekçiyi, gençliği 1 Mayıs alanlarına çağırarak, "1 Mayıs'ta alanlara, TKP (ML)-TIKKO" içerikli yazılamların yanısıra bir çok yere "TKP (ML)-TIKKO" imzalarını yazdılar.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 27. yılında İbrahim'i anmak için TKP(ML)-TIKKO militanları tarafından Kuruçeşme'de, "İşçi sınıfının komünist önderi İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "Öndere selam savaşa devam", "İktidar namlunun ucundadır" içerikli, TKP(ML)-TIKKO imzalı yazılamlar yapıldı.

Ayrıca 18 Mayıs'la ilgili Evka 4'te TKP (ML)-TIKKO imzalı, "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" içerikli yazılamlar yapıldığı öğrenildi.

"F"aşizm tipi cezaevi saldırılarınızı da

devrimci kararlılığımızla püskürteceğiz!

Faşist devlet, toplumsal muhalefeti susturmanın bir parçası olarak gördüğü cezaevleri üzerinde yıllardan beridir şer planları yapıyor. Ve bu şer planlarına karşı her dönem komünist-devrimci tutsaklar cephesinde çeşitli biçimlerde direnişler örgütleniyor; karşı-devrimin her saldırısı, birer bomba olmuş tutsak bedenlerce geri püskürtülüp bir yenilgi haline getiriliyor/geirilenecektir.

Ancak faşist devlet, bu alanda tatmış olduğu sayısız yenilgiye rağmen beyhude emellerine devam ediyor. Gazetelerde, TV'lerde gününbirlik yapılan yayınlarla; "Cezaevleri dört yıldızlı otel gibi", "cezaevleri yol geçen hanı haline geldi" vb. söylemlerle kamuoyunda önce saldırıların zemini yaratılıyor; ardından da hak gaspları başta olmak üzere çeşitli saldırılar kah genelgeler, kah keyfi uygulamalar şeklinde sürdürülüyor. Bunun en son örneğini de geçtiğimiz günlerde Umraniye Cezaevi'nde yaşadık. "Tünel var", "İrar girişimi var" şeklinde ayyuka çıkan söylemler ve yapılan hazırlıklar, bir saldırı gerekçesinin aranmasından öteye bir anlam ifade etmeyen bir durumdur. Devrimcilerin cezaevi sorunlarına yönelik en ufak hak alma girişimi ve insani talebi isyan girişimi olarak nitelendirilip provake edilmek isteniyor. Aslında bütün bu yönelimlerle amaçlanan bellidir: **Devrimci tutsakları kimliklerinden yalıtarak, halkla bağlarını kesmek, kişiliğizleştirmek ve birer düzen insanı haline getirmektir.** Bu konudaki amaçlarını "Adalet" Bakanlığı Cezaevi İdaresi El Kitabındaki şu açıklamalar ile veriyor: "...*Hakimlüler ve tutuklularla ilgili cezaevi görevlilerinin toke tok görüşmesi usul haline getirilmeli ve bu durumda hitle psikolojisinin dışına çıkarılan suçlunun korkak, ürkek, aciz ve zayıf haliyle istifade ederek onu tanıtmaya çalışmak, problemleri öğrenilmeli ve daha sonra ilna ve telkin metotlarıyla suç ve suçluluktan arındırma gayret edilmeli*"

Bu ifade hiç bir açıklama gerektirmeyecek kadar açık olduğu gibi, "Adalet" Bakanlığı'nın ve burjuvazinin diğer kesimlerinin ağızlarına sakız etiketleri, "Herkes mahkemelerde suçu kanıtlanmadığı sürece masumdur" yatanını da gözler önüne seriyor. Hukuk sisteminin çirkinliklerle dolu olduğu, hakiminden savcısına boyuna kadar batağa saplandığı koşullarda sözde "Adalet" Bakanlığı'nda bu hukuksuzluklar zinciri içinde cezaevlerindeki herkesi suçlu görmesi adeta bu tablonun tamamlayıcısıdır. Burjuva-feodal sistem yıllardır; korkak, ürkek, aciz ve zayıf insan tipi yaratmanın çabasıdadır. Bunu dışarıda ideolojik-kültürel bombardıman ve faşist baskılarla, içeride de daha çok yalıtılma ve güç kullanma yoluyla gerçekleştirmeye çalışmaktadır.

Elbette bu yönelimin başarısı da belli başlı esaslara bağlıdır. Özellikle yıllardan beri devrimci tutsakların cezaevlerindeki siyasi örgütlenmeleri başta olmak üzere en sıradan insani yaşamlarını paylaştıkları komün yaşamını dağıtmak ve dışarıyla olan tüm bağlarını kopararak ideolojik yenilginin zeminini hazırlamak istiyor. Bu konuda bakanlık yine aynı yayınında şunları belirtiyor: "...*Teröristler birbirleriyle haberleşmemelidir. Çünkü terörist haberleşemediği zaman sudan çıkmış balık gibi ölür. Başka bir ifade ile terörist ruhun ve fikir bakımından besleyen hayvanlar veya kanunlar kesilip kurutulunca, devrimci yani yitici yanı ölür...*"

Pensilvanya modeli olarak bilinen hücre tipi cezaevleri geçmiş yıllarda çeşitli Avrupa ülkelerinde de uygulandı. Özellikle 1970'li yıllarda uygulanan bu sistemden çıkarılan sonuç şudur: Tutuklunun insana dair tenel niteliklerinde sarılma, heyecan, anlama, karar verme ve sosyal ilişkilerin bozulmasıdır. Alınan böylesi yıkıcı sonuçların ardından İngiltere, İrlanda, İspanya'nın BASK ve Almanya'nın Güney Bölgesi dışında Avrupa'da bu uygulamaya son verildi. Burada Avrupa'da yaşanan iki örneğe değinmek istiyoruz:

Hücre tipi cezaevinin Almanya'da uygulandığı yıllarda, 9 Mayıs 1976'da, Ulrike Meinhof, Andreas Baader ve Gudrin Ensilin'in üçü de RAF örgütünün önder kadrolarındandır) "intihar ettiği" açıklandı. Ancak daha sonra yapılan araştırmalarda bunun mümkün olmadığını, uçunun de farklı cezaevlerinde Alman emperyalistlerinin planı doğrultusunda öldürüldüğü ve "intihar" süsü verildiği ortaya çıktı.

Yine '96 Ölüm Orucu sürecinde sıkça adını andığımız Bobby Sands'lar İngiltere ve İrlanda'da hücre tipi saldırılara karşı bedenlerini ölüme yatırarak ölüm-sözleştiler.

Ülkemizde özellikle 12 Eylül faşist cuntası sonrası cezaevlerine doldurulan devrimci muhalefete yönelik saldırılar daha da arttı. Diyarbakır, Metris Ölüm Oruçları sırasında 1988'de ilk hücre tipi cezaevi örneklerinden olan Eskişehir cezaevi açıldı. Direnişle açılan cezaevine yapılan "karlı sürgün" sevklerinde Hasan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya adlı tutsaklar şehit düşerken birçok tutsak yaralandı. Aynı günlerde cezaevinde direniş sürerken bir tutsakta akıl dengesini yitirdi. Eskişehir Cezaevi başta olmak üzere içeride ve dışarıda eşgüdümle biçimde "tabutluklar kapatılsın" kampanyası yürütüldü. Bu kampanya sonucu çıkanları yeni bir genelgeyle Eskişehir Cezaevi kapatılmak zorunda bırakıldı. On yıl aradan sonra geçtiğimiz yıl yeniden devreye sokuldu.

Geçtiğimiz günlerde yapılan Bakanlar Kurulu toplantısında "Adalet" Bakanı Selçuk Özbek, 11 F Tipi cezaevi inşaatının çalışmalarına başlanıldığını belirtti. Ardından Sincan, Edirne, Kırklareli, İzmit, Bolu, Kocaeli gibi yerler başta olmak üzere dokuz cezaevi ihalesinin sonuçlandığını açıkladı.

Hücre tipi cezaevi çalışmalarının en son örneği Kartal F tipi cezaevidir. 1988'den beri yapımı süren, devrimciler tarafından bombalanan ve inşaatı bir dönem durdurulan Kartal F tipi cezaevi devletin "oda tipi" maskesi adı altında iki ay önce sessiz sedasız açıldı. Tabii bu açılış bakanlığın genelgesi üzerine gerçekleşti. Ve bir anlamda hücre tipi uygulamasına model teşkil edecek bir cezaevidir.

1996 ve özellikle '97 yılından beridir sık sık MGK toplantılarının gündemini oluşturan cezaevlerinin önümüzdeki süreçte kamuoyunu "meşgul etmesi" kaçınılmaz bir olgu olarak görünüyor. MGK, devrimcileri-komünistleri teslim almanın, siyasi kimliklerinden yalıtmanın tek yolu olarak gördüğü hücre tipi cezaevi politikasına can simidi misali sarılmış durumdadır. Ve bir kez daha devrimci irademizi sinayarak şansını denemek istiyor. Sık sık burjuva medyanın satılmış kalemlerine yazdırdığı ismarlama haberleriyle adeta cezaevlerini birer çibanbaşı olarak gösteren MGK, yeni geldikçe kalemlerine ve diğer uşaklarına hücre tipini ballandıra ballandıra anlatmakta ve bütün "kö-tülüklerin" hücre tipi cezaevine geçişle sona ereceği masalıyla kitleleri uyutup bu sinsi politikasına alet etmek istemektedir. Ancak biz komünistler, onların bu sinsi politikalarının altında yatan planlarını görmüyor değiliz. Cezaevleri kontrgerilla çeteleri, katil polisler için oteldir ve yol geçen hanıdır. Devrimciler ve komünistler için zindandır, işkencidir... Burada "beş yıldızlı" otel gören muhteremler buyursunda kendileri kalırlar. Burada kalmak isteyen kim ki?

İnsanlık onurunun ayaklar altına alınmak istendiği Kartal F Tipi cezaevinde yaşananları anlatan İHD raporunda şunlar var: "...*Tutuklu cezaevinin ilk getirildiğinde çirliçliçlik sözleriyle arınıyor, ilk iki gün iki kişilik hücreye tek kişi olarak konuluyor. Bir hafta burada tutulduktan sonra dört kişilik hücreye yerleştiriliyor. Hücrelerin önünde on adam uzununda havalandırmalar var. Tutuklular böylece havalandırmalarda dahil cezaevindeki diğer tutuklular ile hiç bir şekilde görüşme olanağına sahip değiller. Cezaevi kantininde satılanların dışında hiçbir şeyin görüncüler tarafından getirilmesine izin verilmiyor. Maddi durumu iyi olmayan tutuklunun bir şey alması bu koşullarda mümkün değil*" Kartal F tipi cezaevinin bugünkü durumu böyle. İçeride sü-

rekli sarkık bıyıklı gardiyanlar tarafından hakarete uğrayan tutuklulara ziyarete gidenler iki yerde aramaya tabi tutuluyorlar, otur-kalk talimleri gibi onur kırıcı davranışlara zorlanıyorlar.

Umraniye Cezaevine sevk talebi ile süresiz dönüşümlü açlık grevinde olan tutsakların aileleri İstanbul İHD'de bir basın açıklaması yaptılar. Tutsak ailelerinden Makbule Yamalak, oğluya görüşmek için gittiği cezaeviyle ilgili gözlemlerini şöyle ifade ediyor: "*Oğlum bir buçuk aydır altı kişilik hücrede yalnız oturuyor. Bir şey yemiyor, içmiyor. Yiyecek istedi, götürdük almadılar. Giysi de almıyorlar, kırmızı, yeşil giysi giymesi yasak. Sabun, diş fırçası, diş macunu, halıya tırnak bile götürmemize izin vermiyorlar. İçeriye aldıkları tek şey havda. Her gün eriyor oğlum, şimdiden sapsarı oldu...*"

Yukarıda anlatılanlar sadece birer pratik ayrıntı veya sıradan yaptırım olarak görülemez. Bunlar kişiyi düşüncelerinden yalıtmanın, korkak, zayıf, aciz bir duruma, adeta bir maşa haline getirmeye yönelik birer araçtır. Bireyi toplumsal ilişkiler ağından, nesneler ortamından kopararak ve yalnızlaştırarak onun varlığına yönelmez. Zaten cezaevi tek başına bu amaca hizmet eden bir araçtır. Geçmişten beri, tek tip elbise, saç-sakal traşı, tek tip konuşma tarzı ve her şeyin ötesinde devasa bir bürokratik aygıt karşısında kişinin kendini savunabilmesinin bir yolu, kendini hala toplumsal bir varlık olarak hissedebilmesidir. Hücre uygulaması ikinci bir tecrit oluşturmaktadır. Kişiyi mutlak bir yalnızlık ve kimsesizlik duygusuna iter.

Hücre uygulamasının psikolojik boyutları kuşkusuz çok yönlü irdelenebilir ve genişletilebilir. Ancak bu durum, faşizmin F tipi cezaevi saldırısının özünü değiştirmez. Bu saldırının bir yönü toplumsal devrimci muhalefeti bastırmak iken, diğer yönü de bunun ileri ve önemli bir parçası olan devrimci tutsakları kişisiz, kimiksiz ve burjuva yoz kültürünün bir parçası haline getirmektir.

Faşist devletin F tipi cezaevi saldırısı nasıl bugüne kadar devrimci irade ile yenilgiye uğratıldıysa, bundan sonra da bu durum aynı kararlılıkla sürdürülecektir. Nasıl dün Mustafalar, Aygunler, Hayatiler, Kazım Tunçlar ve nice dost devrimciler şehit düşmekten çekinmedilerse bugün de aynı irade ve kararlılıkla "F"aşizm tipi cezaevi saldırısı püskürtülecektir. Şehitlerimizin özveri ve kararlılığı en büyük esin kaynağımızdır. MGK ve onun emirlerleri bir kez daha ve güçlü bir şekilde zulmün kale burçlarında devrimci iradenin yenilmezliğine tanıklık etmek istiyorlarsa varsın şanslarını denesinler; cevabımız Aygünce, Alice, Hayatice olacak ●

Seçim sonuçları üzerine

/2

Yazmamız bu bölümünde, daha önce söylediğimiz gibi reformist partilerin ve HADEP'in durumunun değerlendirilmesini yapmaya çalışacağız. Özellikle HADEP'in durumu önümüzdeki süreçte belirleyici olduğundan bunu detaylı yapmak önümüzü görmek açısından zorunludur.

Secimler öncesinde HADEP'in alacağı oy sayısı ve oy oranı aşağı yukarı beliydi. Bunun için seçimlerini hemen öncesinde şöyle demiştik: "Bu noktada HADEP'in seçimleri zorlanması ve meclise girmese de oy oranıyla bir gövde gösterisi yapması anlamlı bir şeydir. Ancak bunun gerekli bir gösteri olup olmadığı tartışılır. HADEP'in ne olduğunu ve ne kadar bir oy potansiyeline sahip bulunduğunu herkes biliyor. Bunu tekrar ispatlamanın sanırım aleni yok." (H. Günlüğü, sayı 41, sf. 24-25) Evet, HADEP mevcut seçim şartlarında her türlü dalavere ve zorlama, baskı ve tehdide rağmen '95 seçimlerindeki oy potansiyeline ulaşmış ve hatta bu oranı bir nebze de olsa aşabilmiştir. T. Kürdistanı'nda hiçbir seçim kampanyası yapılmadan, hatta adayları seçim bölgelerine sokulmadan ya da cezaevlerinden dahi bildirilen isimler üzerinden belediye seçimlerini büyük oranda kazanmıştır. Kürt göçünü belli ağırlık kazandı. Mersin'de diğer faşist partilerle tek başına yarışmış ve Ankara'dan sayımlara yapılan direkt müdahaleyle son anda "kaybetmiştir." Yine aynı şekilde T. Kürdistanı dışındaki bazı bölgelerde ve ilçelerde yüksek oy alması ya da seçimleri kazanması HADEP'in elde ettiği başarılı sonuçlardır. Kısacası HADEP, seçimler öncesi hedeflediği ve ulaşması muhtemel sonuçlara ulaşmıştır. Ve bu anlamıyla da dediğimiz gibi başarılı da olmuştur. Bu inkar edilemez bir gerçekliktir. Ancak sorun bu başarının anlamının ne olup olmadığıdır ve ne gibi sonuçlara yol açtıdır. Daha açığı, bu sonuçlar devrim mücadelesinin önünü açacak nitelikte mi olmuştur? Cevabı verilmesi gereken sorular bunlardır.

Bu soruların cevabını vermeden önce tekrar olacak ama önemli olduğundan değinmek gerekiyor. HADEP'in oylarının öyle rastgele, sıradan oylar olmadığını vurgulamalıyız. Kürt ulusunun devrimci mücadelesi sonucu kazanılmış ve her şeyden önemlisi bir örgütlülüğün sonucu gerçekleştirmiştir. Bu anlamıyla verilen oylar, HADEP'te belli oranlarda daha somut bir şekilde kendisini gösteren reformist çizgiye verilmiş talan değildir. Verilen oyların niteliği, basitçe söyleyecek olursak, devrimci Kürtlerin reformist bir taktik sonucu verdiği oylardır ve bunun nedeni HADEP değil, Kürt Ulusal Hareketi'dir.

Kürt Ulusal Hareketi bu seçim sonuçlarıyla Türk işçi ve emekçilerinden çok Türk devletine ve ona efendilik eden emperyalistlere mesaj vermiştir. Bu mesajın ikili yönü vardır. **Birincisi**, Kürt Ulusal Hareketi'nin T. Kürdistanı'na hakim olduğu; **ikincisi** ise Kürt Ulusal Hareketi'nin salt silahlı mücadeleyle değil diğer legal araçlarla da kendisini ifade edebileceğidir. Bu mesajlar gitmesi gereken yerlere çok açık ve net bir şekilde gitmiştir. Ancak sorun, bu mantıkla

dahi olsa cevap alınıp-alınmayacağı sorunudur. Kürt ulusal sorunu tek başına T. Kürdistanı'yla sınırlı ve tek bir emperyalist blokun ya da ülkenin inisiyatifinde olmuş olsaydı, bu mesajlara Kürtler şimdi değil çok önceden cevap alırlardı. Çok kaba bir hesap yapıldığında dahi şu net olarak görülecektir: Kürt ulusunu modern dünyaya girişte bolen, parçalayan ve bugünkü hukukunu belirleyen Lozan Anlaşması bir emperyalist paylaşım savaşı sonucu yapılmıştır. Bu anlaşmanın bozulması ve Kürtlerin bu noktada emperyalizm ve gericici sınıflar temelinde ve çözümünde bir devlete ulaşması; ancak bölgedeki gericici devletlerin ve emperyalistlerin belle aynı düzeyde bir emperyalist paylaşım savaşı kadar olmasada ona yakın bir çatışmayı göze almasıyla mümkündür. Bu tespitler salt bize ait tespitler değil, bu tespitlerin daha kapsamlısını Kürt Ulusal Hareketi bizzat kendisi de yapmaktadır. Son 9 Ekim komplosu ve peyinden gelişen Roma süreci ve 16 Şubat'ta boyutlanan saldırganlık, sadece bu gerçekliğin doğrulanmasıdır. Kürt Ulusal Hareketi '95 Aralık seçimlerinde daha avantajlı bir pozisyondayken, en azından önderliği rehin altında değilken, hemen hemen aynı mesajları vermişti. O günden bu yana gelişen tek şey, toplumsal devrimin genişlemesi ve derinleşmesidir. Bu noktada şu ileri sürülebilir: "Biz de tam da bu yüzden taleplerimizi geri çektik, en sınırlı düzeye indirdik." Evet ancak bunun dahi sonuç almadığı ve alamayacağı bölgenin ve günümüz politik dengelerinin tarihsel, toplumsal koşullarında bulunmaktadır. Ve başka örneklerinde de görüldüğü gibi, bugün emperyalist dünya sadece vahşi ve hesapsız bir saldırganlıkla sonuç almadı, anlaşma ve "barış" görüşmeleri yapma politikası izlemektedir. İşte Kuvva sorunu bunun en yakın örneğidir.

Ayrıca Kürt ulusu bugünkü örgütlü ve kendini fiili olarak ifade etme düzeyine devrimci bir mücadeleyle gelmiştir. PKK önderliğinin deyimleriyle varlık-yokluk çizgisinden hatta daha da ötesi "eksi koşullardan" bugünlere gelmiştir. Peki Kürt ulusunun bugünkü kurumsallaşmış, örgütlü gerçekliği (bu kurumsallaşma, 9 Ekim sonrası görülmüştür ki yurtdışındaki Kürtleri de kapsamaktadır) yaşanan nedir? Kürtlerin tarihindeki en büyük kazanımı ve bugünkü avantajı olan modern önderliğin emperyalistler ve faşist Türk devleti elinde varlık-yokluk sorunuyla karşı karşıya kalması değil midir? Kürt ulusu bugünkü örgütlülük düzeyine salt kendi deyimleriyle: "sömürgeci güçlere" karşı mücadele vererek ulaşmıştır; aynı zamanda T. Kürdistanı'nın belli oranlarda feodal-aşiretçi yapısını da taşıyarak edere ulaşmıştır. Ancak Kürt Ulusal Hareketi bu feodal aşiretçi yapıya, ulusal temelinde bir programla kısmen yöneldiğinden, bugünkü trajediyi yaşamaktadır. Kısacası sorun, daha önce de söylediğimiz gibi, şu veya bu dönemde Kürt Ulusal Hareketi'nin yapalması ve sağa-sola savrulmasında değildir; bu sonuçları da yaratan, çıkartan "Kürdistan sömürgeci" tespitindedir. Bu tespitten dolayıdır ki Kürtler, bu seçimlerde de devrimci politik etkinliklerini reformist bir taktikle T. Kürdistanı'yla sınırla-

mışlar ve bu sınırları yine Kürtler aracılığıyla diğer bölgelerde az da olsa aşmışlardır. Ancak mesele açıktır ki Birleşik Devrim'de ve bunun örgütlenmesinde yatmaktadır ve bu haliyle de Türk halkının, işçi ve emekçilerin örgütlenmesi sorunu "Türk solu"nun değil, bu topraklarda varım diyen ve sonuç almak isteyen, iktidarı hedefleyen her devrimci parti ve örgütün sorunudur.

Kürt Ulusal Hareketi "başarılı" seçim politikasının ilk sonucunu 1 Mayıs'ta elde etti. 1 Mayıs'ta katılım ve belli oranlarda devrimci coşkun düşkü olmasında Kürt Ulusal Hareketi'nin seçim politikasının belirleyici etkisi vardır. Bunun nedenlerini inceleyelim:

Seçimlerde katılmama oranı % 20 civarındadır; gerçek oranın bunun üstünde olduğunu düşünmemize rağmen yine de bu resmi açıklamayı veri kabul ediyoruz. Çünkü aktif boykot politikası gerçek oranı bizzat devletin sözcülerine açıklamayı hedeflemelidir. Bu yapılamadığından bu sorunu daha fazla tartışmayı gereksiz görüyoruz. Ancak bugün devrimci hareket bütünlüklü bir şekilde aktif boykot taktiği benimseyeydi; 9 Ekim'de başlayan, 16 Şubat'ta bir dönüm noktası yaşayan ve Newroz'da bir anlamda bağlanan süreç ve devrimci niteliği, aktif boykot politikasıyla devam edecek ve kitlelerin her devrimci yükselmenin sonucunda doğal olarak beklenen geri çekilmesi, örgütlü bir şekilde gerçekleşecek ve bu geçici dinlenme ve güç toplama sonrası kitleler yeniden başarılı bir şekilde 1 Mayıs'ta devrimci önderlikte buluşabilecek ve devrimci-militan bir duruşla hakim sınıfların karşısına dikilebileceklerdi. Bu geçici dinlenme sürecinde doğa koşullarının da müsait olmasıyla gerilla devreye girecek ve kitlelerin aynı zamanda gerillayla politik kaynaşması bir üst seviyeye çıkması olacaktı. Bu söylediklerimiz senaryo vs. değildir. Belki bu mükemmellik hayata geçmese de sonuçta sürecin planlanması bu şekilde olmalıydı. PKK Başkanlık Konseyi'nin Mart ayında yaptığı değerlendirmeler de bu yöneydi. Ve bu yanı sıra da hiç de hayalci ya da gerçekleşmesi mümkün olmayan planlar vs. değildi.

Ayrıca eğer yine HADEP seçimlere katılmasaydı, ya da Kürt Ulusal Hareketi seçimleri aktif boykot tavrıyla karşılasaydı, seçimler nezdinde devrimci ve reformist politika aynı netleşecek; arada kararsız birçok küçük burjuva devrimci parti ve örgüt ister istemez ya bu tarafa ya o tarafa net bir politika belirleyecek ve dolayısıyla özellikle büyük kentlerde emekçi mahallelerinde blok bir devrimci tavrı örgütlenebilecek; bu da büyük oranda sandığa ve sürece yansıtılacaktı. Gerillanın seçim çalışmalarına yönelik eylemleri askerin ve polis sandıklara daha fazla müdahale etmesine yol açacak ve özellikle de Kürtlerin seçimleri boykot etmesiyle büyük oranda boş çıkacak sandıklarda diğer faşist partilerin kavgası büyüyecek ve tüm bunlar seçimlerin meşruiyetini her yönden tartışılır kılacaktı. Ki, tüm bu söylediklerimiz bazı bölgelerde HADEP'in ülke barajı nedeniyle yüksek oy oranına rağmen milletvekili çıkaramadığı sandıklarda yaşanmıştır. Aske-

rin kontrolünde olan sandıklarda HADEP'in oyları DSP ve ANAP'a sayılırken, emniyet MHP'ye saydıkları istemiş, bu çekişmeler, daha doğrusu hırsızlık ve sahtekarlık, faşist basına da yansımıştır. Bu noktada Kürt Ulusal Hareketi her şeyden çok şunu hesap etmelidir: HADEP'in herşeye rağmen seçimlere katılmasıyla faşist devlet seçimlerin meşruiyetinin propagandasını yapma olanakları elde etmiş ve bugün görüldüğü gibi ortalığa bir MHP korkusu salmaya az çok zemin bulabilmiştir. Faşist devlet bu seçim sonuçlarına rağmen istikrar, uzlaşma ve toplumsal işbirliği çağrılarını yapmak zorunda kalırken, aktif boykot politikasıyla bunun çok daha üzerinde "barış", "demokratikleşme" demagogileri ortalığı saracak, MHP'nin sevinci kusağında kalacaktır.

Yine daha önce söylediğimiz gibi, Kürt Ulusal Hareketi aktif boykot tavrıyla seçimleri daha ciddi bir politik seviyeye sokacak, faşist partilerin öyle sanatçılarda, türkücülerle propaganda yapmalarına olanak tanımayacaktır. Bu da Kürt halkının Türk halkıyla daha büyük bir oranda buluşmasına yol açacak ve sonuçta süreç iç savaş gerçekliğine uygun bir politik dönüşüm sağlamış olacaktır. Çünkü aktif boykot politikası düzenden şu veya bu oranda kopmuş işçi ve emekçilerin gerçek alternatif seçeneği olacak ve bu çok somut bir şekilde karşısına çıktığında halklarımızın tercihi net bir şekilde belirleyecektir. Bu tercihin örgütlenmesinde Kürt Ulusal Hareketi de tarihsel bir sorumluluk taşımaktadır. Bu tarihsel sorumluluğun yerine getirilmemesinin sonuçlarını salt Türk halkı değil, Kürt halkı da çekecektir.

EMEP, ODP ve SİP'in genel reformist hatlarından bağımsız olmayan seçim politikaları ve sosyal-şoven tutumları sandıkta iflas etmiştir. Ancak bu iflas, bu partilerin sonuç almadığını göstermemektedir. Evet bu partiler reformist ve sosyal-şoven politika ve çizgileriyle devrimci parti ve örgütlerin, devrimci Kürt ulusunu "yalnızlaşmasına" ve şovenizmin açtığı kazanımlarına içten katkı sunmuşlardır. Bunlar aldıkları oylarla değil, faşist medyada geniş geniş buldıkları kendilerini ifade etme özgürlükleriyle kitlelere şoven ve düzeni savunan, düzenin aksayan yanlarını eleştiriyerek sınırlı söylemleriyle; faşist partilere yol ve yöntem sunan açıklamalarıyla kısacası tam bir ihanet çizgisiyle süreçteki işlevlerini taykiyla yerine getirmişlerdir.

Reformizmin önünün açıldığını uzun bir süreden beri söylüyorduk. Seçim sonuçlarına bakılarak, yani toplamda aldıkları % 1'e bile ulaşamayan oylarıyla bu partilerin faşist diktatörlük tarafından engellendiği ve yasaklandığı düşünülmesin. Daha önce de söyledik, bu memleketin reformist olmak için bile az çok kafa kırılmayı göze almak lazım. Ancak bir kez kafanızı kırıldıysanız, kırılan kafanın yaralarını bu düzen sarımsak ve aynı kafada devam ederseniz, Devletin devlete yumuşayan kafasıyla sadece düzenin propagandasını yaparsınız; zaten reformistlik de bundan başka bir şey değildir. Bu haliyle yumuşamış kafaların önünde ancak bu kadar kral soytanı gibi açılır ve

renkli kıyafetlerle, hiplama ve zıplamalarla politik faaliyet yapılır.

Bu yönüyle reformizm değerlendirmesini daha fazla uzatmak istemiyoruz. Ancak şunun anlaşılması gerekir: HADEP örneğinde olduğu gibi, bu memlekette reformist bir politikanın başansı bile, ancak ve ancak halka dayanması ve ondan da önemlisi silahlı mücadelenin açtığı kanallarla yapılmasına bağlıdır. Bunun için de daha fazla bedel ödemeyi, ve hoş görünmeyecek ama dönem dönem daha fazla kararlı duruş göstermeyi zorunlu kılmaktadır. TIP'ın 60'lı yıllarda devrimci bir önderliğin ve örgütlenmenin olmadığı koşullarda sahip olduğu % 3'lük oy potansiyeline özenip göz dikenler, neden Denizlerin, Mahirlerin ve İbo'ların çok kısa bir sürede halkımızın dilinde ve yüreğinde türkü olduklarını anlayamazlar.

Tekrar HADEP'e dönerek değerlendirmemizi sonlayalım. PKK Başkanlık Konseyi'nin 6 Mayıs'ta ve Abdullah Öcalan'ın mahkemesine yönelik yaptığı talihiz açıklamada, seçimlerde uygulanan reformist taktığın zorunlu olarak devam ettirilmesi sonucudur. Başkanlık Konseyi açıklamasında yer alan eylem çizgisindeki geri çekilmeyi doğru görmemekle birlikte, "anlaşılmaz" bulduğumuzu belirtelim. Ancak bu "anlaşılmazlık" geri çekilmenin nedenleri olarak ortaya konan politikayla ve süreç tahliyle bu noktada zor olmaktadır. Faşist Türk devletine ve emperyalistlere bu kadar açıktan el uzatmayı, herşey bir yana, Şubat ve Mart aylarında yapılan açıklamalardan böylesi bir çark edışı PKK hiçbir koşulda açıklayamayacaktır. Sürecin hassasiyetini gözettiğimizden ve açıklamanın kendisi içerik olarak çok net olduğundan, bu açık-

lamayı sadece "talihizlik" olarak değerlendirmekle yetineceğiz. Şimdiden söyleyelim; gelecekte yapılabilecek "zaten bu açıklama pratikte hiçbir karşılık bulmıyacaktır" gibi olası gerekçelendirmeler de anlamlı değildir, durumu kurtarmayacaktır. Elbette sürecin hassasiyeti ortadadır, ancak bu açıklama sonuçta bir politik esnekliği değil, aksine son derece açık ve açısı yüzleşen duruşa varan bir tutarsızlığı ifade etmektedir. İyi bakıldığında, istenilenin tam tersine, faşist diktatörlüğe daha fazla politika yapma alanı bırakmaktadır ve Şemdin Sakık'a verilen indirimsiz cezaıyla bu açıklamaya faşist diktatörlük tarafından cevap verilmiştir.

Sonuç olarak Türkiye ve T. Kürdistanı'nda tüm politika ve taktikler iç savaşa uygun ve halkımızın devrimci iktidar mücadelesini geliştirici olmalı, Birleşik Devrim'in ön-

gütlenmesine hizmet etmelidir. Şovenizm bunun önünde engel değildir. Bugün devrim cephesi sarıldığını aksine örgütü ve güçludur. Sorun bunun farkına varılmasıdır ve mevcut olanaklarla yetinilmemesidir. Kısacası koşullar devrimcidir ve devrimci politikanın kendisini pratikte gerçekleştirmesinin her zamankinden daha fazla olanacağı vardır.

Abdullah Öcalan'ın esir edilmesi ya da seçimlerde sandıktan bir ölçüde şovenizmin çıkması faşist Türk devletinin stratejik değil taktik üstünlükleridir ve devrimci iç savaşın bugünkü keskinleşmiş politik seviyesinde doğal ve olasıdır. Her devrim mücadelesi böyle ciddi ama geçici büküntülerle karşılaşmıştır ve karşılaşacaktır da... Meselle devrimci karardışlarda hükümetlerin üstesinden gelmek ve hiç kuşkuyla yor olmasının, gelecektir de. ●

Bu noktada NATO'nun yeni konseptinin de ne anlama geldiğini incelemeye çalışalım. Yeni konsept, aşağıda belirteceğimiz başlıklar altında özetle şu sonuçlara varır:

*Esası Atlantik-Avrupa hattının savunma ve güvenliği olmakla birlikte NATO, dünyanın her bölgesinde nedeni ne olursa olsun emperyalist sistemin çıkarlarını tehdit eden her gelişmeyi kendi güvenliği için tehdit sayacak ve buna müdahale edecek.

* Çek Cumhuriyeti, Polonya ve Macaristan'ın NATO'ya katılmadan sonra genişleme stratejisi devam edecek ve eski "sosyalist blok" üyesi 9 ülke şu sırayla NATO'ya dahil edilecek: Romanya ve Slovenya ilk teçitte olmak üzere, Litvanya, Letonya ve Estonya bir grup, Bulgaristan, Slovakya, Makedonya ve Arnavutluk bir diğer grup olarak alınacak.

*Rusya NATO'ya alınmayacak ancak karışıklı işbirliği geliştirilmeye çalışılacak.

*Daha hızlı karar alabilmek için, üye sayısı da artan NATO, her somut duruma uygun bir karar mekanizması uygulayacak.

* Avrupa kendi güvenliğini NATO içinde ve NATO'yla birlikte kendisi sağlayacak.

* NATO, BM'nin uluslararası barış ve güvenlik için birincil sorumluluk taşıdığını kabul edecek.

Önümüzdeki yıllarda Yugoslavya'da olduğu gibi sınıf mücadelesinin ve dünya halklarının kaderini belirlemeye dönük olarak emperyalistlerin stratejilerini somutlayan yeni konsept, özet olarak bu şekildedir.

NATO; ilk maddenin açılımında kendi güvenliğini tehdit edebilecek gelişmeleri halk hareketleri, bölgesel çatışmalar, etnik sorunlar, istikrarsızlıklar, başarısız toprak reformu sorunları, dinsel çekişmeler olarak belirleyerek, hemen her şeyi kapsamına alıyor. Buradaki tehdit tespiti, ABD'nin geçtiğimiz yıllarda kendisi için yaptığı stratejik tespitlerin aynısıdır ve bu anlamıyla NATO'ya dayatmasıdır. Bu maddede ABD'nin söylemek istediği şudur: **"Beni tehdit eden her şey emperyalist sistemi tehdit etmektedir, çünkü ben sistemi koruyorum."**

Böylece NATO; kendisine dönük bu tür "tehditler" bulamadığında da uyuturucu ticareti, kitlesel imha ve nükleer silahların denetimi ve terörizm gibi meselelere de müdahale etmeyi görev kabul ederek dünyayı kontrol ve yönetmede bahanesiz kalıyacaktır.

ABD bu ilk maddenin tanımını bu şekilde

dayatırken, diğer emperyalist güçlerin "sistemi genel olarak tehdit eden durumlar" itibarıyla ABD'nin bu dayatmalarına ve sistemi korumasına yani dünya jandarmasına bir itirazları yok. Zaten mevcut durumda buna güçleri de yok. Ancak bu jandarmalığın Yugoslavya'da yani Avrupa'nın göbeğinde yapılmasından rahatsız olan AB emperyalistleri, beşinci sırada saydığımız anlayışı ve ilgili maddeleri konseptte koydurarak, ABD karşısında kendi güvenliklerini sağlamış ve Avrupa'nın emperyalist çıkarlarını net ve ayrı biçimde ifade etmiş oldular. ABD bunun konseptte yer almasına ciddi bir itiraz getirmedir. Sadece bu yeni Avrupa Savunma Kimliği Girişimi adı altında NATO içinde belirlenecek özerk askeri ittifakta Türkiye'nin olmamasından rahatsız oldular. Ancak bunun da üzerinde fazla durmadılar. ABD, birinci maddede elde ettiği avantaj ve silah gücüyle olancağını buldukça zaten kendisini Yugoslavya örneğinde olduğu gibi dayatabilmekte ve sonuç alabilmektedir.

NATO'nun eski sosyalist ülkelerde yayılmak istemesinin amacı, yine Yugoslavya örneğinde olduğu gibi bu ülke halklarının bilincinden devrimci gelenekleri kazımak ve emperyalist dünyayla bütünleşmelerini tam olarak sağlamaktır. Başarıyla olup-olamayacaklarını bu ülkelerin halkları başta olmak üzere genelde enternasyonal dayanışma ve mücadele belirleyecektir.

Rusya'nın ittifaka alınmamasının sebebi ise Rusya'nın çok ciddi ekonomik sıkıntılara rağmen halen askeri ve siyasi anlamda dışı bir rakip olması ve genişleme stratejisi kapsamına alınan eski sosyalist ülkelerle NATO içinde ayrı bir gruplaşmanın başını çekebilecek bir tarihsel özelliğinin bulunmasıdır. Ayrıca Rusya'da gelişen devrimci mücadele de NATO'nun bu ülkeye bulaşmamak istemesine yol açıyor. İşbirliğinin amacı ise Rus egemen sınıflarını bir şekilde denetlemek, devrimci gelişmeler karşısında onlarla dayanışmaktır.

NATO, son maddede BM'nin kendi isteği doğrultusunda kararlar alması için uğraşacak ve bunun birincil sorumluluğunun BM'de olduğunu kabul edecek. Ancak tersi durumda da ilk madde geçerli olduğundan kendisi BM'den bağımsız olarak hareket edecek, yine Yugoslavya örneğinde olduğu gibi.

Son olarak karar mekanizmasına değinelim. Bugüne kadar NATO kararlarında etkili olan ülkeler bellidir: ABD, İngiltere,

Fransa, Almanya ve İtalya. Diğer ülkeler bu sıralamadan sonra bu emperyalistlerin kendi içindeki dengelere göre hareket ederek ya şunun, ya da bunun dediği doğrultusunda işlevli olurlar. Hepsinden daha çok ABD'nin sözünün geçtiği kuşkusuzdur. Ancak bu, diğerlerinin belli bir muameleli olmayacağı anlamına gelmemektedir. Ayrıca bugüne kadar NATO, karar mekanizmasında "oybirliği" usulünü işletiyor. Sistemin krizinin artması, çelişkilerin ve çatışmaların derinleşmesi ve sayının artmasıyla NATO, daha çok da ABD, her zaman oybirliği sağlanamayacağından hareketle her somut durumda mesu bir karar mekanizmasının işlemlerini istiyor. Yani bazı gelişmelerde oy birliği istenecekken bazılarındaki daha çok da ABD'nin kendisi için sağladığı durumlarda karar almak için oy çokluğu yeterli olabilecek.

Bu karar mekanizması maddesiyle tekrar birinci maddeye gelecek olursak, ortaya ilginç bir durum da çıkıyor. NATO, güvenlik (daha doğrusu saldırı) kriterlerini genişlettiğinden bunların tek tek emperyalist ülkeler açısından anlamı daha geniş yorumlanma durumuna geliyor. Mesela Fransa, Afrika'daki bir sömürgesindeki iç savaşa NATO'nun müdahalesini isteyebilir. Ancak ABD, bu iç savaşa kendi çıkarını gördüyorsa diğer genel güvenlik kriterlerini ve global güvenlik anlayışını gerekçe göstererek bu iç savaşa müdahaleye rahatlıkla karşı çıkabilir. Kısacası bu iç savaşın sistemi genel olarak tehdit etmediği anlayışıyla müdahalenin karşısında olacaktır. Çünkü dediğimiz gibi birinci maddenin esas ve karar mekanizmasının işletilme şekli en azından bugün açısından ve mevcut dengeler esasta değişmediği müddetçe ABD'nin emperyalist çıkarları doğrultusunda belirlenmiştir.

Görüldüğü gibi NATO, emperyalistlerin yeni saldırı ve savaş hukukunu belirlemektedir. Sembolik olarak da olsa yarı-sömürge ülkelerin kendilerini ifade edebildikleri ve bazı istisnai durumlarda emperyalistlerarası çelişkilerden yararlanarak kendi çıkarlarını koruyabildikleri, ya da en azından dile getirebildikleri BM'nin de devreden fiili olarak çıkarılmasıyla emperyalistler, gerek kendi aralarında ve gerekse enternasyonal proletarya ve dünya halklarına karşı yeni savaş konseptini ve hukukunu belirlemiş durumdadır. Zaten NATO, faşist basında açıkça çarpıtıldığı gibi, hiçbir zaman bir savunma örgütü olmamıştır. Faşist basın sık sık NATO'nun soğuk savaş yıllarında

ında sosyalist sistemin saldırganlığına dilayısıyla Varşova Paktı'na karşı kurulduğunu söylüyor. Daha önce de yazdık, bir kez daha belirtelim; NATO 1949'da II. emperyalist paylaşım savaşı sonrası sosyalizmin yükselen prestijini engellemek ve özellikle emperyalistlerin iktidarlardan ve çıkarlarını korumak, bu doğrultuda operasyonları düzenlemek için kurulmuştur. Bu noktada kendini savunmak zorunda kalan sosyalist ülkeler olmuştur ve Varşova Paktı 1955'te kurulmuştur. Kısacası NATO, kurulduğundan beri emperyalist saldırganlığın örgütü olmuştur. Yeni konseptinde de bunu açıkça ilan etmektedir.

'99 1 Mayıs'ında yapılan gösterilerde, enternasyonal proletarya ve dünya halkları haklı ve doğru olarak daha çok NATO'yu hedeflemişlerdir. NATO'yu Nazizmle özdeşleştiren sloganlarla emekçiler ülkelerini dile getirmişlerdir. Bu anlamlı ve bir o kadar da geliştirilmesi, güçlendirilmesi gereken bir politik hatır. Ne yazık ki ülkemizde halen bu doğrultuda güçlü bir eylemlilik ve tavır konamam. 1 Mayıs'ta cılız da olsa NATO'ya karşı sloganlar atılsa da daha ciddi çıkışların örgütlenmesi enternasyonal görevler açısından oldukça önemlidir. Yunan parlamentosunda olduğu gibi gerek Yunanistan'daki gelişmeler ve gerekse de Kürt ulusunun önderliğine yapılan saldırılar, Yugoslavya ve Irak halklarına yönelik sürdürülen saldırılardan ayrı ve bağımsız değildir. Bu yüzden Yugoslavya halklarıyla dayanışmak ve NATO'ya karşı çıkmak bugün için entelenemez ve savsaklanamaz acil bir görevdir. Elbette ki NATO'nun bu yeni konseptine verilecek en iyi cevap iç savaşın yükseltilmesidir. Ancak bu zaten stratejik bir görevdir. Bununla birlikte bugün NATO'ya karşı somut bir kampanya örgütlemek taktik ve güncel bir ödevdir ve stratejik görevlere yüklenemez, onlarla kangınlamaz. Halen seçim sonuçlarının ve 1 Mayıs'taki "geri" durumun etkisini üzerinden atamayan devrimci örgüt ve partiler, boşuna kendi "MHP korkulanı" kitlelere maletmeye kalkışmasınlar. Devrimciler yanlış bir zeminde ve hatta da olsa '80 öncesinde MHP'yle tanışmış ve bu çakallar süresinin ne olduğunu görmüştür. Bu anlamıyla "korku"dan ve "karamsarlıktan" sıyrılarak görevlere sarılmalarının anlamı büyüktür ve bunları yerine getirmenin her zamankinden daha fazla olanacağı mevcuttur. ●

-Baştarafı Sayfa 3'de

"KAYPAKKAYA DİYOR Kİ" Gecesi'nin h

26. Ölumsuzlük Yıldönümünde, "Kaypakkaya Diyor ki" gecesi beklendiği gibi yeni bir atılım ve büyük bir coşku içerisinde, 8.000'i aşkın kitle katılımıyla gerçekleştirildi.

Gecce sonrası aktivist ve kitle değerlendirmelerinin ortak sonuçları şöyleydi: "Muhteşem", "Kaypakkaya diyor ki gecesi böyle olur", "Yurtdışı tarihimizin şimdiye kadarki en görkemli, siyasi-ideolojik olarak en ileri gecesi." Tertip Komitesi ise şunlara işaret etti: "Durmak yok, daha ileri mevziler için ileri, yetinmek yok, sonuna kadar devrim. Kültür Devrimi rehberliğinde her alanda devrim." Gecce günü Avrupa'nın değişik yerlerinden, Kaypakkaya afişleriyle yollara düşen her otobüs gelişinde coşku seli daha da büyüyor. Ve sahnedeki oduka güzel hazırlanmış pankartların dili!.. "Kültür Devrimi'nin 32. yılında Maoizm'in rehberliğinde Kaypakkaya güzergahında ileri." Ve 4. Genel Sekreter şahsında haykırarak Parti! "Maoizm'le yüklen kazanacağız."

GECE BAŞLIYOR

Sunucunun saygı duruşuna çağırıldığı kitlelere Cüneyt Kahraman yoldaş, kendi sesinden canlı bir şiirle hitap ediyor.. Söndürülmüş ışıklar karanlığında, yeryüzüne inen bir güneş misali Kaypakkaya doğuyordu. Estetik öze tamamiyle uygun. Gerçeğide öyle değil mi? Mustafa Suphi sonrası devrim tanhımızda deyim yerindeyse güneş batmıştı. Coğrafyamız gök kubbesine karanlık adeta taht kurmuştu.. Evet ezilenlerin kavgası devam etmişti ama güneşe yürüyüşün öncüsü yuku.. Yıl 1970'lerin başı! Dingin gözükten atmosferde fırtınalı titreşimler! Uyuşuk ruhların beyin ritimlerinin tabii ki hayal bile edemeyeceği ve onlardan beklendiği gibi suçlamaları kaale almayan serüvencilerin Deniz'ler, Mahir'ler şahsında dile gelen ateş türküsü! Tanırsız bir acılılıkla çağırarak devrimin gereklerine cevap olmak için şaha kalkmış bu kahraman halk evlatlarına Gece saygısını sunuyordu.. Diyarbakır cezaevlerini tutuşturan 4'lere, Mazlum Doğan'lara selama duruyordu.. Ölüm Orucu şehitlerinin, İrfan Çelik, Mehmet Demirdağ, Sinan Kukul, Bedri Yağan, Necla Bakı, M.Fatih Öktülmüş, Hasan Ocak ve diğerleri şahsında tüm devrim ve komünizm şehitlerinin anısı yüceliyordu...

Türkiye ve T. Kürdistanı devrim tarihinde nitel bir çığır olan 24 Nisan 1972'nin önderi Kaypakkaya ve güzergahının ölumsuz önderleri Süleyman Cihan, Kazım Çelik, Cüneyt Kahraman şahsında Parti şehitlerinin bayrağı yükseliyordu.. Tüm salon tekniği ayakta! Nasıl olmasın ki? Sonsuzluk yürüyüşünün sönmeyecek ışıklarıydı onlar! Yeryüzü muammasını anlama ve değişiminin bilgeleri! Dipsiz bir kuyu misali yaparak bilmeyi öğreten ve sınırsız ilerlemeye çağırarak yürüyüşün mimarları!

KONUŞMALAR

Açılış konuşması, "Kaypakkaya diyor ki" diye başlayan, kazanmak için Maoizm'in rehberliği ve Kaypakkaya güzergahına çağrı yapan bir temada yükseliyordu. Davamızın önderlerinden yoldaş Gonzalo'da birleşen eller, emperyalist alçakça bir komplo ile Türk devletine teslim edilen Abdullah Öcalan'la dayanışmaya çağırıyordu. Ve devam ediyordu: "Gecemiz, gecemiz aracılığıyla halklarımıza özel selam ve başarı dileklerini gönderen Karadeniz TKP(ML), ARGK, TDP, DHP Bölge Komutanlıkları ve savaşçıların selamlarında sunmak istiyoruz. Aynı şekilde TKP(ML)'nin esir kamplarındaki savaşçıların, tüm alanlardaki siyasi komiser, komutan ve savaşçıların duygularını hararetle paylaşıyor, onlar şahsında tüm devrimci dostlarımıza merhaba diyoruz." Kitleler duru gökte çakan şimşek misali siper yoldaşlığını konuşturuyorlar.. Konuşma sürekli alkış tufanı eşliğinde devam ediyor. Yeni Dünya Düzeni egemenlik sistemine meydan okuyordu. Ortadoğu ve Balkanlar'daki haksız savaşa karşı, devrimci savaşı yükseltmeye çağırıyordu.

TKP(ML) Karadeniz Bölge Komitesi ve Komutanlığının "... geceyi yalçın kayalıklar ve derin vadilerden selamlıyoruz" diyerek başlayan mesajı Halk Savaşı'na çağırıyordu. "Yaşasın Halk Savaşı, Emekçiler Dağlara" sloganlarıyla mesaj karşılığını buluyordu.. "Partimiz TKP(ML)'yi 27. Kuruluş Yıldönümünde, parlak gelecek için gökleri fethedenler ordusunun neferleri olarak selamlıyoruz" cümleleriyle devam eden mesaj, "Yaşasın Kızıl Ordu TIK-KO" sloganları eşlik ediyordu.. Parti tarihimizin "kilometre taşlarından biri" olarak değerlendirilen Kardelen Hareketi'ni selamlayarak, düşmanın yeni yönelimlerini boşa çıkarmaya dikkat çeken Bölge Komitesi mesajı, Baba Erdoğan'ların "Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim olmalıdır" talimatını veriyor. İsmail Bulut, Tuncay Çarıkçıoğlu, Erhan Öztürk, Hasan Toy, Ali Metin Çakır ve diğer yoldaşları örnek almaya çağırıyordu.. Karadeniz Bölge Komitesi ve komutanlığı mesajı şu sözlerle bitiyordu:

"Kaypakkaya'yı anmak, Parti çizgisiyle bütünleşmektir. Her cephede yeri göğü sarsmaktır. Emperyalizme ve her türlü gericiliğe meydan okumak. Dün bizimdir, Gün bizindir, Zaten de bizim olacaktır bilincini konuşturmak." Bu bölümde, Gece'de Karadenizin kızıllaşan fırtınası eşit Umur büyüdü, cesaret yürüdü, sevgi konuşt. Parti bilinci ayaklandı. Tarih bilinci coşt. Yoldaşlık ve halk sevgisi kökre-di..

Merkez Komitesi mesajı şöyle başlıyordu: "Bugün dünya pazarlarına rakipsiz sahip olmak koşuluyla ezilen halkların başdüşmanı ABD emperyalizmi, diğer emperyalist müttefiklerindeki yanına alarak, çıkarlarına ters düşen ülkelere saldırıp onlara boyun eğdirmeye çalışmaktadır.

Dün Irak'a bomba yağdıran ABD ve müt-

tefilileri, bugün daha da saldırganlaşarak Yugoslavya'yı bombalamaktadırlar. Dünya proleteryası ve ezilen halkları bunları 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşlarından tanımaktadırlar." Haksız savaşı lanetleyen TKP(ML) MK'si, Gecemiz vesilesiyle Parti programının hayatı önemine vurgu yapan, uygulanmasına dikkat çeken, "Bolşevik örgütlenme çalışma ve prensiplerine sıkı sıkıya sarılmaya" çağırarak içerikte devam ediyordu, "Gün mücadelesinde, gün savaşma günüdür" diyen MK'si, "Kaypakkaya'yı anmak, O'nun çizdiği kırmızı güzergahı yürütmek, uzun süreli Halk Savaşı'nda ısrarlı olmaktır" şeklinde sürdürüyordu mesajını.. Kitleler her zamanki gibi yine ayakta idi. "Yaşasın Partimiz TKP(ML)" sloganlarıyla cevapta idi. Devrimde önderlik meselesi kilit bir sorundur. Tabii ki olmazsa olmaz olan şöyle veya böyle değil, Maoist bir önderlik ve Maoist bir Parti'dir.. Kaypakkaya'nın anlatacağı, yapmamızı istediği çok şey vardı. Olaylar akışına bırakılmazdı. Görev, dünyayı sürekli değiştirmektir. Değiştirmek için kendimizde sürekli devrimci tarzda değiştirmek. Bir devrimle yetinmemek, sonuna kadar sürekli devrim diyebilmektir. Alelade değil, sistemden ideolojik, siyasi, kültürel, sosyal her alanda köklü kopuş sağlamaktır. MK'si mesajı bu ruhla coşkuyla selamladı.

INTERNASYONAL DELEGASYONLAR

Maoizm, proleteryanın ortak ideolojik temeli, komünizm için Proleter Dünya Devrimi değişik bölgelerde koşullar itibarıyla biçimsel farklılıklar içersede ortak hedefidir. Bu anlayış gecede görkemli yükselişini sürdürdü.. Peru, Yunanistan, İtalya, Almanya, Fransa, İran'dan komünistler, TKP(ML) ile elele Proleterya Enternasyonalizmi bayrağını yükselttiler. Bizat katılarak sundukları mesajlarıyla, dünya çapında komünizmi gerçekleştirmek için her bir parçada biçimsel farklılıklar, aynı görevler içerse de, ya Proleter Dünya Devrimi ya da hiçbir şey.. Bulduğumuz her parçada ya dünya devriminin bana yüklediği görevler anlayış ya da hiçbir şey..

İtalya Kızıl İşçi Örgütü delegasyonu, "Bugün sizlerle olmaktan gurur duyuyoruz. Bu, TKP(ML)'nin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya vesilesiyledir. Çünkü Türkiye'li MLM'lerin mücadelesini kendi yoldaşlarımızın, kız ve erkek kardeşlerimizin kavgası olarak görüyoruz.

(...) Bizim için Kaypakkaya doğum kaynağını bulmaktır. İbrahim Kaypakkaya'yı anlamak, O'nun stratejik zaferini anlamaktır. Kürt sorununu anlamayı stratejik bir faktör olarak önemli buluyoruz. Yaşasın İbrahim Kaypakkaya Yaşasın, TKP(ML), Abdullah Öcalan'a Özgürlük" diyerek mesajını noktalarak, "Yeni başlangıçlar, büyük atılımlar için DEH içinde birleşmeli ve komünist enternasyonal geliştirmeliyiz" hedefini gösterdi..

İran Komünistler Birliği delegasyonu mesajında şunları diyordu:

"Kaypakkaya'nın unutulmaz ve temel değerli katkıları, Türkiye ve dünyadaki komünistlerin yolunu aydınlatmaya devam ediyor. (...) Yoldaş Kaypakkaya Mao'nun gerçek bir savunucusudur. (...) Yoldaş Kaypakkaya enternasyonal proleteryanın mirasıdır. Devrimin sorunlarını çözen ve doğru çizgiyi ileriye bir mirastır. Yaşasın yoldaş Kaypakkaya'nın anısı TKP(ML)."

Kaypakkaya güzergahının önemine değinen Peru'lu yoldaşlar, MLM'nin "Özellikle Maoizmin" ve "Gonzalo çizgisi"nin hayatıyetini ortaya koydular.. Halk savaşında ısratı vurguladılar. "Barış görüşmeleri"ni savunan teslimiyetçi çizgiye karşı çıkarak, Peru'da muhteşem ilerleyişini sürdüren Halk Savaşı'nı anlattılar. Gecemiz aracılığıyla enternasyonal proleterya ve halklara Peru Komünist Partisi'nin selamlarını, başarı dileklerini ilettiler.

Ayrıca, "Hey Co, elindeki silahla böyle nereye? NATO birliklerine mesaj" bildirileriyle gecemizde yer alan "Fırt Back-ABD'li askerlerin Avrupa'daki devrimci sesi gazetesi" yazar ve savunucuları, Vietnam savaşı gazileri ve diğer katılımcılar mesajlarında şöyle diyorlar: "Balkan halkları bizim düşmanlarımız değil, onlar bizim kardeşlerimizdir. Ordu içerisindeki direnişi destekleyin. Emirlerle karşı gelin!"

SİPER YOLDAŞLARIMIZ GECEMİZDEYDİ

PKK Avrupa örgütünün mesajı şunlara işaret ediyordu: "Bugün hepimiz açısından anlamlı bir gündür. Halkların tarihinde böylesi günler, o ülkede insanlığın ilerlemesi açısından birer kilometre taşıdır. (...) Yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın 26. Ölüm Yıldönümü olan bugün böylesi bir gündür. (...) Devrimci mücadele ve Kürdistanlılar 70'ler geleneğine sahip olmasaydı Mahirler'in, Deniz'lerin, Hüseyin'lerin ve İbo'ların anıları da açtıkları böylesine yaşatılmayacaktı..

(...) Selam olsun TKP(ML)'li yoldaşlara, selam olsun Türkiye'deki diğer şehit yoldaşlara, selam olsun Kürdistan'lı şehit yoldaşlara.

(...) Yaşasın 70'lere damgasını vuran Kaypakkaya'ların direniş geleneği. Yaşasın Başkan Apo. Yaşasın her iki halkın mücadelesine birliği ve BDGP."

"Kahr olsun milli zulüm, Öcalan'a özgürlük" vb. sloganlarla PKK mesajı coşkuyla alkışlandı. Siper yoldaşlığının sembolü Karadeniz'den de mesaj vardı. ARGK-TDP-DHP Bölge Komutanlıkları, Kaypakkaya'yı: "Türkiye ve Kürdistan devrimine olan katkıları, düşmanı işkencehanelerde yenilgiye uğratan direnişine duyduğumuz derin saygıyla bizde amiyoruz" diye haykırıyorlardı.. Siper yoldaşlığı duyulan, uzaklıkları aşmış, her bir mevziye bağunsız ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisi ve özgür iradesi ile düşmana karşı mücadelede kenetlenmişti. Deniz'lerin idamını engellemek için Kızıldere manifestosunu yazan

Yaykırış: Her alanda kültür devrimi!

Mahir, Sinan Cemgil'lerin ihbarcılarını cezalandıran İbrahim ve Şanlı Ölüm Orucu şehitlerimizin talimatı da buydu. Türkiye Devrim Partisi, THKP/C Devrimci Yol, TİKB Almanya Platformu, Kaldıraç Almanya Temsilciliği mesajları devrimci dayanışma örnekleri olarak yükseldiler.

Ve gecemizde Birleşik Devrimci Güçler Platformu konuşuyordu:

"Yaşanıyla, mücadelesiyle, yüreğindeki halk sevgisiyle İbrahim Kaypakkaya Kürt ve Türk halklarının mücadelesinde ölüm-süzleştirdi. Bir baştan bir başa ser verip sır vermeyen yiğidin mücadelesini anlatan türkölere kesti Anadolu.

Biz Kaypakkaya'dan öğrendik direnmeyi, ser verip de sır vermeyi... (...) İbo'ların, Deniz'lerin, Mahir'lerin, Mazlum'ların silahıyla yeneceğiz" diyordu BDGP! "Bilgi ve dövüşkenlik bizi bekliyor şimdi! Devrimci dayanışma bizi bekliyor şimdi!" denilerek neticelendirilen sözlerin mahiyeti gayet açık değil mi?

KÜLTÜREL PROGRAM

Uzak yıldızlar diyarında, ay ışığının gizemli dostluklar izdüşümünde kavgasını dağlara vurmuş, isyan yüklü yüreğini, ateşle-pürle-türkü ile konuşmuş, bedenlerini ölüme yatırarak zafere koymuşların, alını güneşe dayamış dağ kartallarının sesiydi Grup Munzur. "Geceyi tutuştur" diyorlardı. Tüm gece ortak bir koro. Hep birlikte söylenen bir marş! İbrahim Yoldaş! 18 Mayıs kazanmanın adıdır, haykırışlarıyla Grup Munzur, Munzur'ca yürüdü. Ali Haydar Can, Vartanik sevdasıyla işlenmiş türkülerinden bir demet sundu.

Emre Saltık, Levent Cihan, Ozan Diyar, Ali İhsan Doğru, Suavi ve grubu, Eflak Şeşen ve diğer dostlar. Nağmelerin sözleri gayet yalın ve derin. Boş bir rüya değil uğruna ölünen, yürekleri avucunda, tasasız ve tereddütsüz ölüme yürüyen ve ölümlü yenen, yudum yudum içtikleri güneşle zemherilere bahar gönderenlerin kavgası konuşuyordu. Yazar Muzaffer Oruçoğlu tanığı ve kuruluşunda yer aldığı, 24 Nisan 72'yi anlatıyordu. Her şeyin nasıl yaratılabileceğini, her engelin nasıl aşılabileceğini anlatıyordu. Kısacası doğru bir çizgiye sahipsen her şeyi yaratabilirsin diyor. Şair Emir Ali Yağan da konuşmasında aynı vurguyu güçlendiriyordu.

"Kırmızı gül buz içinde" adlı Kaypakkaya belgeseli, Deniz-Mahir-Kaypakkaya filmi, Parti ve Ordu tarihinden görüntülerin yansıdığı sinevizyon Mayıs'ı daha da anlamlandırdı. Sesler yeniden yükseldi: "Senki okyanusta damla, işkencede denizdin/Ey günü uyandıran toprak, söyleşen rüzgar/Ey halkının yaralı gülü, sol yanının kılıcını/Ey gökteki ay, dağdaki kaya/İbrahim Kaypakkaya."

Özgür Politika, MED TV, Halkın Günü Gazetesi de gecemizdedi. Gece haberini kitlelere ulaştırmak için görevdeydiler. Şanına layık bir tarzda ulaştırıldılar. Yüz

Çiçek Açın Kültür Merkezi, Grup Munzur, Babil Halk Sahnesi, Yel Dağı Halk Oyunları Ekibi, Halkın Günü Gazetesi'nden mesaj da vardı.

"Hasadımızdır Mayıs İbrahim'ce/Ve biz her bahar yeniden, yeniden doğruluruz" diyorlardı.

Zafere kilitlenmiş gecenin sonucu zafer olacaktı ve oldu. Bunu garantileyen Maoist çizgiydi. Gece öncesi, Almanya-Fransa-İsviçre'nin değişik yerlerinde. Öncü'nün 27. Kuruluş Yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen panel ve konferanslar, Maoist seferberlik ruhunu daha da güçlendirmişti. Birlik-mücadele-birlik ruhuyla canlanan siyasal atmosfer kavrayış-donanım ve pratiğe yüklenmeyi daha da ilerletti. Kazanmak için savaşmaya cüret bayrağını yükselten "Kaypakkaya Diyor ki" kampanyası başını ile icra edildi, ediliyor, edilecektir!

FERHAT TUNÇ MESELESİ

Bilindiği gibi, Ferhat Tunç da gecemize dayanışmacı olarak katılacaktı. Gece programında önceden düşünülmeyişi için gece atış ve hiletlerinde Ferhat arkadaşın ismi yoktu... Sonraki süreçte diyaloglarda dayanışma temelinde katılması önerimizi benimsedi.

Teşekkürlerimizi belirtirken, Ferhat Tunç bağintisında ortaya çıkan bazı problemler noktasında da kamuoyunu aydınlatmak istiyoruz. Dayanışmacı olarak katılacağını ifade ettiği günden sonra çıkan gazete ilanlarında (Ö. Politika) F. Tunç arkadaşımızı da programa dahil ettik. Yaklaşık bir ay kapsayan ilanlarımızda F. Tunç ismi de vardı... Geceye 4-5 günlük bir zaman kaldığı anda, Kürt Akademisi ve bünyesindeki Beser Şahin, Xengin arkadaşlarının F. Tunç'u "Protesto" eden ve bu vesileyle geceye katılmayacakları biçimindeki bir açıklamaları Özgür Politika gazetesinde yayımlandı. Gerçi yayımlanan bu haber öncesi arkadaşlar F. Tunç'a ilişkin böyle bir tavrının olduğunu sözlü olarak Tertip Komitesi'ne bildirmişlerdi. Tertip Komitesi bu görüşe katılmadıklarını söylemelerine rağmen, durumu değerlendireceklerini de ilgili arkadaşlara belirtmişlerdi. Nitekim durum değerlendirildi de... F. Tunç'a çizgi, estetik vb. konuda, bu durum öncesi de birçok eleştirimiz vardı. Ancak F. Tunç halk saflarındaydı. Eleştirilerimize rağmen, F. Tunç'un türkülerinde dile gelen halklarımızın özlemiydi... Medya vb. kaygılar itibarıyla bir gerileme durumu içerisinde olsa da gerçek buydu. Ancak bize rağmen ortada somut bir durum da vardı. Çerek F. Tunç'a karşı gecemizde ortaya çıkması muhtemel bir reaksiyona, bu vesileyle yıpranmasına mahal vermemek ve gerekse de gecenin başarısı ve zorunlu tercih durumunda olsa da Kürt Akademisi'nden dostlarımızla ilişkilerimize zarar gelmesin gerekçesiyle, F. Tunç'la konuşarak şimdiki durumda gecemize gelmemesini rica ettik... Farklı görüşlerine rağmen F. Tunç arkadaş da anlayışla karşıladı. Bu sonucu, Kürt Aka-

demisi ve gecemize katılacak sanatçılarına bildirdik. Tam da bundan bir gün sonra gazetede sözkonusu "protesto" haberi çıktı. Arkadaşlarla (Akademi) görüşmemizde, bunun istenmeyen bir durum olduğunu, dizgiye daha önce giren bu haberin çıkarılmaması olmasının bir art niyet değil, teknik sorunlar ve dikkatsizlikten kaynaklandığını belirttik. İkinci gün yapılan "düzeltme"de de geceye katılacakları ancak F. Tunç'a karşı tavrının devam ettiği, Tertip Komitesi'nin de kendi görüşlerini "paylaştığı" için, sorunun çözüldüğü açıklamasını gazetede yaptılar. Oysa bu doğru değildi... F. Tunç'un geceye gelmeyeceğini söylemiştik. Ama bu, F. Tunç'u devrimci, demokrat bir sanatçı olarak görmememizden ötürü değil, daha önce vurguladığımız gerekçelerden ötürüydü... Durum, kamuoyunda çeşitli spekülasyonlara yol açtı... Bu vesileyle Devrimci Kürt Ulusal Hareketiyle derhal merkezi bir görüşme yaptık... Görüşmede de bir kez daha saptadık ki, gecemize karşı önyargı bir yana, siper yoldaşlığı ruhuyla tam bir dayanışma vardı. Sözkonusu sonuçların düzeltilmesi için duyarlılık ve anlayış birliği vardı. Ve bu, gecemize mesajlarıyla bizzat katılmalarıyla da ortaya konulmuştu. Üstelik önerilerimiz gereği, Beser Şahin ve Xengin arkadaşlar yerine Akademi bünyesinden başka arkadaşların gönderilmesi de uygun görülmüştü. Beser ve Xengin arkadaşları karşı olduğumuzdan ötürü değil, ortaya çıkan sonuçları bertaraf edip, ilişkilerin daha da ilerletilmesi açısından bu görüşü dile getirmiştik.

Kısacası Partimiz ile Devrimci Kürt Ulusal Hareketi açısından bu konuda bir çekişme yoktur. Karşılıklı özgür iradeye saygı ve dostluk vardır. Bu olgu gecede de ispatlandı. F. Tunç arkadaşına ilişkin görüşlerimiz ise şöyledir: F. Tunç halk saflarındadır. Dostumuzdur. Ancak, çeşitli kaygılar vesilesiyle bir geri duruşta sözkonusudur. Bu durumdan çıkması ve ilerlemesinden sorumluluk duyarız. Birlik-eleştiri-birlik perspektifiyle yapmaya çalıştığımız da budur. Halktan hiçbir değeri seker yaklaşımlarla kaybetme lüksümüz olamaz. Görev, kazanmak ve ilerlemektir. Ferhat'ın da bunu anlayacağına inanıyoruz. Dayanışma gereken kuvvet, halklarımızın kudretidir. Devrimdir. Piyasanın değil, devrimin kudreti insanı güzelleştirir. Ferhat'a da devrimin sesini sanatında yaşatmak yakıştır.

TKP/ML'DEN BEKLEMEDİĞİMİZ OLAYLAR

Gecenin bitiş anında yaşanan bir başka olumsuzluk daha vardı. Kesinlikle bu gündemimizin olamaz. Ancak kitlelerin yoğun olarak tutumumuzu öğrenme taleplerine genel bir yanıt olması açısından ele almayı gerekli gördük. Gecenin bitiş döneminde, TKP/ML'li arkadaşlar; "Devrim ve halka zarar verdiği, İsviçre'de bir yoldaşlarını katleden bir unsuru koruduğu" vb. gerekçelerle birilerini kan-revan içinde bırakarak düzeyde dövmüşlerdi. Sözkonusu eylemi gerçekleştiren arkadaşlar,

gece güvenlik görevlilerince denetime alınmıştı. Parti duruma derhal müdahale etti. Yaralıyı hastahaneye sevk ederken, sözkonusu arkadaşlarla herhangi istemeyen bir olayın yaşanmasını da önledi. Ki, bu durumun aniden gelişen bir olay olmadığını, arkadaşlar yaptıklarının "örgüt kararı" olduğunu söylüyorlardı. Yapılması gereken, örgütle resmi görüşmeyi. Herhangi bir olaya meydan vermemektir. Son derece olumsuz durumlara rağmen Parti, basiretli-olgun-çözümücü yaklaşımıyla olayları önledi. Arkadaşların güvenlik içerisinde yerlerine gitmelerine yardımcı oldu. 2. gün yapılan resmi görüşmede, TKP/ML'li arkadaşlar, sözkonusu icraatın gecede yapılmasının bir talihsizlik ve hata olduğunu belirttik. Ancak sözkonusu insanın bunu hak ettiğini söylediler... Bu bizce yanlıştır. Sorun sadece gecede yapıldığı değil (ki, bu geceye karşı da son derece sorumsuz, baltalayıcı, çatışmaları kışkırtıcı bir tavrıdır), anlayışın-çizginin yanlış olduğudur. Şöyle ki, sözkonusu insan karşı-devrimci değildir. TKP/ML'li arkadaşlarla yıllarca dava arkadaşlığı yapmıştır. Doğru ve yanlışlığı bir yana, TKP/ML den ayrılmıştır. Varsayalım ki, İsviçre olayında sözkonusu arkadaşın hataları vardır. TKP/ML'nin yapması gereken, teşhir ve tecrit etmek, gerçekleri halka açıklamaktır. Halk saflarına hiçbir gerekçeyle şiddetli buluşturmamaktır. Yapılan bu değil, şiddettir. Geleneklerimizde halk içi sorunlara bakış açıdır. Halka baskı yasaktır. Parti ve halk içi sorunlarda silahımız, eleştiri-özeleştirmedir. İsviçre 27. Kuruluş Yıldönümü Konferansı'ndaki tutumlarına da dikkat çekmek isteriz. Panelistlere sözkonusu olaylar vesilesiyle yoğun sorular soruldu, cevap istendi. Sosyalizm deneylerinin değerlendirilmesiyle de bağli içerisinde sorulan bu sorulara TKP(ML)'li panelist kısaca şu cevabı verdi:

"Gelecekteki Anayasamızın ilk maddelerinden birini, halka baskı yasaktır oluşturmalıdır. Maoist bilinçle birleşmemiş halk doğal olarak yanlış yapar. Bize küfredebilir. Bu yanlışları halk üzerinde sopa olmanın gerekçesi yapamayız. Böyle öncülük olmaz" diye başlayan sözlerini TKP/ML'li arkadaş burada yazmayı gereksiz gördüğümüz kütürlerle karşıladı. Oysa savunulan TKP(ML)'nin halkımızın imrendiği güçlü bir özelliği idi. Tartışma konusu olan şu veya bu örgüt değil, anlayışlardı. TKP/ML'li arkadaş bu durumdan onur duymalıydı. Ama rahatsız oldu, küretti. Bunlara konferansa katılan 300'ü aşkın kitle şahittir. TKP(ML) ne yaptı. "Arkadaşlar sakın olun, arkadaşımız istemeyen bir tepki gösterdi. Onlar bizim dostlarımızdır. Görevimiz iknadır, dönüştürmektir" dedi. Ve herhangi bir örgüt değil, kendi saflarında Parti'ye yabancı olan anlayışlara vurarak TKP(ML)'nin ne olup-olmadığını anlatmaya çalıştı. Fazla söze gerek yok. Devrimci kitlelerin taktikine bırakıyoruz. Biz, halkın çıkarlarından kopan bir TKP(ML) değil, Maoist TKP(ML)'yi savunuyoruz. Savunmaya, yüceltmeye çalışıyoruz ●

DEH'in çağrısının anlam ve önemi üzerine!

Troçkist yazar Kent Ake Anderson, "IV. Enternasyonalin Kısa Tarihi" adlı çalışmasında şöyle der: "Maoist grupların tekrar birleşileceğini gösteren hiçbir belirti yoktur. Örgütsel belirsizliğin politik yozlaşmaya devam ettiğini düşürsük bu daha da zordur." (Bkz. Yeniyol Broşür Dizisi: 3, Syf: 84)

Dimitrov yoldaşın söylediği gibi kendisini dan ambarında gören bu "siyasi tavakların" hayal ürünü ithiralarını, yarı-Troçkist AEP revizyonizminin ülkemiz temsilcilerinden MLKP'nin sözleriyle cevaplayacağız: "Bugün uluslararası alan içinde, anti-Marksist bir akım olarak Maoizm güçlü olmaktadır. Bu akımın güçlü olmasında idiktari bir ideolojik (Maoizm) anlayış ve örgütsel yapıya sahip olması da önemli bir etkenidir." Bu satırların geçtiği yerin bir sayfa öncesinde ise MLKP, "Peru Komünist Partisi önderliğinde köküne kadar devrimci-letu enternasyonalist yıllardan beri faal" diye de belirtmiş. (Bkz. MLKP 2. Kongre Belgeleri, Syf: 241-215-216)

Köküne kadar devrimciliğimizi tınak içerisinde alan MLKP, pek tabii ki, bu satırları bizleri methetmek için yazmıyor. Zira o, "revizyonist partilerinde dağılması" sonucunda "güçlenen" ve "köküne kadar devrim'den taviz vermeyen" Maoizm'i, kendisi açısından tehlike gördüğü için dikkatleri çekmektedir. Ne ki Maoizm'in gelişmesinden rahatsızlık duyan tek anti-Marksist akım bunlar değildir. "Che'nin Mirası"na sahip çıktığını söyleyen ve bu mirasın mantığı sonucu olarak reformizmde di-be yuran diğer anti-Marksist akımlar da rahatsızlıklarını ifade etmekte ve özellikle Peru Komünist Partisi şahsında terörizm demagogileriyle bir karalama kampanyası yürütmektedirler. Örneğin Latin Amerika Gerilla Hareketi üzerine söyleşiler yapan ve bunları, "Che'nin Mirası" adlı bir kitapta derleyen Albert Steer, PCP'yi distalama gerekçesini şöyle açıklamaktadır: "Maddi nedenlerden dolayı (yüksek harcamalar) bütün akımlar konuşmadılar. Bu nedenden dolayı, belli bir güçte sahip ve burada incelenen diğer hareketlerle benzer bir çizgiye sahip Peru Devrimci Tıpao Amaru Hareketi" (MRTA) ile söyleşiler yapmadılar. Daha güçlü olan Peru gerilla hareketi Sendero Luminoso (burjuvazi-komünist sifalımlı gizlemek için PCP'yi bu isimle, yani Aydınlık Yol olarak ifade etmektedir, yazar da bunu tercih etmiş bu.) ise kendini komünist gerilla hareketi olarak görse ve gerilla taktiklerini kullansa da, dayandığı güdük felsefesi ve sola ve yasal taban hareketlerine karşı da yoğun bir biçimde kullandıkları terörist uygulamaları nedeniyle sorunun çözümüne ait bir parça olarak düşünülmezler. Latin Amerika sola içinde dylanayan Aydınlık Yol, kanımca özgürlükçü politikanın önünde duran ciddi bir engeldir. Bu örgütün burada yer almaması içeriksel nedenlerden dolayıdır." (Bkz. Che'nin Mirası, Syf: 33, Albert Steer)

Aslında kitaptaki söyleşilerin tamamı okunduğunda, Maoistler ile küçük-burjuvalar arasındaki içeriksel fark çok daha iyi ortaya çıkmaktadır. Zira kitaptaki söyleşilerin konusunun siyasi iktidar mücadelesi olmaktan öte, insan hakları çerçevesinde yürütülen reform talepleri olduğu anlaşılmaktadır. Fakat biz, inadem ki saldırı PCP şahsında oluyor, o halde cevabı da PCP versin diyerek,

PCP'nin, daha doğrusu yıllardır tecrit koşullarında esaret altında tutulan PCP Başkanı Gonzalo yoldaşın dilinden Maoistler ile küçük-burjuvalar arasındaki farkın temellerini koymaya çalışacağız. Çünkü esas mesele terörizm meselesi değildir, ideolojideki farklılık ve siyasi iktidar perspektifindeki bilinçtir. O halde birlikte okuyalım: "Diğerlerinden ne den farklıyız? Biz halk savaşı yürüttüğümüz için, bu bizi Latin Amerika'daki diğer mücadelelerden farklılaştırmaktadır. Kuba'da halk savaşı yürütülmedi, onların da kendi özgürlükleri vardı ve bu özgürlükleri kasıtlı olarak gözardı ettiler. Önce Kuba'nın içişleri bir durum olduğunu söylediler bunu Guayana söylemişti. ABD emperyalizminin müdahale etmemiş olması gerçeği. Ama daha sonra bunu unuttular. Bunun yanı sıra, önderlik edecek bir Komünist Partisi yoktu. Bunlar Kubaizm ile ilgili ve onun her temel özelliğiyle ilgili meselelerdir. Kurumların ezilenleri kurtarmasını talep eden yetersiz sınıf farklılaşması, sosyalist devrim veya devrimin bir karikatürü, ulusal burjuvazinin bir birleşik cephe, U's Alanlarının gereksizliği ve daha önce belirttiğimiz gibi, partiyi ihtiyaç olmaması. Bugün Latin Amerika'da sahif olduğu da aynı tavırların gelişmesinden başka bir şey değildir, ama bu kez gülerken daha fazla sosyal-emperyalizmin ve onun Yanki emperyalizmi ile dünya hegemonyası için yürüttüğü rekabetin hizmetine girerek. Orta Amerika'da bunu açık bir şekilde görebiliyoruz. Bizim az da olsa anladığımız kadarıyla MRTA da bu konumdadır." (Bkz. Başkan Gonzalo Konuşuyor, Syf: 30, Luis Arce Borja-Janes Talavera Sanchez)

Tüm bu noktalara dikkat çekmemizin sebebi, tıpkı Büyük Proleter Kültür Devrimi sonrasında olduğu gibi, bugün de Maoizm'in prestij kazandığı ve gelişim pratiğinin yükselen bir ivmede olduğu ve bu gelişimin sadece ve sadece emperyalizm tarafından değil, burjuva ideolojisinin kitleler içerisindeki uzantısı diyebileceğimiz anti-Marksist akımlar tarafından da dikkatle izlendiğini gösterebilmektir. Proletaryanın dünyayı kazanma mücadelesinde Maoizm'in çok daha ihtiyaç olduğu ve bu ihtiyacın giderilmesi için muazzam bir zeminin bulunduğu bugünkü dünya atmosferinde, mevcut atmosfere iradi müdahalelerde bulunmak ve bu müdahaleler sonucunda emperyalizmin kumpaslarını boşa çıkarmak ve anti-Marksist zehirli akımları etkisiz kılmak için uluslararası Maoist güçlere, dolayısıyla bunun bir parçası olan bizlere oldukça büyük görevler düşmektedir ki, bu görevleri öz olarak dört ana başlığa indirgeyebiliriz: 1- Ideolojide kitlelerin derinliklerine salmak. 2- Varolan komünist partilerin güçlendirmek ve mevcut olmayan yerlerde Maoist parti ve örgütleri oluşturmak. 3- Bu partiler önderliğinde Halk Savaşlarını geliştirmek ya da başlatmak. 4- Tüm bunları daha organize bir hale getirmek ve daha güçlü bir önderlik haline gelmek için Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'i daha da güçlendirmek.

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Peru Komünist Partisi ve Nepal Komünist Partisi gibi Maoizm'i kendisine ideolojik temel alan parti ve örgütlerin 1984 yılında oluşturdukları proleter enternasyonalist bir örgüttür DEH. "Devrimci Enternasyonalist Hareket, diğer Maoist güçlerle birlikte, Marks, En-

gels, Lenin, Stalin ve Mao Zedong'un mirasçısıdır ve bu Hareket'in oluşturulması, proleterya ve tüm dünyadaki ezilen halkın mücadelesinin değerli meyvesidir." (Bkz. DEH Komitesi'nin 1. Kaypakaya'nın şehit oluşunun 20. yıldönümü üzerine yaptığı açıklama.)

Uluslararası gelişmeleri yakından takip eden ve kitleleri gelişmeler karşısında yaptığı açıklamalar ile uyarmaya ve "köküne kadar devrim" çağrıyla Maoizm'i tek anahtar olarak kitlelerin eline vermeye çalışan DEH'in oluşturulması, 1976'da Mao'nun ölümü ve Çin kapitalizminin restorasyonu ardından uluslararası komünist hareketi gördüğü için alan revizyonizm ve oportünizm akımlarına karşı koyma- nın ürünüydü." (Bkz. 1 Mayıs 1999 tarihli DEH Komitesi'nin açıklaması.)

Her ne kadar içerisinde yer alan parti ve örgütlerin geliştirmiş oldukları güçlü Halk Savaşları ve silahlı mücadeleler bulunsu da birçok gelişmeye karşı kitleleri ve içinde yer alan parti ve örgütleri uyarıcı mahiyette tutumları takınımış olsa da, DEH, hali hazırda istenilen bir seviyeye ulaşamamış, 15 yıl önceki embriyonik yapısını, güçlü bir nüfusa çevirememiştir. Ama tüm bunlara rağmen geliştirilen Halk Savaşlarının ve Maoist komünist önderlerin dünya halklarına tanıtılmasında önemli görevler yerine getiren, emperyalist iğallere, sosyal-emperyalist aldatmalara tavır almada ve burjuvazinin eski ve "yeni" dünya düzenlerini deşifre etmede çabuk ve pratik tutum geliştiren DEH, temel aldığı ideoloji ve varolan örgütsel yapısıyla her türlü hasmının öfke dolu düşmanlığını elde etmeyi başarmıştır ki, bu başarıyı daha üst boyutlara çıkarmak için olından geleni ardına koymayacaktır.

Çünkü: "Tüm dünyada emperyalistler, revizyonistler ve reformistler, Mao Zedong'un ve gerçek proleter devrimcilerin elinden taktıkları yenisilginin öcünü almaya çalışmanın ezderacı içinde, yitmiş çığırta devrimci Marksizm'in sonunun geldiğini ilan etmişlerdir. Dolayısıyla, Marks, Lenin ve Mao Zedong'un bayraklarının başkaları tarafından çavurda sürüklenildiği bir ortamda, DEH'in oluşturulması bu bayrakları yükseltmeye çözüme açısından muazzam önem sahiptir".

Çünkü: "Uluslararası komünist hareket, Mao Zedong'un ölümü ve sosyalist Çin'in baybedilmesiyle birlikte doruğuna ulaşan krizden henüz tamıyla üstesinden gelmemiş olmasına rağmen, DEH'in varlığı, gerçek komünistlerin birliğini yeniden inşa etmede son derece önemli bir adımdır ve böylece uluslararası bir gruplaşmanın keşidi, yeni tipte bir komünist enternasyonal yaratma amacımız doğrultusunda daha da ilerlemek için kritik noktasını oluşturmaktadır." (Bkz. DEH Komitesi'nin 1 Mayıs 1989 tarihli "DEH'in 5. Yıldönümünü Kutla" başlıklı açıklaması.)

O halde; "Marksizm-Leninizm-Maoizm'i yerkürenin her bölgesine yayması ve mevcut olmayan yerlerde yeni MLM örgütleri ve partilerin oluşturulmasına yardımcı olunması için DEH daha da güçlendirilmelidir. Gelecekteki devrim dalgalarını komünizm yolunda gerçek ilerlemelere yol açması için birleşik öncülerin inşa edilmesi ve güçlendirilmesi can alıcı bir görevdir." (Bkz. 1 Mayıs 1999 tarihli DEH Komitesi'nin açıklaması.)

DEH KOMİTESİ'NİN YENİ ÇAĞRISI:

"ÇİN'DE DEVRİMİN ZAFERİNİN 50. YILDÖNÜMÜNÜ KUTLA"

Bilindiği gibi 1949 yılı iki tarihsel olaya tanıklık etmiştir: Emperyalist bir saldırı bloku olan NATO'nun kuruluşu ve halkların kurtuluş umuduna büyüyen, özellikle de yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarına yeni bir kurtuluş stratejisi çizen ikinci büyük proleter devrimin, Çin Devrimi'nin zafere ulaşması. Bunlardan birincisi emperyalistler açısından büyük bir öneme sahipken, ikincisi ezilen halklar ve dünya proletaryası açısından büyük bir öneme sahiptir. Bunlardan birincisi emperyalistlere cesaret verirken, ikincisi korku salmaktadır. "Ekim Devrimi'nin parlak güneşi bizleri aydınlatıyor" diyen Başkan Mao, 1949 Ekim'inde Çin Devrimi'nin zafere taşınmasına önderlik ederek, dünya proletaryasına ve ezilen halklarına yeni bir güneş armağan etmiştir. Emperyalizm ve bütin gericiilerin kağıttan birer kaplan olduğu gerçeği Çin Devrimi pratiği ile bir kez daha teyid edilmiştir. Çünkü "Halk Kurtuluş Ordusu, Yangtze Irmağı'nı geçtiğinde Nanking'deki ABD sömürge hükümeti apar topar kaçtı" ve bu durumdan yaklaşık iki ay sonra Çin Devrimi'ni zafere ilan etti. Bu zafere başta ABD emperyalizmi olmak üzere dünya gericiğine vurulmuş güçlü bir darbedir. Ki bu, emperyalizme karşı halkların elinde güçlü bir silah olmaya devam etmek-tedir.

NATO ise gelişen sosyalizm ve sosyalist ülkelerin oluşturduğu Sovyet bloğuna karşı emperyalist dünyanın geliştirdiği bir karşı-önlem, daha doğrusu, sosyalist ülkeler somutunda halklara yönelik yeni bir saldırı hamlesi olan karşı-devrimci bir kurumdur. Nitekim, sosyalist ülkelerde yaşanan geriye dönüşler sonrasında Sovyet bloğunun dağılmasına rağmen NATO'nun feshedilmeyecek muhafaza edilmesi, onun bir karşı-önlemden öte, yeni saldırı kurumu olan yüzünü daha bir berrak göstermiştir. Sovyet bloğuna karşı oluşturulan bu emperyalist kurum, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, yarı-sömürge ülkelere sömürme-na barış söylemleriyle- askeri müdahale ve işgal görevini kurdugu tarihten itibaren sürdürmektedir. En son Clinton'un "uçkuru uğruna" Irak'a yönelik geliştirilen işgal ve Yugoslavya'da halen devam eden aynı tutum ülkemiz halklarının gözleri önündeki en yakın ve en canlı iki örnektir. Her tarafı "yanlışlıkla" bombalayan emperyalistler, son olarak sivri bir yerleşim alanının bombalanmasını ise aleni bir şekilde meşrulaştır-maya çalışmaktadır.

İşte, halkların üzerine lanet yağdıran bu işgalci-emperyalist kurum, kuruluşunun 50. yılını bir kutlama çerçevesinde ele alarak kitlelerin zihinlerini de işgal etmeyi tasarlı-yordu. Kabul etmek gerekir ki zihinlerde gerçekleştirilen işgal, topraklara yönelik iş-gallerden çok daha tehlikeli ve çok daha kö-leleştiricidir. Çünkü savaş, önemli oranda kâplerin ve katalanların kazanılması üzerine kuruludur ve dolayısıyla beyni dumura uğ-ratılarak işgal edilen bir halkın ve sömürge-leştirilmiş bir zihniyetin, topraklarına yö-ne-lir tecavüze karşı çıkması da mümkün de-gildir. ABD emperyalizminin Vietnam halkı-

na donuk özel politikaları halen hafızalardadır. Sayet Vietnam halkı, ABD askerlerinin çöpeki atıklarını kullanarak gururunu incitmiş olsaydı ülkelerinin özgürlüğü için savaşmazdı. Ve aynı şekilde, ülkemiz halkları topraklarınıza kundan incirlik gibi emperyalist ösleri kanıksar bir duruma gelirse, ABD emperyalizmine karşı savaşmaz. Hatta bırakalım savaşmayı, tıpkı Kore Savaşında olduğu gibi, kendi evlatlarını ABD emperyalizminin çıkarları uğruna, NATO'nun askerleri kisvesi altında başka ülkelerin topraklarını işgale gönderir. Nitekim NATO'nun değişen konsepti ile birlikte Türkiye'nin Kosova'da savaşa sokulması somut bir olgu durumuna gelmiştir. Çünkü "NATO, 72 adet F-15 ve F-16 uçağını Mayıs ayı sonunda Türkiye'deki askeri üslere konuşlandırılacağına açıkladı. Çorlu, Bandırma ve Bahçeşir'deki üslere konuşlandırılacak 72 uçak için, NATO sözcüsü Jamie Shea, Türkiye'ye konuşlandırılacak 72 adet F-15 ve F-16 uçağının bu ayın son gününde operasyona hazır olacağını kaydetti." (Bkz. Ö. Bakış, 19 Mayıs 1999)

Tim bu gerçeklerden hareketle, NATO'nun halklara yücelik bir ideolojik saldırısı şeklinde ele alınan ama Kosova çıkmazından sonra farklı bir havaya bürünen ve gelinen aşamada ise yeni konseptlerinin belirlenmelerine dönüştürülen 50. yıl kutlamalarını, karşı bir hamleyle cevaplamak ve emperyalizmin demagogik aldatmacalarına karşı kitlelerin zihinlerini enternasyonalizm ve halkların kurtuluş mücadeleleri lehine kazanmak zorundayız. Dünya halklarına, emperyalizmin kağıttan bir kaplan olduğu gerçeğini, karşı bir kampanya organize ederek taşımaya çalışmalıyız. Ki, Çin Devrimi'nin zafere ulaşmasının 50. yıldönümünü böyle bir organize ile ele almak mümkündür. Nitekim Uluslararası Komünist Hareket'in bugünkü örgütlü gücü ve öncüsü durumunda olan Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in Komitesi 1 Mayıs 1999 tarihli açıklamasında böyle bir çağrıda bulunmuştur. Bu çağrıda şöyle denmektedir: "Bu yıl, Çin'de Mao Zedung önderliğinde 1949 yılında gerçekleştirilen ve insanlığın dörtte birini yarı-feodalizm ve emperyalizmin pençelerinden kurtararak dünyayı sarsan devrimin 50. yıldönümüdür (...) DEH, tüm dünyanın proleterlerini ve ezilenlerini, özellikle tüm MLM parti ve örgütleri, 20. yüzyılın sonuna damgasını vurmak için, Çin Devrimi'nin 50. yıldönümünü geniş halklarla kutlamaya ve dünya çapında proleterlerin (Komünist Manifesto'nun sözleriyle) "tüm mevcut sosyal şartları güdelt yuhyla ulacağı etmek" zorunda oldukları gelinde ki "eski" düşüncüyü gümrük bir kez daha tepid etmeye çağırıyor."

21. yüzyılın eşliğindeki şu son yılda, DEH'in bu çağrısını enternasyonalist bir ruhla sahiplenmeli ve Başkan Mao'nun emperyalizm ve bütün gericiiler kağıttan kaplandı öğretisini temel alarak, NATO somutunda emperyalizme ve NATO'nun 50. yıl kutlamalarına ve yeni konseptine karşı ideolojik bir mücadele olarak kavramalı ve karşı-kampanya olarak uluslararası organize bir parçası olmalıyız. Dünyanın en yüksek tepelerinden; And'lar'dan, Himalaya'lar'dan ve Muntur'lardan yükselen Maoizm bayrağının, daha geniş kesimlere taşıyıcısı olmalıyız. Uluslararası emperyalizmin korkusu ve her türlü salsatanın panzehiri olmalıyız. Tıpkı Büyük Proleter Kültür Devrimi sonrasında olduğu gibi, gaziylük yükselme seyri içerisinde olan Maoizm'in immesini daha bir hızlandırmak için Maoizm bayrağını kitlelere taşımamız. Unutmayalım; zihinleri aydınlanan kitlelerin, elleri de silahlanacaktır.

1789 Fransız Devrimi'nin unlu isimlerinden Kobespiere: "Zulmün ve vahşetin olduğu yerde halk ayaklanmasını söylemeyen alçağın biridir" der. Aradan 200 yılı aşkın bir zaman geçmiş olmasına rağmen, bu tarihsel söz olanca canlılığını muhafaza etmektedir. Fakat bu canlılığa rağmen emperyalistler ve onların "Yeni dünya düzeni"nin zıppıktı "Marksistleri", dünyanın ezilen halklarına "barış ve kardeşlik" aldatmacalarını dayatmaktadır. Emperyalizm "barış" adına her türlü iğrençliği yaparken, onların ezilenler içersine sızdırmak istedikleri ajanlar, yani zıppıktı "Marksistler" ve post-modern "devrimciler", "savaşma sevis" diyerek bu iğrençliğe alkış tutmaktadırlar. Sosyal-emperyalizmin ve Rus modern revizyonizminin "barış içinde geçiş" şeklindeki porsümüş teorisinin verdiği bu güler yüzlü sınıf uzlaşmacı boyut, bırakalım beyin özürlü parlamenteristler, birçok gerilla hareketini dahi -elinde piposu, dilinde şiiri ve internetteki adresiyle popülitize edilen ve bu popülarite içersinde silahı tamamen bir aksesuara çeviren Zapatistalar da çok daha somut görüldüğü gibi- sarıp sarmalamış ve insan hakları çerçevesini aşmayan bir üslupla silahlı reformizme demir ataraklarıyla sonuçlanmıştır.

Oysa devrimin temel sorunu iktidar sorunu ve Başkan Mao bizlere şunu öğütler: "Devrimin merkezi görevi ve en yüksek sekli iktidarın silahlı mücadale ile ele geçirilmesi ve onunla savaşla çözümlenmesidir. Marksizm-Leninizm'in bu devrimci prensibi her yerde geçerlidir." (Bkz. Seçme Sözler, Syf: 42, Mao Zedung) Bu birinci nokta. İkinci nokta ise "Ezilen halklar ve ezilen uluslar kendi kurtuluşuna hiçbir vasile ile emperyalizmin ve usakların aklılığına bağlanmamalıdır ve ancak birliklerini sağlamlaştırarak ve ısrarla savaşımaya devam ederek zafere ulaşabilirler." (Bkz. Age, Syf: 54)

Bu savaş yanlısı tutumumuzdan ötürü, çeşitli zehirli akımlar, bizleri terörizmle itham edecek ve hatta halka yönelik taşist baskıların gerekçesi göstererek, halkı bizlere karşı kıskırtmaya çalışacaktır. Fakat, denildiği gibi "tarihi tecrübe dikkate şayandır." İşte 1960'lı yıllarda ABD'de gelişen siyahi hareketin liderlerinden Martin Luther King'in ve Afro-Amerikalıların hazin sonu. Ve işte radikal çözüme karşı duran Kemal Türkler'in ve DISK'in hazin sonu. Silahların devrimci kudretine inananların emekleri kilelere kurtuluş sunmadı, fakat bir takım bürokratların kitleleri aldatarak semimesine ve tepinmesi ne hizmet sundu. Silah düşmanı revizyonist akımlar bu tarihi tecrübeleri unutmuş olabirler, fakat ezilenler asla. Gericilerin elinde bir kağıttan aracına dönüştürülen silahın, ezilenlerin elinde bir özgürlük aracı olduğunu tarih delalleri kanıtlamıştır ve kanıtlamaya devam edecektir. Dolayısıyla **Tarihte Zorun Rolünü** kavramak ve emperyalizmin silahlarına karşı kitlelerin silahlanma koruşturmak zorundayız.

Kitlelerin silahına karşı, emperyalizm, elindeki teknik ve maddi olanakları kullanarak geliştirdiği kitle imha silahlarını bir tehdit aracı olarak kullanmaktadır. Ki, Kruşçev modern revizyonizminin de bayraktarlığını yaptığı ilk meselelerden bir tanesi de budur. Oysa Maoizm, emperyalizmin ve bütün gericilerin kağıttan kaplan olduklarını ileri sürmüş ve bu tezinin doğruluğunu toplumsal pratiklerle kanıtlamıştır. Emperyalizmin atom şantajına karşılık kitlelerin gücünü ve onların devrimci savaşını çıkarmıştır.

Bu tez o kadar doğrudur ki, bugün bile hükumürü sürdürmektedir. En yakın ve en canlı

örnek ülkemizde sürdürülen gerilla savaşlarıdır. ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin de her türlü desteğini arkasına alan Türk ordusu, onca teknik donanma rağmen gerilla karşısında çaresiz kalmaktadır. Daha bir iki yıl öncesinde, aynı zamanda psikolojik savaş aracı olarak kullanılan termal kamera vb. tehditleri, gerillanın yaratıcılığı karşısında paçavraya çevrilerek etkisiz kalmıştır.

Keza her saldırı öncesinde tüm teknik donanımlarını bir yandan da silah sektörlerinin reklamını yaparak televizyon görüntüleri ile sunup, psikolojik inisiyatif ele geçirmek isteyen ABD emperyalizmi, bugün Kosova'da çıkmaza girmiştir. Kendisinden geri olan bir ülkenin, hayalet uçaklarını düşürmesi ve üç askerini esir alması sonucu yarattığı sis perdesi dağılmış, savaşın gerçek yüzü açığa çıkmış ve teknik üstünlüğün bir hiç olduğu anlaşılmıştır. Öyle ki, anlı şanlı NATO ve ABD, kara hareketini tartışır duruma gelmiştir.

Tüm bunlar Başkan Mao'nun 1956'da söylediği şu sözleri hatırlatmaktadır: "ABD emperyalizmi pımdı oldukça güçlüdür, fakat aslında güçlü değildir. Halk kilelerinden kopuk olduğu ve Amerikan halkı da dahil olmak üzere herkesin nefretini kazandığı için siyasi bakımdan çok zayıftır. Çok güçlü görünmesine rağmen aslında hiç de korkulacak bir şey değildir, sadece kağıttan bir kaplıdır. Düştürün bakıldığında kaplan gibi görünür, fakat kağıttan yapılmıştır ve ne yagmura ne de rüzgara dayanabilir. Ben, Birleşik Amerika'nın kağıttan bir kaplı olduğunu başka bir şey olmadığının inanıyorum." (Bkz. Seçme Eserler 5, Syf: 334, Mao Zedung)

Evet, Mao'nun deyişleriyle kağıttan kaplan, Lenin'in deyişleriyle ayakları çamurdan dev olan ABD, taktik olarak bizlerden güçlü olabilir, fakat stratejik olarak zayıftır. Stratejik olarak zayıf olan bu gerici güç, kitleler tarafından yılmaya mahkumdur. Ancak tarihin engellenemez olan bu akışını hızlandırabilen, iradi müdahalelerde bulunarak devrimi hızlandırmak için dünya devrim tarihlerinin zengin tecrübelerinden faydalanmak zorundayız.

İktidarın giddetle alınacağı evrensel gerçeğine rağmen, bu evrensel gerçeğin yaşama buluşturulması farklılıklar arzedebilir. Bu farklılıktan kastımız, reformist ve revizyonist akımlar gibi parlamentariizme demir atmak değildir; siddetin ülke koşullarına göre alacağı biçimdir. Ki, Çin Devrimi, bu noktada Rus Devrimi'nden farklı olarak yeni ve zengin deneyimler sunmaktadır.

"Ekim Devrimi'nin parlak güneşi" ile aydınlanan Çin Devrimi'nin önderi Başkan Mao, kendi ülkesinin yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısını tahlil ederek, devrimin izleyeceği stratejinin Rusya'daki gibi olmayacağını tespit etmiş ve Çin Devrimi'nin şu iki ayırdedici özelliğini vurgulamıştır:

1- Devrim ve karşı-devrim cephesi başından itibaren savaş içersindedir. 2- İçersinde milli burjuvazinin de yer alacağı bir cephe şantır.

İfade ettiğimiz gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal sosyo-ekonomik yapının kaçınılmaz bir zorunluluğu olarak gündeme gelen bu iki ayırdedici özellik, sıradan, gömezlikten gelinecek özellikler değildir. Devrimin Demokratik Halk Devrimi -başka bir deyişle Yeni Demokratik Devrim- niteliğinde olmasının ve Halk Savaşı stratejisinin ayırdedici özellikleridir. Neden milli burjuvazinin yer alması gereken bir cephe şantır? Çünkü milli

burjuvazinin emperyalizm karşısındaki durumunu onu devrimci kalmakta ve bu sebepten ötürü devrimin itici güçleri arasında yer alarak proletaryanın müttefiki durumuna gelmektedir de ondan. Devrim ve karşı-devrim başından itibaren savaş içersinde olması ne demektir? Bu, devrimin önderlik edecek olan komünist partisinin savaş içersinde askerileşerek inşa olması demektir. Aynı zamanda başından itibaren oluşturmaya ve süreç içersinde geliştirilmeye çalışılan bir ordu örgütlenmesinin çağlanması anlamına gelmektedir.

Kısaca ifade etmeye çalıştığımız tüm bu olgular -daha somut ifade edecek olursak- bizlen, Halk Savaşı stratejisine ve Demokratik Halk Devrimi'nin gerçekleşmesindeki vazgeçilmez üç stratejik silahı kavramaya götürür. Nedir bu üç stratejik silah: 1- Başından itibaren yaşanan savaş gerçekliğinin doğal sonucu olarak askerileşmiş politik bir güç olan sağlam bir Komünist Partisi. 2- Bu partinin önderliğinde politikleşmiş askeri bir kitle örgütü olarak güçlü bir Halk Ordusu. 3- Bu sağlamlığın ve güçlülüğün ürünü olarak bir veya bir kaç bölgede Kızıl Siyasi İktidarların kurulması sonrasında; yani proletaryanın gücünü pratikte göstermesi ve hegemonyasını milli burjuvazinin saf kanadına da kabul ettirmesi sonucu oluşturulacak olan Halkın Birleşik Cephesi.

Fakat, önemli olan Çin Devrimi'nin bu katkılarını, Maoizm'in, yeni ve üçüncü bir aşama olarak Marksizm-Leninizm'e yaptığı diğer katkılarla birlikte; özellikle de Maoizm'in zirvesi diyebileceğimiz Proletarya Diktatörlüğü Altında Devrimlerin Sürekleştirilmesi, yani Kültür Devrimleri boyutuyla kavramalıyız. Maoizm'i, hem Marksizm-Leninizm'den ve hem de kendi iç bütünlüğünden koparmak, onun evrensel boyutlarını yakalayamamak ve eklektik bir tarzda ele almak olur. Çünkü, örneğin, Başkan Mao'nun teleseteye yaptığı katkı kavranmadığı müddetçe ne Komünist Parti, dolayısıyla Halk Savaşı, ne çelişkili bir birlik olan Halkın Birleşik Cephesi, ne Demokratik Halk Diktatörlüğü, ne Sovyet iktisadına yönelik eleştirileri ve ne de sosyalizmde geriye dönüşler sorunu kavranabilir. Dolayısıyla Çin Devrimi'nin zaferini kavramak ve bu kavrayışı kitlelere taşımak sadece ve sadece Çin Devrimi'nin katkılarıyla sınırlı tutulamaz. Bu tek yanlı bir yaklaşım olur, ki doğru tutum, bu devrimin önderlik eden öğretileri, yani Marksizm-Leninizm-Maoizm'i bir bütün olarak kavrayabilmek ve bu kavrayışı kitlelere taşıyarak maddi bir güçte dönüştürülmektir.

Sonuç olarak DEH'in çağrısını "küreselleşen" emperyalizmin küresel boyuttaki ideolojik saldırılarına ve onun yeni saldırı konseptine karşılık, bugün en ileriye temsil eden ve kitlelerin elinde tek anahtar olan Maoizm'i evrensel bir boyutta kavrayarak cevaplamak şeklinde ele almalıyız. Bu ise Marksizm-Leninizm'in yeni bir aşaması olan Maoizm'in tüm katkılarının kitlelere taşınması ve özgül olarak Çarü Mazumdar, İbrahim Kaypakkaya ve Gonzalo gibi Maoizm'in değerli öğrencilerinin, özellikle kendi ülke halklarının elinde birer silaha dönüştürülmesi şeklinde olmalıdır. Ana hatlarıyla özetlemeye çalıştığımız bu esaslar üzerinden, DEH Komitesi'nin çağrısını maddi bir güç, aktif bir kampanyaya dönüştürmek için uluslararası ve yerel organizasyonları örgütlemek, katkı sunmak ve desteklemek tüm Marksist-Leninist-Maoist'lerin sorumluluğu gereğidir ●

İç savaş ve reformizm üzerine / 3

İç savaş sürecinde sınıf ilişkilerindeki değişimleri değerlendirirken, ezilen ulus burjuvazisinin nesnel olarak devrimci politik konumlanışına dikkat çekmiş ve bu arada feodal ilişkilerdeki belli oranlarda çözümlerini vurgulamıştık. Elbetteki bu meselelerin sadece tek bir yönüdür. Söz konusu sınıf ve tabakalar, feodalizmden büyük oranda kopmuş, demokratik devrim isteyen aydınlanmış kesimlerdir. Ama ne kadar devrimcilerlerse devrimcilerler, bu istem ve özlendikleri, sistemin bütünlüğü, bilimsel analizi ve eleştirisine dayalı bir strateji ile birleşmediği veya başka deyişle böylesi bir stratejik önderliğin belirleyiciliğinde eyleme dökelmediği oranda sadece istem ve özlendik olarak kalacaktır. Zira sınıf dokuları başlı başına sistemin köklü bilimsel eleştirisinin önünde temel engel oluşturmakta; salt pazar sorunu temelinde düğümlenen esas taleplerinin sınırlandırdığı politik darlık, devrimciliği reformizme eviren yolu belirlemektedir.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, proleter devrimci önderlikli olmayan her ulusal kurtuluş hareketinin kaçınılmaz nihai durağı, ulusal pazardan etrafına sınırlar çekilse dahi burjuvazisinin emperyalizme esaslı bir bağımlılıktan kurtulamayarak öz itibarıyla çelişkilerini koruması, bununla beraber bir bölümünün emperyalizmle tam bir işbirliği ve "ulusal çıkarlara" da ihanet temelinde kompradorlaşması olacaktır; ülkemizde yaşanan ulusal sorunun bu temel ve genel doğrunun yanısıra çok daha özgün bir gerçekliği söz konusudur. Bu gerçeklik en yalın biçimde, böylesi bir "çözüm" yolunun dahi kapalı olduğuna işaret eder.

Bu coğrafyada, Leninist "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" yani "aynı bir devlet kurma hakkı" ilkesinin, şu veya bu biçimde gerçekleştirilebilmesinin yegane yolu; radikal bir birleşik demokratik halk devrimi ile halkın iktidarını kurmaktır. Söz konusu olan, çok uluslu bir coğrafyada emperyalist işgal sonrası kurulup kurumsallaştırılmış Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüdür. Bu iktidarlara, rakipsiz egemen olmak isteyen Türk hakim sınıflarının, işçiler, köylüler, şehir küçük-burjuvazisi, küçük memurlar ve demokrat aydınlar üzerindeki askeri faşist diktatörlüğü temelinde olduğu kadar, hakim sınıfların bir kesiminin tasfiyesine dayanmış ve Kürt toprak ağaları ve aşiret reislerinin ezici bir çoğunluğu iktidara ortak olamadığı gibi, Kemalizmin diğer ulus ve azınlıkları inkar, baskı, zulüm ve hatta imha politikası ile şekillenen ideolojik muhtevasının esas hedefleri olagelmışlerdir.

Kısacası, bu coğrafyada yarı-feodal çok uluslu bir devlet olan Osmanlı'dan devralınan, ancak kısmi niteliği değişimler geçirmiş ve son derece özgün yanları bulunan bir ulusal sorun söz konusudur. Bu özgünlüğün en önemli boyutu da, mevcut Türk devletinin kurumsallaşma dinamik-

lerinin belirleyici temellerinden birini oluşturmalarıdır. Bu kurumsallaşmanın dış ve iç olmak üzere iki boyutu vardır. "Dış" boyutu, emperyalistlerin birinci emperyalist paylaşım savaşı sonucunda dünya pazarlarını paylaşım stratejileri ekseninde, "Lozan" çerçevesiyle oluşturulmuşken; "iç" boyutu ise Kemalist iktidarın 23-46 yılları arasında; komprador kapitalizmi ve feodal faşizmi yeniden kurumsallaştırma, iktidarını pekiştirme sürecini tamamlama gerçekliğidir.

Bu kurumsallaşma sürecinin ulusal sorun temelinde belirlediği sınıf ilişkilerindeki değişimleri Kaypakkaya yoldaşın alıntılarıyla kısken ortaya koymaya çalışacağız. Özetle belirecek olursak; çok uluslu Osmanlı gerçekliğinde feodal üretim ilişkileri çok daha fazla belirleyicidir. Çeşitli ulus ve milliyetlerden yerel feodallerin merkezi otoriteyle ilişkileri sınırlıdır. Belirli özerklikleri, dolayısıyla yerel temelde "hükümlerlikleri" vardır. Bunlar, merkezi otorite ile zaman zaman çelişkilerle düşselerde, çatışmalar yaşansa da, kapitalizmin gelişim dinamikleri gözönünde bulundurulduğunda, merkezkaçlar veya ayrılma temelindeki hareketler eşsiz gelişmiştir. Ve bilindiği gibi kapitalizmin daha fazla geliştiği ülkelerde ulusal demokratik devrimler temelinde ayrılmalar yaşanmıştır. Ancak feodalizmin daha güçlü olduğu Kürdistan bunun dışında kalmış ve ulusal nitelikli diyebileceğimiz hareketler sınırlı ve daha çok özerklik çerçeveli taleplerle, feodal içeriği belirgin çıkarlar temelinde olmuştur. Osmanlı'nın parçalanmasının ve Kemalistlerin emperyalist işgale karşı savaşın önderliğini ele geçirmesinin ardından gerçekleştirilen Türk iktidarlara ise yeni emperyalist stratejilere denk düşen bürokrat kapitalizmi kurumsallaştırma tarzıyla farklılık arzeder.

Herşeyden önce, iç dinamiklerle gelişen bir kapitalistleşme söz konusu olmadı. Bu çok uluslu coğrafyada, çok uluslu bir iktidarın söz konusu olmaması hakim sınıfların niyetleri ve tercihleri sonucu değildir. Tarihi ve sosyal şartların haksız ancak zorunlu bir sonucudur. Aksi takdirde pazarın gelişmesi ve feodalizmin çözümlenmesi paralelinde kendi doğallığında çok uluslu burjuva devleti kurumsallaşır ve hatta Amerika'da olduğu gibi birleşik bir demokratik devrim ve tek uluslaşma söz konusu dahi olabilirdi. Fakat şartlar çok farklı gelişmiş, çok uluslu Osmanlı yarı-feodalizmi emperyalizm çağının yarı-sömürgeleşmeyi I. emperyalist paylaşım savaşı sürecinin iç ve dış dinamiklerinin bütünlüğünde ancak Türk egemenlerinin politik iktidarlara "yeni" bir devlete evirebilmiştir. Kuşkusuz bu, sadece emperyalizmin böl-yönet politikalarıyla açıklanabilecek bir durum değildir. Kemalist diktatörlük, işgale karşı savaşım sırasında varlık-yokluk sorununu ancak bu şekilde çözümlenebilmiştir.

Emperyalist işgal, ülkede her ulus ve mil-

liyetten hakim sınıfları, yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarını da bir bütün olarak yokoluşa tehdit edip onları "zoraki yurtseverlik" noktasında harekete geçiren; söz konusu kurtuluş savaşı gerçekliğinin bir toprak devrimi, bir demokratik devrimle sonuçlanabileceği ihtimali hakim sınıfların korkulu ruyası olduğu kadar, Kemalistlerin politik usallıkları ve diplomatik taktik ve denge oyunları ile emperyalizme karşı bir koz da olabilmıştır. Ne varki ekonomik zayıflıkları ve güçlü feodal üretim ilişkileri koşullarında, hakim sınıfların demokratik devrimlerin ve ulusal parçalanmaların önüne geçme koşulları ile iktidarlarını koruma koşulları özdeş olduğu oranda; bunu sağlamanın yegane koşulu olarak ulus egemenlerinin diğer ulus ve azınlık egemenleri ile kanlı hesaplaşmalar temelinde ulusal baskı uygulaması ve onları tasfiye ederek ekonomik ve politik güçlerinin ele geçirilmesi suretiyle mümkün olabilmıştır. Bu sosyo ekonomik gerçekliğin doğal bir sonucu, bu kurumsallaşma sürecinde bu zorunluluklarla şekillenmiş Kemalist ideolojidir.

Türk hakim sınıflarının iktidarı tek başlarına ele geçirme ve merkezi otoriteyi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda tesis etme pratiklerinin en önemli ayağını Ermeni soykırımı ve Rum vb. azınlıkların sürgün ve katli ile bu milliyetlerden egemenlerin tüm mülkiyetlerinin gaspı, zorlaması oluşturmıştır. Ancak merkezi otorite tesisinin neredeyse son anına kadar Kemalistlerce, yani Kemalist klik tarafından ekonomik ve özellikle de feodal politik gücünden yararlanılan Kürt egemenleri, Lozan'da Türk "sınıf kardeşlerinin" ihanetini yaşamışlardır ve ondan sonrası Kürt ulusu için çok daha büyük bir ulusal baskı, imha ve katliam süreci olmuştur.

Bu ikili durumu iyi anlamak gerekir. Geçmişten beri Kürt milli hareketi olagelmıştır. "Türkiye'nin Lozan Antlaşmasıyla tespit edilen sınırları içinde de Kürt milli hareketi devam etmiştir. Zaman zaman ayaklanmalar olmuştur. Bunların en önemlileri 1925 Şeyh Said İsyanı, 1928 Ağrı İsyanı, 1930 Zilan İsyanı ve 1938 Dersim İsyanıdır. Bu hareketlerin "milli" karakterinin yanında bir de feodal karakterleri vardır. O zamana kadar kendi başlarına hükümler olan feodal beyler, merkezi otoritenin hükümlerine tehdit olmaya başlaması üzerine, bu otoriteyle çatışmışlardır. Feodal beyleri merkezi otoriteye baskı koymaya iten esaslı etken budur. Kürt burjuvazisinin "kendini" iç pazarına hakim olma arzusu ile feodal beylerin kendi başlarına hükümlerlik arzusu, Türk hakim sınıflarının içinde tuttuğu merkezi otoriteye karşı birleşmiştir. Köylü kitlelerinin geniş ölçüde bu hareketlere katılmalarının sebebi ise amansız milli baskılardır." (İ. Kaypakkaya, S.Y. C. II, s. 197)

Ülkemizde komprador kapitalistlerin ve büyük toprak ağalarının diktatörlüğünün

kurumsallaşması sürecinde "Bir insan Kürt feodal beyleri, Türk hakim sınıflarının safına geçmiştir. Sayıları son derece sınırlı olan Kürt büyük burjuvaları, Türk hakim sınıflarının safına geçmiştir. Kürt burjuvazisi bir hayli güçlenmiş ve Kürt milli hareketi üzerindeki feodal etki nispeten zayıflamıştır." (İ. Kaypakkaya, S.Y. C. II, s. 201) Sınıf ilişkilerindeki bu değişim, Kürt ulusal hareketinin kendi içinde de bir değişimi kaçınılmaz kılar.

Kaypakkaya yoldaşın Aralık 1971'de yaptığı bu tespit, sosyo-ekonomik ve tarihsel temellerinin yanısıra, o süreçte bilginin bir şekilde öne çıkan sınıf dinamikleri gerçekliğini de yansıtmaktadır. Kaypakkaya yukarıdaki sözlerine şöyle devam eder: "Bugün Kürt milli hareketinin başını, bir hayli güçlenmiş olan Kürt burjuvaları, bunların ideolojisini benimseyen aydınlar ve küçük toprak ağaları çekmektedir. Bunun yanında, Kürt işçi ve köylüleri de, Kürt burjuva ve toprak ağalarının nüfuzundan geçmişe nispeten biraz daha sıyrılmış bulunuyor. Kürt işçileri, yoksul köylüleri ve aydınları arasında Marksist-Leninist fikirler çok salmaya başlamıştır ve hızla yayılmaktadır."

1940'lı yıllara gelindiğinde artık ülkede bürokrat kapitalizm kurumsallaşmış, faşizm oturmıştır. Kemalist iktidarın tüm muhaliflerini her türlü yöntemle, entrikalar, kompolar ve katliamlarla tasfiye ettiği bu sürecin tamamlanmasının ardından; emperyalist sistemin güncel ihtiyaçlarına ve politikalarına, stratejilerine uyma esnekliğini kazanmış olan diktatörlük, II. emperyalist paylaşım savaşı sonrası kendine biçilen misyona uygun "imaj değişikliğini" de gerçekleştirmiştir. Bu süreçte gerçekten de emperyalizmi ve bürokrat kapitalizmin pazarı geliştirerek kurumsallaşması söz konusu olmuş ve diktatörlük, o güne dek yukarıda açtığımız nitelikte olan Kürt isyanlarını da bastırarak yerel feodal otoriteleri; kimi Kürt egemenlerini de ulusal inkar ve ihanet temelinde iktidara ortak edebilecek güce sahip olarak ve ezici bir çoğunluğu da ulusal baskı politikaları paralelinde ekonomik ve politik güçlerinden düşürerek; merkezileştirip siyasi iktidarını pekiştirmiştir. Dolayısıyla geçmişin aksine Kürt ulusal hareketinin bünyesinde salt ulusal kaygılarla, başka deyişle sadece işgal ve ilhak karşıtı duruşlarıyla yer alacak, Türk egemenleriyle çelişkileri bir karşılık şeklinde değil de esasen sınıf içi klik çatışması şeklinde olup sadece ulusal baskıya karşı olma temelinde demokratik içeriğe sahip bir mücadele hattı olan Kürt büyük toprak ağaları ve kompradorları kalmamıştır. Zira bunların bir bölümü tamamen mülksüzleşir, bir bölümü katledilirken, bir diğer bölümü ancak küçük toprak ağaları ve ulusal nitelikli orta burjuvazi olarak varlığını devam ettirebilmiş; ufak bir azınlıkla "ekonomi dışı zor" temelinde otoritelerini kısmen koruyabilmişlerse de, bu sonuçlarda temsili süren geçmiş feodal ilişkiler ve devrimci iç savaş sürecinin etkileriyle büyük oranda çözülmüştür. Özcesi, sınıf çıkarları burjuva-feodal bir faşist diktatör-

lukle bir bütün olarak uyum içinde olan hiçbir sınıf ulusal hareket içerisinde kalmamış; ulusal hareketin sadece işgal ve ilhaka karşı olan sistemle uzlaşır duruşu nitelik değiştirmiş ve mesele Türkiye ve T. Kürdistanı coğrafyası bütünselliğinde kurumsallaşmış bir merkezi siyasi otoriteye karşı bizzat o iktidarı köklü bir şekilde devirme meselesine dönüşerek, Lozan'ı tarihsel bir haksızlık olarak geçmişte bırakmıştır. Bu süreçten sonra Kürt ulusal hareketinin sadece "demokrat" değil, devrimci olma nesnel ve tarihsel zorunluluğunun özgül ve somut sebebi de budur.

Başka deyişle her gerçek ulusal kurtuluşçu çıkışı emperyalizmle çelişki arzedecek, emperyalizmle uzlaşabileceği yegane nokta bugün Türk devletini tasfiye ederek ona emperyalizmin bütçesi misyonları yüklenen bir teslimiyet çizgisi olacaktır. Açık ki bunun adı, tüm emperyalistleri doğrudan ilgilendiren, onlarla birlikte veya onların adına gerçekleştirilecek, bu coğrafyada yaşayan tüm halkların kanı ve canı bedeli gerici ve haksız bir pazar/çıkar dalaşı; "Kürt-Türk savaşı" diye bilinecek bir emperyalist genel veya bölgesel paylaşım savaşı olacaktır. Bir Irak Kürdistanı'nda onca yıldan sonra gelinen nokta budur ve açık ki halklar açısından hiçbir faydası olmayan bu durumun özenilecek hiçbir tarafı olmadığı gibi, bu coğrafyada öyle bir durumda yaşayabilecekler, orada yaşayanları aratır boyutta olabilecektir. Mevcut emperyalistler arası dengeler ve uluslararası durum gözönünde bulundurulduğunda böylesi bir teslimiyet hattının istense bile farazi olduğu da bir gerçektir.

Diğer yandan bu nesnel şartlar, Kürt ulusu açısından tarihsel bir yenilgi olduğu kadar, tarihi boyunca tarihizliği olan önderlik sorunu noktasında tarihsel bir dönemecin de ifadesi olmuştur. Zira en azından T. Kürdistanı'ndaki Kürt ulusu için geleneksel önderlikler dönemini kapamış ve modern devrimci demokratik önderliklerin önünü açmış, aynı zamanda bu ulusu devrimci olmaya mahkum etmiştir!

Dolayısıyla, T. Kürdistanı'nda pazar sorunu olarak ulusal sorun varlığını korumakla birlikte, ezilen ulusun tüm bileşenlerinin, farkında olsalar da olmasalar da, mevcut sınıf dinamikleri ve duruşlarıyla Türk egemenleriyle aralarındaki çelişki öz itibarıyla sınıfsaldır (ezilen ulus burjuvazisinin ulusal çelişkisine ek olarak emperyalizmle çelişkisi temelinde halkı ile demokratik devrimde de politik ittifak dinamiği ezen ulus ulusal burjuvazisinden çok daha güçlüdür) ve T. Kürdistanı'ndaki toplumsal sürece damgasını vuran çelişki, ulusal değil sınıf çelişkisi-dır. Daha yalın ve özlu ifade etmek gerekirse; T. Kürdistanı'nda da, Türkiye'nin bütününde olduğu gibi temel çelişki, emperyalizm ve Türk devletinde vücut bulan komprador kapitalizm ile feodalizmdir. Başka deyişle, T. Kürdistanı'nda sadece Kürt halkı açısından değil bir bütün olarak Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu açısından da baş engel, Türk devletinde politik vücut bulan feodal üretim ilişkileridir.

Bu gerçeklik doğru anlaşıldığında tarihsel yenilginin tarihsel bir yenilgi bandırmasının ifadesi olurken; anlaşılmadığında Kürt ulusal hareketin trajedisi olmaktadır. Şöyle ki, Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağasının demokratik devrimden çıkarı vardır ve fazlasıyla devrimcileşme dinamiklerine sahiptir. Bunun gerçekliğini yaşadık ve gördük. Buna karşılık sınıf dokusunun diğer yönü sistemle uzlaşma ham hayallerinin temel gerekçesi olmaktadır ve Kürt işçi ve köylüleriyle çelişkileri zemininde yükselmektedir. Bu halıyla kararsızlıkları ve çaresizlikleri Türk orta sınıfından beter bir hal almakta ve devrim ile reformizmi veya karşı devrim arasındaki salınımları çok daha keskin dönüşler içerebilmektedir. Ulusal inkar, baskı ve katliamların muhatabı olan bu sınıflar açısından çelişkinin her iki yönünde kendini inkar veya sınıfına ihanet temelinde olmaktadır. Sistemle uzlaşma zemini yoktur, çünkü sistem ona ne ulusal ne de sınıf kimliğiyle yaşam hakkı vermemektedir. Her ikisi için de savaşmak zorundadır. Ancak yine ya ulusuna ya da sınıfına ihanet etmeden sistemle savaşması da mümkün değildir. Bir Kürt olarak o, yok sayılmaktadır. Bir burjuva olarak hiç bir ekonomik ve politik gücü ve rekabet şansı yoktur. Ve bir Kürt burjuvası olarak da pazarı yoktur. Pazar olması için yine sistemle savaşmak zorundadır. Ancak "sistemle" savaşma demek, pazar için değil demokratik devrim için savaşması demek olduğundan yine sınıfa bir şekilde ihanet etmek durumunda kalacaktır. Buna karşılık ne ulusal ne de sınıfsal ihanete girmeden pazar için savaşan hayaline kapılmaktadır; ne var ki bunun da ulusa ihanet ve pazarı emperyalizme peşkeş çekmekten başka bir yolu olmadığı gibi, yukarıda açtığımız mevcut ülke sosyo-ekonomik ve tarihsel gerçekliğinde bu bile ancak yeni bir emperyalist paylaşım savaşı vb. bir süreç içerisinde en koyu bir ihanet pratiğiyle kompradorlaşarak mümkündür. Ki, bu da hem ulusuna hem sınıfına dar çıkarlar temelinde ihanet anlamına gelmektedir.

Türk orta sınıfı (ulusal burjuvazisi) için de durum buna yakındır, ancak o en azından ulusal baskı görmemektedir ve devrim mücadelesinin belirgin dönemecileri dışında devrim ile karşı-devrim arasındaki duruşu ve tercihi o kadar keskin virajlarla salınmaz, kaypaktır ama daha istikrarlıdır. Zaten çoğu zaman Kemalizmin etkisinde ve koyu devletçi, devrimci dalganın yükseldiği dönemlerde kompradorlara eklenmemiş (sol) kesimi reformisttir. Bunlar çok sık değişmezler ve devrim karşısındaki kesin tavırlarını almakta acele etmezler. İlk çıkışlarını '60'lu yıllarda yapmışlar, Kemalizme eklenilerek sinmişlerdir. En son çıkışlarını ise '70'li yılların (kimisi zaman silahlı) reformizminde bulmak mümkündür. Ki, bu da '90'lı yılların "en yumuşak sol"u olarak yine Kemalizme eklenilmiştir. ÖDP ve EMEP çizgilerinin devrimci iç savaş karşısındaki duruşunu yazımızın ilk bölümünde kısmen ortaya koymaya çalıştık. Sosyal-reformizme ise yazımızın ilerleyen bölümlerinde değinmemizden bu kısa açıklamayı sonlayıp Kürt ulusal sorunu üzerinden devam edelim.

Ezilen ulus burjuvazisi ve küçük toprak ağalarının içinde bulunduğu çelişik durumu daha iyi anlayabilmek ve sınıf gerçekliklerini tüm yönleriyle görebilmek amacıyla tekdardan Kaypakkaya yoldaşa basıyalım: "Milli baskı kimin uyguluyor?"

"Milli baskı sadece Kürt halkına değil, Türk hakim sınıflarıyla her bakımdan kaynaşmış bir araç büyük feodal bey ve üç-beş büyük burjuva hariç, bütün Kürt milletine uygulanmaktadır. Kürt işçileri, köylüleri, zehirli küçük-burjuvazisi, küçük toprak ağaları milli baskıdan acı çekmektedir."

Hatta milli baskıların esas hedefi, ezilen, bağımlı ve yitruk milletin burjuvazisidir. Çünkü hakim millete mensup kapitalistler ve toprak ağaları, ülkenin bütün zenginliklerinin ve pazarlarının rakipsiz sahibi olmak isterler. Devlet kurma imtiyazlarını ellerinde tutmak isterler. Diğer dilleri yasaklayarak, pazar için son derece gerekli olan "dil birliğini" sağlamak isterler. Ezilen milli yete mensup burjuvazi ve toprak ağaları, bu emellerin önünde önemli bir engel olarak dikilir. Çünkü o da kendi pazarına sahip olmak, bu pazarı dilediği gibi kontrol etmek, maddi zenginlikleri ve halkın işgücünü kendisi sömürmek ister.

"İki milletin burjuva ve toprak ağalarını birbirine düşüren güçlü ekonomik etkiler bunlardır: hakim millete mensup burjuva ve toprak sahiplerinin ardi arkan kesilmeyen milli baskılara girmesi buradan gelir, milli baskıların, ezilen ulusun burjuva ve toprak ağalarına da yonulması buradan gelir."

Bugün faşist idare, Diyarbakır hapishanesini Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının sozcasu demokrat Kürt aydınlarıyla, gençleriyle doldurmuştur. Bugün küçük toprak ağaları ve bir kısmı Kürt din adamları da zindanlardadır. Ve zindanlara itilmeli için aramaktadır.

Bir aray büyük toprak ağasına, onların yaltakçılara ve üç-beş büyük burjuvaya gelince; Bunlar öleden beri Türk hakim sınıflarıyla ittifak kurmuşlardır. Her türlü imtiyaz, Türk hakim sınıfları gibi buralara da açılır. Ordu, jandarma ve polis bunların da hizmetindedir. Kemal Burkay şöyle diyor:

"Feodal beyler, eski hükümların iddialarını terk etmişler; yani onlar, artık bazı küçük kralıkların tek hakimi olma inatlığını bırakmışlar, buna karşılık burjuvaziyi ekonomik ve politik alanda işbirliği kurmuşlar. Ağalar, ağa-dedeler, hatla şeyhler ticaret yapıyorlar, topraklarını traktörlerle işletiyorlar, banka kredilerinde aslan payı onların. Encümen azası, belediye başkanı, mebus, bakan da oluyorlar. Paröler, onların avuçlarında. Şimdi 'Kürdistan Emriği davası' güden bir şeyh salt yok; ama medreselerde grup sözcülüğü filan yapan 'doçent şeyhler' var... Şimdi Dersim dağlarında hakim ferman bir Seydi Rıza yok; ama aynı dağlardan çıkan ve önce Iskenderun'a, oradan da İtalya'ya, Amerika'ya serkedilen krom madeninin ulu şimşinden önemli miktarlarda komisyon alan bir torunu var. Ve doğulu feodalite kullatıları şiddet bürokrasiyle rakat anlaşıyorlar; o günden bu yana kravata ve şifir şapka alıyorlar."

Kemal Burkay'ın belirttiği şeyler, büyük toprak ağaları ve üç-beş büyük burjuva ve bun-

ların yaltakçıları için doğrudur ama, onun göstermek istediği gibi, bütün "feodal kullatılar" için ve bütün Kürt burjuvazisi için asla doğru değildir. Küçük toprak ağalarının ve Kürt burjuvazisinin çok büyük bir kısmı, Türk hakim sınıflarının milli baskısına maruz kalmaktadırlar. Bunlar, hatta büyük Kürt feodal beylerinin baskısına maruz kalmıyorlar. Bir azıcık büyük toprak ağaları, küçük toprak ağalarından zorlu ve baskıyla büyük haraçlar alıyor. Küçük toprak ağalarının ve Kürt burjuvazisinin, büyük toprak ağalarına ve bunların yaltakçılara öfkelenmesi, işte bu iki sebebe dayanıyor. Bizzat Kemal Burkay'ın bunlara gösterdiği tepki de buradan geliyor. Kemal Burkay, 'Türk burjuvazisiyle' tamamlanan "feodal kullatıların" dışında, homojen bir Doğu halkı'ndan söz ediyor. Bunların içine Kürt burjuvazisini ve küçük toprak ağalarını saklayarak, (Doğu halkıyla şeyh, ağa, ağa-dede ve işbirlikçi burjuvalar gibi tutucu unsurlar dışındaki tüm halkı kasdediyorun). Böylece, Kürt proletaryasıyla, yarı proletaryasıyla ve yoksul ve aşağı-orta köylüleriyle Kürt burjuvaları ve küçük toprak ağaları arasındaki çelişki gözardı edilmiş oluyor. Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının kendi sınıf emelleri, proleter, yarı-proleter unsurların ve yoksul köylülerin emelleriyle bir ve aynı gibi gösterilmiş oluyor.

Şimdilik özet olarak şunu belirtelim ve geçelim: Kürt işçileriyle, yarı-proleterleriyle, yoksul ve orta köylüleriyle, zehirli küçük burjuvazisiyle birlikte Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağaları da milli baskıya maruzdur. Ve Kürt milli hareketini bu sınıflar teşkil ediyor. Milli baskılara karşı birleşen bu sınıflardaki her bir sınıfın elbette kendine has emelleri ve hedefleri de var" (age, s. 179-181)

Bu noktada Kürt ulusal burjuva reformizmiyle Kürt küçük-burjuvazisi ile köylülüğünün sosyal-reformizmi arasında da ayırım yapabilmek gerekir. İkisinin çıkışsızlığının belirlediği ham hayallerini biraz ortaya koymaya çalıştık. Ancak işçi-köylü temel ittifakı gerçekleştirdiğinde kararlılık kazanabileceklerdir. Diğer akım ise hem Marksizmden hem de burjuva ideolojisinden etkilenmiş, iyi niyetli ancak öznelci devrimci demokrat küçük-burjuvanın ulusal programla daraltılmış hayallerinin ve öz-güvensiz, sallantılı ruh halinin, kararsızlığının ve sistemin sınırlarını aşamamış güdük eleştiri ve dar belirlemelerinin tipik bir yansımasıdır. Devrimi ister, ancak gerçeklerin yol gösteren ışığına ulusal prizmanın ardından baktığı müddetçe keşlen ışığın izinden düştüğü yanlışlarla ulaştığı yığınlık/kararsızlık ve panik ile devrimci radikalizm arasında gider-gelir. Temel ve ortak yanlışlarından birisi, kendi ulusal burjuvazisine bile tahammülü olmayan, onun dahi ilişkilerine kadar sömürülmesine ve giderek çöküşüne aracı olan; hiçbir şekilde esneme gücü olmayan beton kadar kaskatı, emperyalizm uşağı Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün liberal demokrasiye evrilebileceği ham hayaline kapılmalarıdır. Türk hakim sınıfları bunu isteseler de yapamazlar; çünkü bu onların sonu ve yıkımı olur ●

(Devam edecek)

Zorunluluğu kavramak bilinci özgürleştirir; Özgürleşen bilinç yaşamı dönüştürmenin öznesidir

4

Devrimci savaşın öncüsü olan Proletarya Partisinin aktivisti olmuş bireyin, eskiyi temsil eden tüm tarzlardan kopması -sınıf mücadelesinin gelişiminin önünde engellik teşkil eden pratiğimizde azımsanmayacak derecede varolan bu tarzları geçen sayımızda belli başlı yönleriyle özetlemiştik- ve proletaryanın sınıf savaşını nezdinde insanlığı özgürleştirmeye götüreceği savaşın yasaları olarak formüle edebileceğimiz yeni-ileri ve bilimsel öğelerle şekillenmesi neden bu kadar önemlidir? Çünkü, devrim mücadelesinde, devrimin güçleri olan ezilen sınıf ve katmanları örgütlemek, sınıf bilincini taşıyıp sınıf savaşına seferber etme ve bu bilinci yığınların kolektif eylemine dökme, harekete siyasal, ideolojik, askeri, kültürel içeriğini vererek devrimci savaşın içinde yıkılması ve inşa edilmesi gerekeni belirleme olarak sıralayabileceğimiz toplumdaki devrimci dinamikleri örgütlemek, savaşım ve savaşma bireylerle geliştirilen ilişkinin sonucudur.

Bireylerle geliştirilen bu ilerici eylem, bireyler kanalıyla devrimin temel içeriği olan geniş yığınların eylemi olmaya doğru bir gelişimi izler. Yığınların bu kolektif eyleminin hem örgütlenmesi hem de insanlaşmaya doğru siyasal bir hat izlemesi, siyasal, ideolojik, askeri olarak komünist partisinin önderliğiyle olanaklıdır. Pekî, komünist partisinin siyasal, ideolojik, askeri önderliği kendiliğinden yığınların istemi haline dönüşebilir mi? Tabii ki hayır. Bu ancak, komünist partisinin stratejik-taktik hedeflerini, ideolojik şekillenmesini ve son tahlilde tarihsel eylemini bir yaşam biçimi olarak seçmiş bireylerle olanaklıdır. Burada Lenin'in örgüt tanımını yine hatırlatacak olursak: "Komünist partisi işçi sınıfının bir kesimidir. Ve elbetteki onun en ileri, dolayısıyla en devrimci kesimidir. O en bilinçli, en sadık, en uzak görüşlü emekçilerin seçilmesi ile oluşur." Bu, partili kişiliği ifade etmektedir. Devrim için yaşayan, yaratan ve yaratıcılığı, hayatı proletaryanın dünya görüşü MLM'nin ışıkta yolunda değiştiren, bunun için savaşım yürüten, eskiyi yıkıp dökene, yeniyi yaratıp kuran partili kişiliğin en özlu anlatımıdır. Ancak böyle bir kişilik, MLM'yi kitlelere malederek kendisini kitlelerin kolektif eyleminin bir parçası haline getirebilir. Burada hemen şu soru aklı gelebilir. Böyle bir kişilik kendiliğinden mi oluşur? Mevcut toplumda böyle hazır kişilikler var mıdır? Bu soruya olumlu cevap vermek, devrimci gelişim ve değişimde, kendiliğinden bir gelişimi kabul etmek anlamına gelirken, böyle bir durum eşyanın tabiatına, diyalektik-materyalist görüşe aykırıdır.

Bu kişilik sınıf mücadelesinin canlı pratiği içinde oluşur. Bireyin devrimci ilkelerle donanması, devrimci savaşın yasa-

larını kavraması ile proletarya partisi iradesinin sınıf savaşını içinde bireyi netleştirmesi, ileri taşıması, yetenek ve tüm yetilerini yeni öğelerle bütünleştirip kitlelerin gücünde örgütlü kılması arasında diyalektik bir ilişki vardır. Devrimci savaşında netleşmiş, bilimsellikte, ilkelî olmakta, üretimde, ideolojik duruşta MLM bilimsel dünya görüşünün teori ve pratiği düzeyinde ulaşmış bir aktivist, sınıf mücadelesinin başarı kazanması için ne kadar önemliyse, komünist partisi iradesinin, böyle bir nitelik yaratması için gerekli olan organizmalarını işletmesinde bir o kadar önemlidir. Kendini yeniden yaratma, koşulları insanlığın yararına göre değiştirme, devrimci kişilik çerçevesinde bütün diğer insanları şekillendirmek; kısaca devrim öncülüğü edecek partili kişiliği yaratmada etkin bir özne olan komünist partisi iradesinin sınıf savaşımının değişim gerçekliğine göre bireyi biçimlendirmesi gerekir. Yani, komünist partisinin içinde bulunan zaaflı durumları ortadan kaldırmak nasıl ki işleyiş, örgütlenme ve ideolojik zeminde bu zaafları besleyen koşullara yönelimi mutlak kılıyorsa, aynı biçimde devrimci kişiliğin şekillenmesini yaratan, bireyi devrimci savaşın içinde devrimci öğelerle donatan, devrimci savaşın ihtiyacı olan kişilik durumuna taşıyan ideolojik şekillenmesi de savaşın gerçekliği içinde, stratejik konumlandırma ve siyasal hedefe kitleleme bağlamında yaratmak durumundadır. Komünist partisinin, devrimci kişiliği beslemesi, büyütmesi ve derinleştirilmesi, buna paralel olarak yaygınlaştırılması, hakim sınıflara karşı mücadelede gücünü savaşımındaki gibi, başlı başına bir örgütlenme sorunu olarak pratikte ifade bulmaktadır.

Örgütlenme devrimin ihtiyaçlarının konumlandırılmasıdır. Ve tıpkı devrim denen tarihsel eylem gibi kapsamlıdır. Sınıf mücadelesi içinde her ihtiyaç, örgütlenmeyi ve örgütlenmeyi zorunlu kılmaktadır. Ezilenlerin gücü, onların ihtiyacı ve en önemlisi; proletaryanın dünyayı değiştirme eyleminin klavuzu olan MLM bilimsel öğretiye göre, sınıf düşmanlarımız olan hakim sınıfların saltanatına son vermek için yürütülen savaş gerçekliğine göre örgütlenmek; bu savaşın çelik disiplinli, devrimci zorun zorunlu formülasyonu olan komünist partisinin iç bütünlüğünü yaratmak için, parti içindeki sorunları birlik-eleştiri-birlik ilkesine göre çözmek için örgütlenmek; parti içindeki yanlış anlayış ve düşünceleri ideolojik mücadeleyle aşmak için örgütlenmek; partinin ilkelerini, esnekliğini, kapsayıcılığını geniş kitlelerin eylemi haline getirmek için örgütlenmek; karşı-devrimin içten ve dıştan yönelen tüm saldırılarını boşa çıkarmak ve devrimci saldırıya geçmek için örgütlenmek; parti içindeki canlı ideolojik mücadele ile siyasal hedeflerle netleşme ve ideolojik olarak eskimiş tarz-

lardan arınmak için örgütlenmek vb. vb. gibi sıralayabileceğimiz, devrimci savaşın geniş ihtiyaçlarını içeren tüm sorunların çözümü için örgütlenmek ve örgütlenmeyi derinleştirmek zorunludur.

Örgütlenme ihtiyacını baştan aşağı, iç ve dış çatışmalara ve bu çatışmaların niteliğine, eskiyi yıkmaya, yeniyi yaratma yönelimine göre biçimlendirmede esas görev ve sorumluluk komünist partisinin önderliğindedir. Önderlik, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını baştan aşağı örgütlemek zorunda olduğu gibi, hükmettiği potansiyelin savaşma kapasitesini ortaya çıkarıp savaşımada, örgütsel mekanizmalar içinde özgüçü ve öz dinamizmi ortaya çıkarmada, yetenekleri konumlandırma ve geliştirmede, en önemlisi de örgütlediği savaşma potansiyelini, komünist partisinin ilkeleri ve bilimine göre kurumsallaştırmış önderlik tarzına göre harekete geçirmede esas ve tarihsel bir misyona sahiptir. Çünkü, önderlik ezilen sınıf ve katmanların çelişkilerini kendi tarzında çözüme ulaştırarak ve bunu kitlelere taşıyarak savaşır. Sevk ve idaredir. Disiplin ve denetlemedir. Proletaryanın ideolojisine göre şekillenen ve şekillendiren. Doğru, bilimsel ve ilkelî olarak kurumsallaştırdığı önderlik tarzıyla, merkezî örgütlenmeler ile alt örgütlenmeler ve ihtiyaç için yaratılan tüm parti örgütlenmeleri arasındaki ilişkiyi kuran, denetleyen, sevk ve idare edendir. Komünist partisinin sınıf savaşımını yönlendirmenin ihtiyacı doğrultusunda derinleşmiş böyle bir önderlik tarzı; örgüt ile birey arasındaki çelişkiyi yorumlama ve doğru tarzda çözüme götürmede, parti içindeki bireyler arasındaki çelişkiyi ele almada ve bunu sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre bireyleri ileriye taşıma tarzında çözümede, düşmanla örgüt arasındaki çelişkiyi ve bunun örgüt ile birey arasındaki, bireylerin kendi arasındaki ilişkiye hatta örgüt ile kişiler ve bireylerle kitleler arasındaki ilişkiye yansımaları biçimlerini tanımlamada, çözüme ulaştırmada önemli bir iradi ve yönlendirici güç olmayı başarır. Belirtmek istediğimiz bu önderlik tarzı, sadece komünist partisinin merkezi organlarıyla sınırlı bir durum değildir. Esas belirleyicilik söz konusu merkezi organlarda olsa da, yukarıdan aşağıya merkezi otoritenin işleyişi ile aşağıdan yukarı demokratik yönün işleyişi içinde komünist partisinin kumandasındaki sınıf savaşımında yer almış her aktivist, partinin önderlik kurumunun tarzına karşı kendisini sorumlu hissetmelidir. Yani alttaki bir sempatizan komitesinin semtteki örgütlenme sorunlarını ele almasında, bölgedeki bir parti organının örgütlenme sorunlarını ele alıp çözmesinde, sorumluluk ve yetki bağlamında birebir aynı olmasa da, harekete geçirmesi ve benimsemesi gereken tarz, komünist partisinin önderliğinde cisimleşmiş önderlik tarzı

olmalıdır. Ve önderlik, savaşı yönetme ve yönlendirmenin ilkesi üzerine şekillenmiş tarzını bu kapsamda derinleştirmek-yaygınlaştırmak zorundadır.

Önderlikte kurumsallaşmayı yaratmak ve bu kurumsallaşmayı savaş gerçekliğinin tüm alanlarında hakim kılmak, düşmana karşı başarının teminatı olduğu kadar, iç düşman diye tabir ettiğimiz burjuva ve küçük-burjuva şekillenmiş parti içindeki duruşu olan zaafları ve ideolojik hastalıkları bertaraf etmede de başarının teminatıdır. Programlı, ilkelî ve bilimsel bir biçimde örgütlediği iç ideolojik mücadele ile proletaryanın ideolojisine göre bireyde bir şekillenme yaratması, ancak bu biçimde kendiliğinden bir seyir izlemekten kurtulur. Komünist partisinin savaş gerçekliği içerisinde bireyin eskiyen yönlerinden kurtulmasında önemli bir etki gücü olan kısaca değindiğimiz bu yön yani önderliğin; tarzıyla, örgütlenmesiyle, çelişkileri yorumlama ve ele alışı çözümler yaratmasıyla madalyonun bir yüzüdür. Daha da derinlikli açılımı gerekli olsa da, biz burada esas anlamda komünist partisinin aktivisti olmuş bireylerin komünist partisinin zorunluluklarını kavraması noktasında durduğumuzdan, madalyonun diğer yüzü olan partinin aktivisti olmuş bizlerin, olguları hangi tarzda ele alacağımızın ve hangi tarzlarla göre konumlanmamız gerektiğinin üzerinde duracağız. Zira savaş gerçekliği içinde devrimci ilkelerde, bilimsellikte, ideolojik duruşta bir netlik yakalanması ve bunun savaşın ihtiyacı olan örgütlenmelerde bir tarz halinde kurumsallaştırılması, sınıf mücadelesinin tüm ihtiyaçlarını, siyasal, askeri, ideolojik olarak kavramayı zorunlu kılmaktadır.

ZORUNLULUĞU KAVRAMA EYLEMİNDE ARAŞTIRMA VE İNCELEME TARZI ÜZERİNE

Bir olguyu değiştirmek için, öncelikle onu tanımak gerekir. Yalnız olguyu tanımakla sorun bitmiyor. Aynı zamanda, o olguyu değişime uğratarak kendi gücümüzü, gücümüzün niteliğini ve ayrıca o olguyu değiştirme eylemimize karşı koyan karşı gücün durumunu ve niteliğini de bilmek, anlamak önemlidir. Olguyu tanımlamanın hangi kriterlere göre olacağıda başlı başına bir sorundur. Her sınıfsal karakter, nesnelliği kendi sınıf dokusuna göre inceler, tanır ve değiştirir gerçeğinden hareketle, proletaryanın sınıf savaşımında eylem olmuş kişi de olguyu proletaryanın dünya görüşü MLM bilimselliğine göre tanımlamak durumundadır. Yeni yöntemde diyalektik, teoride materyalist olabilmek, olguyu tanımlama, iç çelişkilerini görebilme, ilerici yönleriyle bütünleşip gerici olan yönle savaşarak değişime uğratma ve bununla beraber olguya müdahale eden özne olan kendimizde ileriye doğru bir değ-

şin yaratılabilir. Eylemimizde bizi başan-
ya götürür.

Bir nesnellik çıplak gerçekliği ile ele al-
ma yerine, öznel bir bakış açısına sahip
olan biri, ne kendisini ve ne de sınıf sa-
vaşının gerçekliğini, ne çevresini ve ne
de tarihini kapsamlı bir biçimde ince-
leyemez, somut sonuçlar çıkaramaz. Böyle
bir tarzın somut durumu değişime uğra-
tacak tüm öğelere karşı bilinci bulanıktır
ve kendi öznel duyguları, hevesi ve öz-
lemleriyle doludur. O düşüncesini maddi
yaşam ve bu yaşamı devrimci tarzda
değiştirmeye göre biçimlendireceği yer-
de, öznel düşüncelerine göre maddi ya-
şamı tanımlamaya çalışır. MLM'nin ev-
rensel gerçekleri ve bunların somut duru-
ma uyarlanması, onun dilinin esnekliğin-
de dolanan bir lafır sadece. Nesnel yasa-
ları doğru tanımlayamadığı gibi, kendi
gerçekliğinde doğru tanımlayamamakta-
dır. Nesnel yasaları ve kendini doğru ta-
nımlayamadığı içinde değişime eylemi-
ni doğru bir şekilde gerçekleştirememek-
tedir. Başkan Mao'dan uzun bir alıntı ile
bu kişiliğin gerçekliğini ifade etmek ye-
rinde olacaktır: *"Bunların (öznelci kişilik-
bi-) gerçeği olgularda arama diye bir mese-
leleri yoktur. Sadece tuntuyla sözlerle go-
ze hoş görünmek isterler. Gösterişli, ana
koşturlar. Sağlam olmadıkları için, erken ki-
rılırlar. Her zaman haklıdır, dünyanın
bir numaralı otoritesidirler; her yere yetişen
padşah elçileridirler. İşte saflarımızda bazı
yoldaşların çalışma tarzı budur. Bu çalışma
tarzını kendi davranışlarımızı hakim kılmak,
kendimizi zarar vermektir; başkalarını
öğretmek, başkalarını zarar vermektir. Özetleyecek olursak, bilime ve Marksizm-
Leninizme aykırı olan bu öznelci yöntem,
komünist partinin, işçi sınıfının, halkın ve
milletin zorlu bir düşmanıdır. Parti ruh-
nun saf olmayışının bir göstergesidir. Karşı-
mızda zorlu bir düşman durmaktadır, onu
ahketmeliyiz. Ancak öznellik altı edildiği za-
man, Marksizm-Leninizm gerçeği galebe ça-
labilir. Parti ruhu sağlamlaşabilir ve devrim
zafere ulaşabilir. Şunu belirtmek gerekir.
Eğer bilimsel bir tutum yoksa, yani teori ile
pratiğin birleştirilmesi konusunda Marksist-
Leninist (Maoist bi-) bir yaklaşım yoksa,
parti ruhu hiç yok demektir ya da yetersiz-
dir."* (Seçme Eserler Cilt 3, Sf: 25)

Mao'nun da vurgusunu yaptığı gibi, öz-
nelci bir bakış açısı, sınıf mücadelesinin
ve onun öncüsü proletarya partisinin eyle-
mine, yönelimine denk gelmeyen bir
çalışma tarzı olarak yansıyacaktır. Sınıf
savaşına girmiş, ama sınıf savaşımının
eyleminde olguların gerçekliğine inme,
bu doğrultuda değişime ve değişme eyle-
mine girme yerine ezilenlerin mücade-
lesinde kendi statüsünü dayatan bu tarzlar,
özünde eski toplumsal ilişkilerde
edindiği gerici yönleri özleyerek demektir.
Değişme ve değiştirmede, inceleme
ve araştırmada, savaşa ve savaşımada,
kavrama ve kavratmada, birey ve
toplum ilişkisinde, birey ile birey ilişki-
sinde, düşmana karşı duruşunda vb. gibi
sayılabileceğimiz belli başlı öğelerde, bur-
juva ve küçük-burjuva ideolojik şekillen-
iş tarzının derin izlerini taşıyan böyle
bir kişilik, doğal olarak olguyu tanımla-
mada da öznelci ve subjektif küçük-bur-
juva hastalıkların değişimine akan bir
su olacaktır. Ve bu durum olduğu gibi ha-

reket tarzına yansıyacaktır. Demek ki zo-
runluluğu kavrama eyleminde MLM tarz-
da bir araştırma ve inceleme çizgisi belir-
lemek her yönlü değişime eylemimizin
niteliğinde olumlu bir çizgi belirlemek
olacaktır.

Olguları tanımlamada Marksist-Leninist-
Maoist tutum, nesnellik tüm yönleriyle
bilimsel bir tarzda kapsamlı bir şekilde
inceleme ve araştırma, buna göre sonuç-
lar çıkarmadır. MLM'ler nesnel gerçeklik-
ten hareket ederek, nesnel gerçekliği de-
ğiştirme eyleminin yasalarını bu gerçek-
likten ortaya çıkarırlar. Olgu somuttur.
Olguyu değişime eyleminin yasaları ve
hareketin normlarında somut olmak zo-
rundadır. Bunu sağlamak içinde, Marks'in tabiri ile "malzemeni ayrıntılı
olarak toplamak, onu bilimsel tahlile tabi
tutmak ve senteze vadmak" ilkesine
göre harekete yön vermek gerekir. Olgu-
nun somut bir şekilde incelenmesi, çıka-
rılan sonuçların devrimci coşku ve pra-
tikle bütünleştirilmesi, MLM'lerin incele-
me, araştırma durumunu kavrayış düze-
yine taşınmalarının özlü ifadesidir. Bu ko-
nuda sözü yine Mao yoldaşa bırakmak
istiyoruz: *"Bu tutumda olan kimse (MLM tu-
tumu bi-) Marksizm-Leninizm teorisini belli
bir amaçla inceler. Marksist-Leninist teoriyi
devrimin pratiği ile kaynaştırmak ve Çin
(ülkemiz bi-) devriminin teorik ve taktik so-
runlarını çözecek tutumu, bakış açısını ve
yöntemi elde etmek amacıyla inceler. Bu tu-
tum oku hedefe gönderme tutumudur. He-
def Çin (ülkemiz bi-) devrimidir. Ok ise
Marksizm-Leninizmdir."* Bu gerçekliğin ya-
şam biçimi haline getirilmesini yine çıp-
lak bir şekilde Mao belirtmektedir. *"Böyle
bir tutumu benimsemek, gerçeği olgularda
aramak demektir. Olgular nesnel olarak va-
rolan şeylerdir. Gerçek olguların iç ilişkisi-
leridir. Yani onlara hükmeden kanunlardır.
'Aramak' ise incelemek demektir. Ülke içi
ile ülke dışındaki, eyalet il ve ilçelerdeki ger-
çek durumdan hareket etmemiz ve eylemi-
mize yol gösterecek kanunları, yani bu ger-
çeğin bağrında varolan ve hayali olmayan
kanunları yine bu gerçek durumdan çıkar-
mamız gerekir. Bunu yapabilmek içinde,
gerçek dışı hayallere, gelip geçici heveslere,
cansız kâğıtlara değil, nesnel olarak va-
rolan olgulara dayanmak gerekir. Malzemeni
ayrıntılı bir biçimde toplamamız ve Mark-
sizm-Leninizmin genel ilkeleri rehberliğinde
bu malzemeden doğru sonuçlar çıkarmanız
gerekir. Bu tür sonuçlar bilimsel sonuçlar-
dır."*

Dünyayı değişime eylemine girmiş ko-
münist partisinin her aktivistinin, incele-
me ve araştırmaya önem vermesi gerekti-
ği gibi, araştırma ve incelemede yuka-
nda kısaca izah etmeye çalıştığımız
MLM ilkelere göre bir tarz benimsemesi
gerekir. Devrim savaşımında sürekli yü-
rüdükçe gelişmesi ve geliştir-
mesi ve kendi gücünü örgütlü tarzda ko-
numlandırarak ezilenlerin çekim merkezi
haline getirmesi için bu zorunlu olduğu
gibi, sınıf düşmanlarımızı karşı savaşım-
ımızın bilimsel öğelerle büyüterek başarı-
lar kazanması içinde bu şarttır. Aksi bir
durumda devrimin ve nesnel yasaların
gelişimine ayak uyduramaz ve tokezie-
rize. Gelişimin karşısında gerileriz. Böyle
oluncada devrimci mücadelenin bir aksi-
yoneri olma yerine gelişmelerin altında

ezilen birer unsur olmaktan öteye gide-
meyiz. Kulaktan dolma boş laflarla eyle-
me girme, ya da incelenip araştırılanı
devrimci pratiğe dökmekten salt onun bil-
gisiyle yetinmek gibi, her iki durumda da
sonuç ayırdır ve gelişmelerin altında eği-
lip-bükülmedir. Ama devrimin ve dev-
rimci savaşımın işçisi olmuş birey, sorun-
ları bilimsel bir şekilde ele alan, araştırıp
inceleyen ve buna uygun bir yaklaşım
belirleyendir. Toplumun tüm ilişkileri-
ni, bu ilişkileri devrimci tarzda çözme
yöntemlerini, bu yöntemleri örgütlenme
mekanizmalarını üzerinde barındırarak
kendisini çekim merkezi kılandır. Ve
devrimin somut pratiği olmak, somut ol-
guları bilimsel olarak incelemek, yani ta-
rihsel materyalizm ve diyalektik materya-
lizmin bilimsel dışlarında gerçeği yorum-
lamak ve eyleme dökmek, devrimci sa-
vaşında kazanıcı adımlar atmamızın ol-
mazsa olmazıdır.

Devrim yürüyüşümüzde dünümüzün-ta-
rihi-, günümüzün tüm koşullarını incele-
memek ve Marksist-Leninist-Maoist bir il-
ke olan bu inceleme ve araştırmaları teo-
ri ve pratiğin diyalektiksel ilişkisi içinde
ele almamak, çalışma ve değişime tarz-
ında bizleri zaafırlara düşürür. İleriye
temsil eden öğelerle donanarak yarını
özgürleştirme idealimiz varsa -ki vardır-,
bunu geçmiş bilmenin ve kavramanın
üzerinde şekillendireceğiz. Zira tarihi an-
layamadan ve kavrayamadan, geleceğin
dünyasını anlayamaz-kavrayamayız. Si-
nif mücadelesinde ezilenlerin gücünü or-
taya çıkarmak, tarihler boyunca yaşan-
mış çatışmaların incelenip örgütlenmesi
üzerinde olacaktır. Tarihten kopuk, tari-
hin yadsınması üzerine ne günün ve ne
de yarının ihtiyacı olunamaz. İnsanlık ta-
rihini, daha da özgüle indereyecek olur-
sak, devrimci savaşımımızın sürdüğü
coğrafyamızın ekonomik, siyasi, kültürel,
askeri tarihini bilmek, bunların günümü-
ze olan etkilerini ve bu etkilerden dev-
rimci savaşımımızda bütünleşmemiz ge-
reken değerleri ortaya çıkarmak, günü-
müz koşullarında devrimci savaşımımız-
da konumlandırmak, bizlerin geleceğe
olan sorumluluğumuzun ifadesidir. Bu
anlamda tarih bilinci önemlidir. Ama na-
sıl bir tarih bilinci sorusuna, materyalist
tarih bilinci olarak cevap olmamız tarihe
ve geleceğe karşı bilimsel bakış açımızın
bir kuralıdır. Burada burjuvazinin tarihi
anlayışını tartışmayacağız. Sınıfsal kara-
teri gereği, kendi çıkarına göre bir tarih
bilinci yaratmak istediğinden, tarihi hep
çarpıtarak kitlelere taşır. Bu sınıf doku-
sundan etkilenerek, devrim saflarında ta-
rihi yorumlayanlar az değildir. Tarihi
kendisiyle başlatıp kendisiyle bitirenler,
tarihin bazı kesitlerini kendi durumlarına
göre yadsınlar, tarihsel gerçekleri kü-
çük-burjuva ideolojik şekillenişinin dış-
larında ezenler, geleceği ne kadar kavraya-
bilirler. Bu anlamda proletarya partisinin
kendi tarihine dair şiar haline getirdiği
*"Dün Bizimdir, Gün Bizimdir, Zafer de
Bizim Olacaktır"* belirlemesi kendi tarihi-
mizi kavrama açısından derinlikli olarak
anlaşılmaktadır. Buradaki bilimsel anlayışa
göre tarih bilincine sahip olmak, prole-
tarya partisinin aktivistleri açısından vaz-
geçilmezdir. Devrimci mücadele gerçek-
liğimizi de, devrimci dinamik olan ezi-

lenlerin gerçekliğini de ve bunların
önemli bir parçası olan kendi tarihinizin
gerçekliğini de anlayışla inceleyerek
doğru tarih bilinci oluşturabiliriz. Bu da
sınıf mücadelesinde yakalanması gere-
ken önemli bir halkadır.

Diğer yandan günümüzdeki durumu ne
kadar inceleyebiliyoruz? Olgu somuttur
denken, devrim mücadelesinin de somut
olduğunu bilmeliyiz. Ve biz bugünü ge-
leceğe devrim olarak taşıyacağız. Bugü-
nün iç ve dış ilişkilerini anlayamamak,
nesnel gerçekliğini araştırmamak, ekono-
mik, kültürel, siyasi, ideolojik, askeri ola-
rak toplumsal gerçekliği tanımlamamak,
MLM'lerin gerçekliğiyle bağdaşmaz.
Proletarya partisinin kurucu önderi İbra-
him KAYPAKKAYA'nın günümüze ışık
tutan tarihsel, güncel ve geleceğe dair ül-
kemiz devrimine ışık tutan önemli tespit-
lerde bulunmasını, O'nun MLM araştı-
rma ve inceleme tarzından bağımsız ele
alabilir miyiz? Bu konuda proletarya par-
tisinin önemli kadrolarını da örnek vere-
biliriz. Bugün onların önder kişiliklerini
anımsıyorsak, bu, onların devrimci mü-
cadelenin somut ihtiyaçlarına bilimsel
bir biçimde cevap olabilmelerindendir.
Onları somut duruma cevap yapan özde,
MLM ilkelere göre somut durumu yo-
rumlama ve pratiğin örsünde dövme ger-
çeklikleridir. Laf ebeliği yapılarak, yüzeysel
bilgilerle yetinilerek ne bir gerçeklik
anlaşılır, ne ihtiyaçlar doğru tespit edilir,
ne de değişime eyleminde doğru yön-
tem ve araç belirlenebilir. Bu anlamda
araştırma ve incelemede derinleşmek,
devrim yürüyüşümüzde önemle üzerinde
durulması gereken bir konudur. Ama
araştırma ve incelemede hedefi net
olmalıdır. Biz entellektüel bilgi için, bin-
lerinin bize "bilgili" insan demesi için,
duygularımızı tatmin etmek için, siyaseti
pratikten koparmak için değil, devrim
denen yüce bir eylemin bilinci, ihtiyaç-
larına cevap olan, bunu kitlelerin kolektif
eyleminde ve sınıf savaşımının saflarında
savaşır birisi olmak için araştırıp-incele-
meliyiz. Kendimizde devrimci bir sığra-
ma yaratmak ve bu sığramayı devrimci
değişime uğratmak için araştırıp-incele-
meliyiz. Pratiğimizden dersler çıkarmak,
bu tecrübeleri teorileştirmek ve pratiğin
hizmetine sunmak yine araştırma-incele-
me eylemimizin bir parçasıdır. Son sözü
Başkan Mao'ya bırakarak noktalayacak
olursak:

*"Çevremizdeki durumu sistemli ve kapsamlı
bir şekilde incelemeyi, bütün partinin gö-
revi olarak saptamalıyız. Kendimizin, dostla-
rımızın ve düşmanlarımızın ekonomik, ma-
li, siyasal, askeri, kültürel ve parti faaliye-
tindeki gelişmeleri, Marksizm-Leninizmin te-
ori ve yönteminin ışığında ayrıntılı olarak
araştırmak, incelemeli ve sonra da bundan
doğru ve gerçekçi dersleri çıkarmalıyız. Bu
amaçla yoldaşlarımızın bütün dikkatini bu
pratik sorunların araştırılmasına ve ince-
lenmesine yönelmeliyiz. Yoldaşlarımızı, ko-
münist partisi önder organlarına iki yönlü
temel görevlerinin, somut durumu bilmek
ve siyasetle ustalaşmak olduğunu kavratma-
lıyız. Somut durumu bilmek dünyayı bilmek
demek, siyaseti bilmek dünyayı değiştirmek
demektir."* ●

Kültür-sanat ve edebiyat anlayışımız ne olmalıdır? / 2

KÜLTÜREL ALANDAKİ MÜCADELEMİZ HANGİ TEMELDE YÜKSELMELİDİR?

"İlerici güçlerin gericiğe karşı verdiği savaş, önceleri o zamanki gerçekleri ima yoluyla da olsa belirtmeye yarayan edebiyat, müziği, resmi kucakladı. Zamanla bu savaşa halkın demokratik kesimleri yaklaşılmaya başladı ve onların sayesinde git gide daha radikal bir hal aldı." (Kalinin) Demek ki sorun bir savaşın sorunudur. O halde bu sorunun öz olarak iki temel üzerinde yükseleceğini söyleyebiliriz: İlk olarak sömürü sistemini yerle bir etme ve bu mücadelenin gerekliliğini emekçi kitlelere kavratma, ikinci olarak, onları bu mücadele için saflarımıza kazanma. Bu iki temel, kültürel çalışmalarımızdaki esas yönelimimiz olup, devrimin zafiri açısından asla kuçumsanmaz bir yere sahiptir. Bu yüzden bu alandaki faaliyetlere gereken değeri vermeli ve burjuva kültürünün hayatın her alanında onumüze çıkan saldırılarına karşı, kendi kültür cephemizi oluşturmaya ve sağlamlaştırmalıyız. Bu alanda yürüteceğimiz mücadeleyi, kültürle birlikte sömürü sistemini yıkmaya savaşın önemli münafillerinden biri olarak kavramalıyız.

Ancak geline aşamada, özülerek belirtmeliyiz ki, burjuva kültürüne karşı proletarya kültürünün yaratılan değerlerine sahip çıkma ve onu ilerletme faaliyetleri istenilen düzeyde değildir. Bir yanda "halk kültürü" adı altında halkın olumlu-olumsuz her türlü değer yansıması erdem sayarak sahiplenilen ve burjuva kültürüne geri bir cepheden saldıran anlayışlar varken; diğer yanda da geçmişte bazı sosyalist ülkelerde uygulanan kültürel anlayışları sorgulama ve ayıma adına proletaryanın kültürüne, tarihsel kültür mirasına burjuva bakış açısıyla yaklaşan ve burjuvaziye hoş görünmek için proletaryanın mirasının olumluluğunu gölgeleyen/reddeden anlayışlar vardır. Bu anlayışların ilki ara katmanlardan tutalım da devrimci saflara kadar uzanan yelpazedeki birçok kesim tarafından savunulurken; ikincisi ise daha çok reformist "sol" ve aydınlar tarafından savunulmaktadır.

Bu anlayışları biraz daha somutlarsak:

"Halk kültürü" anlayışı doğrultusunda yürütülen kültür faaliyetleri lafta "emperyalist yoz kültür" karşı olsalar da, son tahlilde onun değişik bir türü, hatta ondan daha da geri bir içeriğe sahip olan burjuva-feodal kültürün bir parçasıdır. Hatta "halk kültürü" savunusu kimilerince "milli kültür" savunusuna kadar genişletilmektedir. Bugün ülkemizde emperyalizme karşı ulusal kültürün savunusu yer yer devrimcilik adına, solculuk adına yapılmaktadır. Öyleki, bazıları bu durumu çok daha ileri götürerek, "Coca Cola, BMW, Mc Donalds" kültürüne karşı "Koç, Sabancı, Hürriyet, Milliyet, Cumhuriyet" kültürünün savunusunu ileriliklik adına haklı kılmaya çalışmaktadır. Bu anlayış özü itibarıyla proletaryanın davasına taban tabana zıt bir anlayıştır. Çünkü emperyalizme karşı olmak, onunla çıkar birliği yapmış olan yerli işbirlikçilerine karşı olmaktan

geçer. Yine özellikle sosyalizmin geçici yenilgisiyle ortaya çıkan ikinci anlayış ise daha çok emperyalizmin -özellikle ABD- demokrasi projeleri -1946'dan beridir bu projeler değişik isimler altında sürdürülüyor- ve onun uzantıları olan YDD, Globalleşme, Post-modernizm gibi politikalarla düzene entegre edilen "sol" anlayışlarca savunuluyor. Bugün kültür-sanat anlayışımızın kavranmaması ve gerekli düzeyde yansıtılmamasının sorumluluğu her ne kadar esasta komünistlerin sırtındaysa da, yukarıda sözünü ettiğimiz anlayış sahiplerinin de bunda kuçumsanmayacak bir payı vardır.

Gerek "halk kültürüdür" deyip halkın olumlu-olumsuz değer yargıları ile uzlaşan ve gerekse de bunu emperyalist kültüre karşı "milli kültür" savunusu düzeyinde ele alan anlayışlar özünde burjuvaziye hizmet ederler.

HER TOPLUMSAL ALTYAPI KENDİ ÜSTYAPISINI OLUŞTURUR

Biliyoruz ki, her toplumsal sistem kendi üstyapısını -özellikle de kültürel üstyapısını- kendi ekonomik sistemi temeli üzerinde yükseltir. Bunun için bugün "halkın değeridir" diye tabir edilen birçok şeyin halka yabancı olduğunu ya da en azından hakim sınıflarca "benimseltilmediğini" biliyoruz. Örnekleme gerekirse; Ortaçağ karanlığında Avrupa kıtasında, en yaygın olan dini anlayışlardan biri Katoliklikti. Fakat, feodalizmin miadını doldurmaya yüz tuttuğu yıllarda Protestanlık ortaya çıkmıştı. Jean Calvin'in öğretisi olan Protestanlık, Katolikliğin istibdadından usanmış olan kitlelerce çok çabuk benimsenmişti. Tabii Protestanlığın hızla gelişip yayılmasına destek sunanlar, ortaya çıkmakta olan yeni toplumun efendisi kapitalistlerdi. Bu durumu Marks ve Engels şöyle ifade ediyor: "Antik dünya can çekişirken, antik dinlerde Hristiyanlık karşısında boynun eğildi. Hristiyan dinler 18. yüzyılda uscu düşünceler (aydınlık düşünceler) karşısında yenik düştüklerinde, feodal toplum da o günlerin devrimci burjuvaziyle ölüm-kalım savaşına tutuşmuştu." Manifaktörden fabrikalara geçiş döneminde ortaya çıkan Protestanlık, yeni -o günkü koşullarda- üretim tarzının dini; diğer bir deyişle üstyapı kurumu oluyordu. Protestanlık özünde, büyük topraklara sahip olup vergiler toplayan ve feodal yönetimde büyük söz sahibi olan Katolikliğin inceltilmiş biçiminden başka bir şey değildi. Fakat bu durum, yeni ekonomik temel kendi üstyapısını oluşturmaya zorunluluğunun bir sonucuydu. Ve nitekim burjuvazinin lehine gelişen süreç, dinsel alanda Protestanlığın geniş kesimlerce benimsenmesiyle sonuçlandı.

Bugün düşünmeden konuşmaya, yemeden içmeye üretmeye kadar hiçbir anlayışımızı ya da davranışımızı hakim üretim biçiminden bağımsız ele alabilir miyiz? Elbette hayır.

Burjuva toplumun kültürel anlayışı burjuvazinin hizmetinde, sosyalist toplumunki halkın hizmetindedir. Nasıl ve kim için kültür-sanat sorunlarını yanıtlarken, emper-

yalizme, feodalizme ve her türlü gericiğe karşı; bilimsel, demokratik ve halk için olması gerektiğini belirtmiştik. Gerek yeni demokratik ve gerekse de sosyalist toplumun kültürü, bu içeriğinden dolayıdır ki halkların hizmetindedir.

Sosyalist ülkelerdeki kültür-sanat anlayışı, sosyalist üretim biçiminin bir sonucudur; halkın aydınlatılması, burjuva kültürün yok edilmesi ve yeni insanın, komünist insanın yaratılması amacını güder. Bunun dışındaki hedef ve yaklaşımlar burjuva kültürünün sürdürülmesi ve burjuva toplumunun geri getirilmesine hizmet eder.

Burjuva toplum kültürünün anlayışı; burjuva iktidarının alternatifsizliğini kitlelerin bilincine yerleştirmeye çalışır. Üretim biçimi toplumsal olmasına rağmen tüketimin bireyselliği bireyi de toplumcu düşünme yerine bireyci düşünmeye iter. Bireyler de, gelecek kaygısı ve yaşamını sürdürmenin güçlüğünden dolayı, hep daha fazla mülk edinme ve burjuva katmanlar arasında sınıf atlama anlayışını geliştirir. Özellikle elindekileri kaybetme kaygısı, bireyi sıkı sıkı mülkiyete bağlar ve bu durum bireyin insani değerlerinde yozlaşmaya yol açtığı gibi giderek metanın insandan daha değerli görülmesi sonucuna götürür. Bu değer erezyonu, giderek insanın metalaştırılmasına yani meta olarak görülmesine ve kullanılmasına yol açar. "İnsanlar ahlaki görüşlerini bilinçli ya da bilinçsiz olarak eninde-sonunda sınıfsal durumlarının pratik koşullarından, üretimin ve mübadelenin ekonomik ilişkilerinden edinmektedirler." (Engels)

"BANA DOKUNMAYAN YILAN BİN YAŞASIN" MANTIĞI ÜZERİNE

Az önce bahsini ettiğimiz kültür erezyonu, kitlelerin ilişkilerine kadar yayılarak gerisini başlarıyla ifade eder. Hatta, durum öyle olmuştur ki, halk bunu meşru görmeye ve bu kültürel anlayışın yayılması ve hoş görülmesi için atasözleri, deyişler ve söylenceler ortaya koymaya başlar. Aşağıda örnek vereceğimiz bir kaç atasözü de, bireyciliğin, köşe dönmeçiliğin, yoksulluğun halk kültürü adı altında nasıl tarihten günümüze meşru görüldüğünü ortaya koyuyor.

Örneğin: "Vardığın yer körse, sen de bir gözünü kapa" atasözünü ele alalım. Bu atasözünde anlatılmak istenen tema şudur: Girdiğin çevrede rahat etmek istiyorsan, sana ters gelse bile, çevrene uyum sağlamalısın. Yani, rahat etmek istiyorsan, ne "bir şeyleri" gör, ne de değiştirmeye yelten. Yine bir başka atasözü de: "Borç yiğidin kamçısıdır." Bu anlayışla adeta yoksulluğun, borç-barç ve kat-kanaat geçiminin meşruiyeti tescil edilmiş, emekçilere "siz yiğitsiniz, borçta sizin kamçımanızdır" denmiştir. Yine, konu başlığı olarak aldığımız bireyci, egoist anlayışı öven ve kişisel kurtuluşu toplumsal kurtuluşu önüne çıkaran başka atasözleri de vardır: "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın. Cemisini yürüten kaptandır. Önce can sonra canan." Bu gibi atasözleri dayarsız olmayı ve kişinin yalnız kendisini düşünmesini adeta ovuyor ve burjuva özel mülkiyeti

anlayışın ne kadar iyi bir şey olduğu düşünsel üstyapısının bir parçasını oluşturuyorlar.

DÜŞÜNCE EYLEMDİR, EYLEME DÖNÜŞMEYEN DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜK GEREKTİRMEZ

Burjuva toplumun kültürel anlayışı yalnız bireyci, çıkarıcı insanlar değil, aynı zamanda susan, duyarsız insanlar yaratma yönüyle de gericiştir. Neden suskun insanlar ister burjuvazi? Veya çokça sarıldığı düşünce özgürlüğü kimler için ister? Aslında burjuvazi kendi uygulamalarını sözle ve eylemle teşhir etmeyen, burjuva sistemine karşı sosyalist sistemi -Yeni Demokratik sistemi- savunmayan bir toplum ister. Çünkü, ancak böylelikle saltanatını rahat bir şekilde sürdürebilir. Demirel, "herkes fikrinde hürdür" diyor. Kime, nasıl bir fikir özgürlüğü? Kimi zaman demokratik kesimlerde de "düşünce özgürlüğü" sloganlarını duyarsız. Kafamızın içinde önce bu iki yaklaşımla ilgili olarak neyin geçtiğinin pek önemli olmadığını belirtelim. Eğer düşünce özgürlüğü buyusa -böyle bir özgürlüğü kimin savunduğu da önemli değil- öyle bir özgürlük dünyanın her yerinde vardır. Ve hiçbir gerici iktidar böyle bir "özgürlüğü" yasaklamaz. Elbetteki, din ve vicdan özgürlüğü lafını ağızından düşürmez. Çünkü Marks'ın deyişiyle, "Din ve vicdan özgürlüğü düşünceleri, serbest rekabetin bilgi alanındaki egemenliğinin ifadesinden başka bir şey değildir." Düşünceyi eylemden boykesine yalıtın ve bir hiç haline getiren anlayışlara diyeceğimiz şudur: Düşünce bir eylemdir ve ancak ifade edilirse gerçekleşir. İfade edilmeyen hiçbir şey, gerçek anlamda bir düşünce değildir ve özgürlük de gerektirmez.

Burjuvazi, susmayı öylesine meşrulaştırmış ki buna da bir kaç atasözünü örnek vermek istiyoruz: "Söz gümüşse sükut altındır" deyişiyle susmanın ne büyük erdem olduğu, kişinin önce susması ve "iki dinleiyip" bir söyleme"si gerektiği ilkokuldan itibaren empoze edilmiş, adeta suskun, sadece onaylayan bir toplumun yaratılması meşrulaştırılmıştır. Bu anlayış: "Bölbölin çektiği dilin belasıdır", "Dil susmayınca, baş esen olmaz", "Dilini tut, danayı gü" vb. sözlerle de desteklenir.

Burjuva toplumunun ekonomik temeli daha fazla kâr üzerine kurulduğu için aldatmayı bir erdem sayar. Büyük ihalelerden tutalım da özelleştirmelere, sokakta "yesmin billah kâim yoktur, alış fiyatına satıyorum" diyen işportacıya kadar hemen hepsi bu "erdem" çok iyi bir şekilde, halkın deyişiyle binbilenne ve bizlere "kazık atmak"ta kullanılır. Yine bunun ahlaki temeliyle ilgili olarak da sözü "atalarımıza" bırakarak noktalayalım: "Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar."

Bu türden anlayışlarla halk kitleleri, hakim sınıflarca adeta namus ve ahlak bekçisi haline getirilmiş, burjuvazinin her türlü namussuzluğu da namus ve ahlak timsali olarak "görülmüştür." Böylece halk kitleleri adeta ahlak-namus demagojisiyle gerici-feodal değerlere payanda edilmiştir.

Yukarıda değindirdiğimiz konularda genellikle atasözlerinden örnekler verdik. Bu durum bizi, tüm atasözlerimizin toplumsal eğitsizliğe, sömürüye ve baskıya karşı susmayı kutlayan anlayışı bütünüyle meşru kıldığına götürmemelidir. Kuşkusuz, hak-hukuksuzluğu mazur gösteren ve bu durumun öteden beri böyle olduğu izlenimini uyandıran atasözlerimizin yanısıra doğruyu, güzeli, zamanı verimli kullanmayı, bilime inanma ve güvenmeyi empoze eden atasözlerimiz de vardır. Biz burada sadece sömürünün sömürülerini sürdürmek için nasıl bir üstyapı oluşturduklarının ve halkta nasıl bir bilinç bulaıklığı yarattıklarının daha iyi görülmesi amacıyla bu örnekleri verdik. Aynı zamanda "halk değeridir" diyerek, geri bir düzeyde halk kültürünü savunanların yanlışlığını ortaya koymakla amacımız.

DÜŞÜNCE Mİ MADDENİN YOKSA MADDE Mİ DÜŞÜNCENİN TEMELİ?

Descartes, "Mademki düşünüyorum o halde varım" der. İnsanın düşündüğü için mi varolduğu, yoksa varolduğu için mi düşündüğü sonusuna vereceğimiz doğru yanıt bizi anlattıklarımızı daha iyi kavramaya götürür. Bu sorunun doğru yanıtı, kültür, sanat, eğitim, ahlak vb. tüm faaliyetlerin kaynağını bulmaya götürür bizi. Madem insan düşündüğü için var ise o zaman toplumun kültür, sanat ve edebiyat anlayışını değerlendiren çıkış noktamız iktisadi ve sosyal koşullar olamaz. Öyle ya, madde düşüncenin ürünüyse bizim hareket noktamızın başlangıcı da madde-doğa olamaz. Doğal olarak her insan bu sözü duyduğunda durup düşünmeli ve neye tekbül ettiğini sorgulamalıdır.

Madde olmadan tinin de olamayacağı ve tinin maddenin hareketi sürecinde ortaya çıktığı gerçeği gün gibi orta yerde dururken, buna rağmen neden hala düşünce varlığın nedeni olarak gösteriliyor? Bembelli ki burada bir "niyet" var. Bu "niyet" burjuvazinin ve onun yordakçıları olan sözde aydın ve bilim adamlarının efendileri için dikensiz gül bahçesi istemesidir. Yoksa bilmediklerinden değil. Marks Komünist Manifesto'da şöyle diyor: "İnsanın düşüncelerinin, görüşlerinin ve kavramlarının koşullarındaki, toplumsal ilişkilerindeki ve toplumsal yaşamındaki her değişimle birlikte değiştiğini kavramak için derin bir sezgiye gerek var mıdır?" Burjuvazi sommayan, sorgulamayan ve duyarsız insan tipi yaratmak istediğinden elbetteki Descartes'in'de, Ansto'nun da idealizmini görmelerini istemez...

Ancak diyalektik materyalist bilgi teorisi, bilimsel ve haklı olmayan diğer anlayışların yanısıra duyarsızlık, sorgulamama ve herşeyi olduğu biçimiyle alma anlayışını reddettiği gibi, onunla mücadele de eder. Bu tür anti-bilimsel yaklaşımla, burjuvazinin aracı olan dinin kitlelere empoze edilmesi ve servet eşitsizliğinin doğuştan "takdir-i ilahi" olduğu anlayışının uyandırılması, ezilen kitlelerin kendi ezilmelerini meşru görmeleri ve "öbür dünya" (cehennet) da rahat edecekleri umuduyla baskıyı ve sömürüyü kanıksamaları amacını güder. Bugün burjuvazi, elindeki her türlü olanaklı kullanmasına rağmen din, kültür, sanat, felsefe, bilim vb. birçok alanda hala istediği gibi bir düzen kuramamışsa, bu, sınıf çatışmasının bu alandaki yansı-

ması olan diyalektik materyalizmle metafizik dünya görüşünün çatışmasının sürmesinden başka birşey değildir. Biz, diyalektik materyalizmin evrenin-yşamın kaynağını açıklayan olayları temelleriyle ortaya koyan anlayışını, burjuva idealizminin mutlak güç-tanrı-gibi her türlü anlayışına karşı savunma yükümlülüğümüzün bilincindeyiz. Ezilen kitlelerinde burjuva idealizminin kayıyıcısı olmaktan kurtarılması bizim görevimizdir.

İnsanları dini inancı veya idealist anlayışları var diye kesinlikle bir kenara itemeyiz. Olabilir, bir insan keyfi bir dindar da olabilir. Ama; unutmamalıyız ki, eğer ekonomik haskıdan nasibini alıyorsa, sömürülüyorsa, ayrımcılığa maruz kalıyorsa, sırf bu sebepler bile birlikte yürümek için yeterlidir. Digitalama anlayışı hem sektör, hem de bu kesimin devrimin bir gücü olduğunu yadsıyan bir anlayıştır. Hem ayrılık, hem de birlik noktalarını iyi bilmeli, ayrı düşüncelerle ileri talepler noktasında bir arada bulunabilmeyi öğrenmeliyiz. Yapılması gereken, meseleyi genel söylemlerle değil, sorunun özgülüne inerek ve kitlelerin geriliğini yadsımaksızın, bu geriliğin onları vuran bir silah olmaktan çıkarılmasıdır. Devrimci yeni demokratik kültürün birleştiriciliği ve mücadele-yöneltiliciliği bu noktada da kendini gösterir.

İNSANIN EVRİMİ KONUSUNDAKİ İDEALİST ÇARPITIMLAR

Burjuva idealizmiyle ilgili -yine kültürel alanla ilişkili olduğundan- vereceğimiz bir diğer örnekte insanın kökeniyle ilgilidir. 600 milyon yıl öncesi dönemden canlı kalıntıların ortaya çıktığı; yine insanın milyonlarca yıllık bir evrim sonucu bugünkü hale geldiği su götürmez bir gerçektir. Özellikle genici idealistler, hala bu gerçeği karartmaya çalışma budalalığı gösteriyorlar. "Çamur at izi kalsın" mantığıyla soruna yaklaşan bu budalalar hala "Darwin'in Evrim Teorisini çürüttük" saçmalığıyla insanların beynini karıştırmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar defalarca, "Darwin'in Evrim Teorisi çürütüldü, işte kanıtlar" adı altında kitaplardan tutalım da seminerlere, TV programlarına kadar birçok alanda propaganda yapmalarına rağmen, hala da kendi idealist anlayışlarını kabul ettirememenin sancısını çekiyorlar. Bu genici anlayışın temsilcileri, yapıları her bilimsel buluşu "kutsal kitabın şu sayfasına, şu sütununda yazıyor" diyerek küçümsemeye ve her şeyin ilahi güfte (tanrı) belirlendiği anlayışını kitlelerin bilincine yerleştirmeye çalışıyorlar. Bu tür anlayış satıplarıne şunu söylüyoruz; madem bunlar "kutsal kitap"ta yazıyorsa, neder bilim adamlarına boşa yoruyorsunuz? Siz söyleyin de öğrenelim! Biz öğrenme konusunda son derece alçak gönüllüydür.

Ancak, dinsel idealizmin temsilcilerinin açıklamadıkları bir amaçları vardır. O da, sınıflar arasındaki eşitsizliklerin kitlelerce meşru görülmesini ve kitlelerin öbür dünyada cehenneme gitme kaygısıyla mevcut haksızlıklara gözyummalanını sağlamaktır. Din bugün egemen sınıfların elinde kitleleri yönetmenin bir aracıdır. Ancak, kitlelere bu aracın işlevini kavratığımızda kitlelerin "afyonu" olmaktan çıkacaktır.

BİLGİ ÇAĞINDA BİLGİSİZLİK

Günümüzde iletişim teknolojisi baş dönürücü bir hızla gelişmeye devam ediyor. Emperyalizm, bu iletişim teknolojisini egemenliğini dünyanın dört bucağına yaymak ve iktidarının yamını garanti altına almak için kullanıyor. O çokça sarf etiketleri "iletişim çağı, bilgi çağı" ifadeleri öyle boş yere kullanılmıyor. Nasıl bir bilgi çağı ki, bilgisizlik kol geziyor? Nasıl bir iletişim çağı ki, insanlar hala birbirlerine bu kadar uzak? Kuşkusuz, olaya bilimsel ve eleştirel bir yaklaşım göstermezsek, bu soruların doğru yanıtlarına da ulaşamayız.

Öyle ya, teknoloji sayesinde sayısız radyo, TV istasyonu, internet, her türlü telefon, yazılı-sözlü görsel yayınlar hızla ve gelişerek artıyor. Bu gelişerek artan bir yandan insanların birbirine yaklaşıyor, diğer yandan da toplumun bilgilendirilmesi sürecini hızlandırması gerekiyor. Şöyle ki, gelişen basım-yayın teknikleri, bizlere bilginin daha kolay ulaşmasını sağlaması ve iletişimde evrensel anlamda insanlar arası ilişkiyi geliştirmesi gerekiyor. Fakat, gerçeklik bunun tam tersidir. Şimdi bu konuyu biraz daha derinden inceleyelim.

Önce bilgi sorununu ele alalım. Dünyada gerek geçmişte ve gerekse de günümüzde yaşanan deneyimler büyük oranda yazılı ve görsel materyaller haline getirilmiş durumdadır. Akademik araştırmalardan bireysel araştırmalara kadar hemen hemen bilimin tüm dallarında araştırmalar yapılmakta ve ortaya hergün yeni yeni buluşlar çıkmaktadır. Bu bilgi ve üretim deneyiminin olması iyi bir durum iken; onun kullanılması için aynı belirlenmede bulunmuyoruz. Bugün onca bilgi ve üretim deneyi bir yanda çok sınırlı bir düzeyde ezilen halkların ve proletaryanın hizmetine sunulurken, diğer yanda ise emperyalist tekelin bunu kendi çıkarları doğrultusunda ellerinde tutması sorunuyla karşı karşıyadır.

Emperyalist tekelin hizmetinde bir yığın üniversitenin araştırma bölümleri, bilim insanları ve çeşitli sivil kuruluşlar vardır. Bunların görevi, emperyalist tekelin ömürlerinin daha fazla nasıl uzatılacağı, halk kitlelerinin daha fazla nasıl köleleştirileceği, insana ihtiyaç duyulmaksızın daha fazla nasıl üretim yapılacağı, kârlarının daha fazla nasıl arttırılacağı konularını araştırıp ahababalarına sunmaktır. Bilimin ve bilginin işlevi burjuvazinin sınıfsal çıkarlarını korumak olunca, bilgi çağında bilgisizliğin kol gezmesi kaçınılmaz oluyor. Proletaryanın ve halklarında esas bilgi edinimi kendi üretim deneyimine ve sınıf mücadelesine kalıyor.

BİLİM YUVASI OLMASI CEREKEN ÜNİVERSİTELER VE ARAŞTIRMA LABORATUVARLARI KİM İÇİN, HANGİ ETİK DEĞER ANLAYIŞIYLA ÇALIŞIYOR?

Konumuza bir örnekle başlarsak ne demek istediğimiz daha kolay anlaşılacaktır.

Sözelimi klonlama yöntemini ele alalım. Hangi etik değere sığdırarak yapıldığını şimdilik bir kenara bırakırsak, Avustralya, İngiltere ve ABD gibi ülkelerde çeşitli tekelci firmaların isteği üzerine yıllar önceden araştırmalar yapılmaya başlanmış ve bu araştırmalarda istenen sonuçlar alınamamıştır. Nitekim geçen yıl bu konudaki bir araştırmamızın sonuçları yayımlanmış-

tır. Bu sonuçlar üzerine Türk sosyalistlerinin bazıları "Türk büyüklerini klonlama"dan habesederken, bazıları da işi "ya Hitler klonlanırsa ne olur" demeye kadar varmıştır. İnsan kimliğine yönelik olan bu saldırı, şimdilik başarıya ulaşmamıştır. Her ne kadar dini vb. çevreler insan kopyalamaya karşı görünüyor da ileride insanların da kopyalanabileceğini hesaplamak durumundayız. Özellikle dini çevrelerin bu konuda "suskun papazı" oynadıkları dikkat çekicidir. Ancak bu saldırıyı yalnız klonlama olarak düşülmeyelim, bu saldırı çok daha geniş kapsamlı bir saldırı planının bir parçasıdır. Bu planın bir bölümü de doğa dengesini kontrol altına alma, yani doğanın dengesini kendi çıkarları doğrultusunda değiştirme hedefidir. Ki, bu konudaki olumsuz sonuçlara çok kez tanık oluyoruz.

Onları korkutan insan bilincinin sosyal çevre tarafından belirlenmesi ve genel kamuoyunun bu tür araştırmalara karşı olmasıdır. Bu iki dezavantajı aştıktan sonra emperyalist tekelciler için dini çevrelerin bu konudaki sahte tepkilerini aşmak pek de zor değil.

Bu yazının bilim ve etik değer anlayışının daha iyi kavranması için bir-iki örnek daha vermek istiyoruz: ABD emperyalizmi tarafından 1950'lerden itibaren gerçekleştirilen MK-ultra, MK-delta, MK-neoimi, MK-Search gibi projelerle amaçlanan, CIA eski başkanı Allen Dulles'in ifadesiyle; "Hedef, insan zihnindeki savaş kazanmaktır. Bu savaşın ilk cephesi propaganda, depolitizasyon ve sansür ile kitleleri sindirmeyi sağlamaktır. İkinci cephe ise bireyin beyninde kazanılacaktır; hedef, beyin yıkama, ideoloji değiştirme ve gerektiğinde bir Manchurya Kobay yaratmaktır." Amaç "davranış değiştirme" ve "beyin yıkama"dır. Yani halkın kontrol edilmesi, beyin yıkama, insanları telkinle konuşurma ve hatta hipnozla adam öldürmeye kadar uzanıyor bu faaliyetler.

ABD'de çeşitli araştırmalar yapan farmakoloji uzmanı Dr. Umit SAYIN, bu araştırmaların maddi olarak temellendirilmesi konusunda, Amerika "derin devletiyle" karşı karşıya kaldığını vurguluyor.

Doktor SAYIN'a göre, "ABD'de yürütülen gizli deneyler sonucunda beyin nörofizyolojik ve nörofarmakolojik pek çok özelliği ortaya çıkarıldı; buna bağlı olarak hipnoz, ilaçla kontrol, beyin yıkama, şartlandırma gibi yöntemlerde büyük ilerlemeler kaydedildi. Fakat gelinen noktalardan bilim çevreleri haberdar edilmiyor." Salt bu mu bilimin emperyalistlerin kirli emelleri için kullanıldığı? Elbette değil. Vietnam Savaşı'nda, Amerikan askerlerine daha saldırganlaşmaları için BZ kod adlı Halisinogen madde verildiğini ve askerlerin Vietnamluları vahşice katletmekten tutulmuş biribirlerini bile öldürmelerine varan sonuçlar alındığını; CIA'nın kendi denetiminde çok sayıda Amerikan vatandaşını habersiz olarak bu deneylerde kullandığı gerekçesiyle mahkemelik olduğunu ve bu yöntemlerin bir çoğunun Körfez Savaşı'nda da uygulandığını; ayrıca emperyalistlerin gelişen sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketleri ile PKP Başkani Gonzalo üzerinde de bu yöntemleri denediğini ABD ajanlarının hizmetindeki "bilim adamları"ndan öğreniyoruz ●

-Devam edecek-

M. ŞEFİK KARAAĞAÇ

HÜSEYİN GÖZLÜ

AHMET YAVUZ

HİDİR DOĞAN

Adını beyaz ordudan alan Beyaz Dağ 19 Haziran 1982 yılında Kızıl Dağ'a döndü. 19 Haziran günü bir ihbar üzerine Beyaz Dağ dört bir yandan sarılıyordu. Gerilla birliği uzun bir yoldan gelip Beyaz Dağ'da dinlenmek için konaklamıştı. Düşmanın pususundan habersiz olan gerilla birliği, nöbetçinin de dikkatsizliği sonucu bir anda hiç beklenmedik şekilde ateş altında kalmıştı. Bazı gerillalar silahlarını ateşleyebildikleri, çatışmanın yakın mesafede olması sebebiyle bazı gerillalar uyku tulumları içinden çıkacak vakit bile bulamamışlardı.

Beyaz ordu güçlerinin açtığı ateşte ilk anda Hüseyin Gözlü şehit düştü. Ateş esnasında bir gerilla hiç yara almadan, iki gerillada ağır yaralı olarak düşmanın eline geçti. Bir gerilla ise yaralı olmasına karşın düşman çemberini yarıp çatışma bölgesinden uzaklaşmayı başarmıştı.

Düşmanın eline yaralı geçen Mahmut Şefik Karaağaç, yapılan tüm işkencelere karşın onların aşağılıklarını ve adiliklerini yüzlerine haykırarak gerekli cevabı veriyordu. Şefik'in karşısında acizleşen ve yenilen düşman güçleri, O'nu ancak bedenini süngüleyerek susturabilmişti.

M. Şefik Karaağaç: Dersim'in Hozat ilçesi İncirli Köyü'nde aydın bir ailenin oğlu olarak doğdu. Ortaokulu Hozat'ta okudu. Lise öğrenimini sırasında TKP(ML) ile ilişkiye geçen Şefik, çeşitli öğrenci organlarında ve çevre mintikalarındaki birimlerde görev aldı. TKP(ML)'nin ileri bir sempatizanı olan Şefik, II. Parti Konferansı'ndan sonra TIKKO'nun çeşitli komutanlıklarında görev aldı.

Hüseyin Gözlü: Dersim Merkez'e bağlı Rayberler Köyü'nde orta halli bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. İlkokulu köyde bitirdi. Orta öğrenimine Tunceli Lisesi'nde devam eden Hüseyin, üçüncü sınıftan ekonomik nedenlerden dolayı ayrıldı. TKP (ML) ile köyünde ilişkiye geçen Hüseyin, kuryelik görevini üstlendi. Daha sonra ise TIKKO örgütlenmesi içerisinde yer aldı ve TIKKO Mintika Komutanlığı'nda görev yaptı.

TKP (ML)'nin ileri bir sempatizanı olan Hüseyin Gözlü samimi, dürüst ve alçak gönüllülüğü ile sevilen bir partizandı. 1981 yılından itibaren profesyonel olarak mücadele yürütüyordu.

*Beyaz Dağ artık doğdu
Adını rüzgara verdi
Dersim'in her canı duydu
Burası Kızıl Dağ oldu
Son bir sözümüz daha var
Göğsümüze siper dağlar
Güneşin her doğuşunda
Sevnet bizi Kızıl Dağ'da*

Yıldız Çiçek (Kinem): Yıldız Çiçek 1989 yılında TKP(ML) saflarına katıldı. Kinem fedakarlığı, çalışkanlığı ve savaşçı yapısı ile kısa sürede kendini geliştirdi ve 1991 yılında parti üyeliğine seçildi.

1992 yılında Artvin'e atanan gerilla birliğinde komutan yardımcısıydı. Kinem kızıl bir nehirde durmadan akmakta, akarken berraklaşmakta, berraklaşırken de kızılışmaktadır. Tutuşan Şavşat şafağının aydınlığında Altıncağa doğru ölkeyle, coşkuyla akarak binlerce şafağı tutuşturmaktadır.

TKP (ML)'nin 1990 yılında gerilla savaşı alanlarını genişletme, gerilla birliklerini geliştirip güçlendirme kararı gereği 3 No'lu Gerilla Bölgesi olarak belirlenen Artvin pilot bölge olmak üzere; Kars, Erzurum ve Doğu-Karadeniz Bölgesi'ne atanan birliklerin içinde yer alıyordu.

Tarih 1 Haziran 1992, tesadüf eseri Şavşat'ta konumlanmış TIKKO gerilla birliğinin yerini gören alçak bir ihbarcının verdiği bilgiler doğrultusunda hareket eden düşman, gerillanın yürüyüş güzergahına bir pususu atar. Düşmanın attığı pusuya düşen gerilla birliği, ilk şaşkınlığı attıktan sonra karşı saldırıya geçerek düşmanı püskürtür. Fakat ge-

rilla birliği bu kalış pusuda öncü kadın partizanını, Kinem'i şehit veriyordu Şavşat topraklarına.

*Görünüz gözlerinizdeki kını
Ve de kavga yemininizi
Bu kavga davettir
Ey ihtilalin oğulları, kızları
Büyük dağ kartalları
Dersinden, Kaçarlara
Tutuşturduğunuz bozları
Kavganız kavgamızdır
Körükleyeceğiz her yerde
Kavga ateşinizi*

Ahmet Yavuz (Hamido): 1952 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesi Mankirek (Kuşaklı) köyünde yoksul bir Kürt ailesinin oğlu olarak dünyaya geldi. Halk ve yoldaşları tarafından dürüst, çalışkan ve özverili olmasıyla bilinen bir devrimciydi.

1975 yılında TKP (ML) saflarında pratik faaliyet içerisine girdi. 1 Mayıs Mahallesi ve Tarış direnişlerinde önemli görevlerde bulundu. TKP (ML)'nin içinden çıkan sağcı revizyonist-opportunizt çizgilere karşı aktif mücadele yürütüp, Partinin MLM programını savundu.

1979 yılında TKP (ML)'nin başına çöreklenen sağcı YD hizibi -daha sonra kendini Bolşevik Partizan olarak lanse eden çizgi- halk ordusunun feshine, silahlı mücadelenin yerine öncünün kadrolarını yurtdışına çıkarmaya

çalıştı. Ahmet Yavuz yoldaş bu illah olmaz bürokrat-revizyonist çizgiye İbrahim yoldaşın bıraktığı proletaryanın kızıl bayrağıyla cevap vermişti.

Ahmet Yavuz (Hamido), Halk Savaşı'nın, savaşarak öğrenileceği doğrultusunda, MLM ilkesini temel edinip kırsal alana çekilmişti. Dersim, Bingöl, Erzincan ve Elazığ bölgelerinde gerilla mücadelesi yürüttü. Ahmet Yavuz 1981 yılının Ocak ayında Dersim'de faşist Türk ordusu tarafından pusuya düşürülerek yakalandı.

Yakalandığı an hiçbir bilgi vermediği gibi, adını da inkar eder. Dersim jandarma karakoluna götürülüp, banyo gibi bir yere kapatılır. Ahmet Yavuz, kararlık çöker çökmez kaçmaya karar verir. Yoldan geçen taşıtların gürültüsü ve nöbetçinin köpeklerle meşgul olmasını fırsat bilerek karakolun penceresinin çerçevesini söküp kelepçeli elleriyle kaçar. Kaçarken askerlerin peşinden ateş etmelerine rağmen isabet almadan Munzur nehrine doğru yönelir. Düşman güçlerinin araba farlarıyla geldiğini gören Ahmet Yavuz, Munzur suyunun içine yatarak gizlenir. Düşman güçleri tüm aramalarına rağmen bulamayınca bin pişman geri dönerler. Ahmet Yavuz donmak üzereyken Munzur suyunun çıkarak bölgeyi terkeder. Saatlerce yürüdüktan sonra bir taraftarın evine gelir. Burada kelepçeleri açarak dört gün tedavi ve bakımdan sonra oradan ayrılır. Elazığ'da bir jandarma karakolunun halka baskı ve zulüm yaptığı hatta bir kaç devrimci köylüyü öldürdüğü söylentilerinin yoğunlaşması üzerine Ahmet Yavuz, Terzi ve Uzun kodlu yoldaşları ile 12 Mayıs 1981 günü bu karakolun keşfine çıkar. Karakolun keşfi bitikten sonra dönerlerken faşist devlet güçleri tarafından kurulan pusuya düşerler ve çatışarak şehitler kervanına katılırlar.

Hidir Doğan: O gün, gerilladan ölü kopan beyaz ordu güçleri topuyla tüfeğiyle geldiler. Ama karşılarında bağımsızlık, sosyalizm ve halk demokrasisi için çarpan 40 yürek vardı. İki gün çatıştılar kardelenler. Ve Hidir Doğan 6 Haziran 1992 günü Zimək'te şehit düştü. O bir halk savaşçısıydı. Cenaze töreni 7 Haziran günü Hozat'ta yapıldı. 2 bin kişinin katıldığı cenaze omuzlarda taşınarak sloganlar ve içilen devrim andıyla toprağa verildi. ●

YILDIZ ÇİÇEK

Önümüzdeki süreç ve birliğin derinleşme ihtiyacı

Çok sıcak gelişmelerin yaşandığı ayların sonrasında yapılan 18 Nisan seçimleri, birçok açıdan önemli sonuçlar ortaya koymuştur. 28 Şubat'ın sembolize ettiği, devletin yeniden yapılandırılması sürecinin yarattığı ortamda gerçekleşen seçimler, bu açıdan doğru kavranması ve yönelmesi gereken bir takım olguları su yüzüne çıkarmıştır.

Restorasyonun en önemli hedeflerinden bir tanesi hiç şüphesiz ki Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin yalnızlaştırılması, marjinalleştirilmesi ve kitlesinden kopartılmasıydı. ABD-Türkiye-İsrail ittifakının ve emperyalizmin Ortadoğu'yu yeniden yapılandırma hedeflerinin bir sonucu olarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik gerçekleştirilen uluslararası komplo ve Öcalan'ın esir düşürülmesi de bu sürecin en önemli olayı haline dönüştürülmek istendi. Çok yoğun bir şoven kampanya, sokaklardaki linç girişimleri ile birlikte yürütülen özel savaş taktikleriyle devlet, eline geçen bu "tarihi fırsat"ı en iyi biçimde değerlendirebilmek amacıyla çok yönlü bir saldırı geliştirdi. Fakat özellikle Newroz'da doruğa çıkan güçlü direnişler ve gerçekleştirilen vuruşlar devletin ilk günlerdeki psikolojik hakimiyetini kısa sürede ortadan kaldırdı. Seçimlerde, özellikle bazı Kürt illerinde ortaya çıkan sonuçlar, Kürt ulusunun iradesini hangi yönde değerlendirdiğini bir kez daha bütün açıklığı ile ortaya koymuştur. HADEP, çok yoğun baskılar altında girdiği seçimlerde bölgeden büyük bir başarıyla çıkmıştır. Bu anlamda restorasyoncu güçlerin gördüğü "marjinalleştirme" hayallerinin foyası da kısa sürede ortaya çıkmış oldu.

Yine restorasyonun önemli hedeflerinden biri olarak değerlendirilebilecek Siyasal İslam'ın etkisizleştirilerek düze-

nin merkezine çekilme projesinde ise bir düzeyde yol alabildiği ortaya çıkmıştır. Fakat seçimler sonrasında Merve Kavakçı'nın adıyla anılan süreç ve Marlıya'da yaşanan olaylar bu başarının da sınırlarını ortaya koymuştur.

Tabii ki seçimlerin bizler açısından en önemli sonuçlarından biri halklarımızın yemimli düşmanı, binlerce devrimcinin, yurtseverin, emekçi insanımızın, aydınlarımızın katili MHP'nin seçimlerde gösterdiği yükseliştir. Bu sonucun önümüzdeki dönemde önemli etkileri olacağı muhakkaktır.

Bütün bu gelişmeler halklarımızın önüne gerçekten önemli bir gündem çıkartmaktadır. MGK merkezli yeniden yapılandırma projesinin içeriği bellidir. Emekçilerin onlarca yıllık mücadele ile kazandıkları bütün haklar, egemenlerin saldırı hedefi haline dönüşmüştür. Kürt ulusunun barış ve kardeşlik taleplerinin boğulmasına yönelik saldırıların, imha ve asimilasyon politikalarında kemikleşmenin yaşanacağı açıktır. Ülke hızla emperyalizmin bölgedeki savaş üssüne dönüşmektedir. Türkiye'deki üslerden kalkan uçaklar hergün Irak halkının başına bombalar yağdırmaktadır. NATO'nun Yugoslavya operasyonunda kullanmak istediği üsler için de onay vermekten çekilmemiştir. Bütün bölge halklarıyla, emperyalizmin çıkarları adına düşmanlaşan rejime, emekçi halklarımızı yeni Kore Savaşları'nın eşine sürüklemektedir.

Çok yönlü saldırıların hazırlıkları önemli oranda tamamlanmıştır. Kriz Yönetim Merkezleri, İller Yasası vs. gibi düzenlemeler kurulacak savaş hükümetinin önemli araçları olacaktır.

Önümüzdeki aylar ciddi bir hesaplaşmanın yoğunlaşacağı bir süreç olacaktır. Halklarımız açısından tarihi bir sı-

nav verilecektir. Herbir mevzimiz, egemenler ile halk güçlerinin çatışma noktası haline dönüşecektir.

Düzen açısından yapılan hamleler düşünüldüğünde, devrimci-yurtsever güçlerin de saldırıları püsürtecek bir zemin örgütleyebilmesi gerekmektedir. Bu açıdan bakıldığında da Birleşik Güçler Platformu, bu dönemin en belirleyici öznesi olabilecek durumdadır. Halklarımız açısından umudun temsilcisi olabilecek BGP'nin kurumsallaşmasını, örgütlenmesini her noktada derinleştirilmesi gelecek saldırıları püsürtebilmek açısından hayati önem taşımaktadır. Ortak yönelimlere biçilen misyonun artması, eşgüdüm olanaklarının birleştirilmesi ve ortak bir taktiğe kilitlenilebilmesi dönemin kazanılması için mutlaka atılması gereken adımlardır.

Önümüzdeki sürecin "**Yaşasın Halkların Kardeşliği-İşçilerin Birliği**" olacağı açıktır. Yükselen şovenizme karşı halkların kardeşliği taktiklerinin somutlaştırılarak güçlendirilmesi acil bir ihtiyaçtır. Özellikle Öcalan Davası'nın yakında görülmeye başlanacak olması ve olası bir idam kararının ortaya çıkartabileceği dinamikler açısından bakıldığında halkların kardeşliği politikalarının önemi daha da artmaktadır. Şoven kampanyalara, MHP merkezli provakatif saldırılara, ki bir tanesi hemen seçimler sonrasında Silefke'de ve geçtiğimiz günlerde Elbistan'da yaşanmıştır, halklarımızın karşı karşıya getirilmesine karşı durabilecek tek güç BGP'dir.

Yine artan işsizlik, hızlanacak özelleştirmeler, mezarda emeklilik yasası, taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılması gibi saldırılar da işçi hareketindeki bir kabarmayla karşılanabilmelidir. Kamu emekçilerinin on yıllık grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelelerini boğ-

mayı, kötürümleştirmeyi hedefleyen sahte sendika yasasının yakın bir gelecekte gündeme geleceği anlaşılmaktadır. Yeni 4-5 Mart Kızılay Direnişleri'nin örgütlenebilmesi de Birleşik Devrimci Emekçi Güçler'in omuzlarındaki bir sorumluluk olacaktır.

Faşizmin yaşadığımız coğrafyayı emekçi halklarımız açısından yaşanmaz bir yer yapma planlarının boşa çıkarılması'nın sorumluluğu tabii ki sadece BGP'nin değildir. Bu ülkede yaşayıp da faşizme, emperyalizme, sömürgecilğe, adaletsizliklere, eşitsizliklere, baskılara, ışkenceye, kayıplara karşı söylenecek en küçük sözü olan herkesin, onurunu ve geleceğini koruyabilmek adına mücadeleye yüklenmesinin gerekeceği bir süreçtir söz konusu olan. Her türlü demokratik kurum, sendikayı, sosyalist partiyi kapsayabilecek bir demokrasi cephesinin inşaa edilebilmesi ve saldırılara karşı ortak direnişin geliştirilebilmesi de önümüzdeki günler açısından hayati bir görev olarak önümüzde durmaktadır. "**Halkların Kardeşliği-İşçilerin Birliği**" zemininde durabilecek böylesi bir birlikteliğin mücadeleye önemli katkılar sağlayacağı muhakkaktır. Bu konudaki yapıcı ve ön açıcı adımları atma noktasında da BGP'ye öncü bir rol düşmektedir.

Sürece hem maddi hem manevi açıdan hakim olabilmek, varolan mücadele temposunu bir kaç katına çıkartabilmek ve halka her açıdan umut olabilmek... Bütün bunlar başarılabildiği oranda çok hızlı gelişmeler yaşanacaktır. Zaten, her ne pahasına olursa olsun direnen emekçi halklarımızın olacaktır! ●

Birleşik Devrimci Basın Platformu

(Özgür Halk, Halkın Günlüğü, Atılım, Direniş, Alternatif, Hedef, Devrimci Çözüm)

Günlerdik histerik çılgınlarla sürdürülen aşağılık bir kampanya ile geniş yığınlar Kürt halkına ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan şahsında yurtsever harekete karşı kışkırtılmaya çalışılıyor. Yıllardan beri pervasızca sürdürülen faşist-şovenist propaganda en üst düzeyde **Abdullah Öcalan** davasına kilitlenmiş durumda. Sokaklarda faşizmin ölüm kokan yüzü kol geziyor.

En küçük bir karşı koyuşa, muhalefete dahi tahammül edemeyen egemen sınıflar, toplumsal bir linç histerisi yaratarak, 31 Mayıs'ta İmralı'da başlayacak olan dava ile özgürlük düşüncü yok etmeyi hedefliyor, bu nedenle çeşitli oyunlar çeviriyor, kara propaganda geliştiriyorlar.

Özgürlük teslim alınamaz!

MGK'nın icazetiyle, başını faşist MHP sürülerinin çektiği gürhlar "idam" kampanyaları düzenliyor. Devlet eliyle demokratik hak ve özgürlükler gaspediliyor, "nazik dönem" demagogileriyle mitingler, toplantılar yasaklanıyor. Burjuva medyanın başını çektiği kara propaganda araçları giderek artan yoksullaşmayı, Tuzla'da, Swisscard'da, Kenteks'te vb. yerlerde yaşanan işçi kıyımlarını, bakanlık ve rant paylaşımını tamamlayarak kapsamlı bir saldırıya hazırlanan "yeni" faşist hükümetin hangi gizli kapılar ardında planlandığını, Kürdistan'ın, Tokat'ın, Toroslar'ın dağlarında yürütülen devlet katliamları, emekçi semtlerinde yoğunlaşan

faşist terörü, çete artıklarının birbiri ardına neden salıverildiklerini, **Süleyman Yeter** gibi ışkencede ölümleri, cezaevlerine yönelik saldırı ve uygulamaları vb. gizliyorlar. Oysa bütün gerçekler orta yerde duruyor.

Bir başka gerçek de İmralı'nın orta yerinde duruyor. Yıllardan beri, özgürlük uğruna can veren Kürt halkı ve devrimciler başta olmak üzere, dünyanın gözü de bu gerçeğe çevrilmiş durumda. Herkes **Abdullah Öcalan** şahsında İmralı'da yargılanmak istenen özgürlük mücadelesinin onun bir önderiyle sınırlı olmadığını, bu düşün bir halkı sarp sarmaladığını (bunu dipten gelen uğultuya bakarak şimdi-

den söyleyebilirsiniz) görecektir. Gerçek budur. Tarih buna tanıklık. İnsanlığın binlerce yıllık tarihi özgürlük düşüncesi bağlının ölümsüzlük anlamına geldiğini göstermiştir. Bu düşün sahiplenmek ve sahiplenenlerde aynı safta olmak onurdur. Ve inanıyoruz ki, onur kazanacak! Özgürlük kazanacak!

Bu bilinçle ve inançla; toplum bilincinin aşağılık propagandalarla yönlendirilerek Abdullah Öcalan için idam çılgınlığının atıldığı bir coğrafyada ve an da halkların kardeşliği, geleceği ve onuru için biz, "Özgürlük" diyoruz!

Birleşik Güçler Platformu

(Atılım, Alternatif, Devrimci Çözüm, Direniş, Hedef, Halkın Günlüğü, Özgür Halk)

■ Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Zeynel ENGİN
■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cad.
Sinanaga Daireleri No:19/2 Çemberlitaş/İST.
Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
■ Dizgi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yığıncağ İşhanı K:3 No:1 Kartal/İST. Tel/Fax: (0216) 353 38 12
■ ADANA: İsmailoğlu Mah. Özer Cad. Köylüoğlu İşhanı K:5 No: 118 Tel/Fax: (0 322) 363 29 37
■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İşhanı No: 27 Kat: 6/10 Konak/İZMİR Tel/Fax: (0332) 494 44 41
■ KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı, K:5 No: 605 KAYSERİ Tel/Fax: (0 352) 222 48 06
■ ATINA: MAVROMICHALLI 70 106 80 ATHENS GREECE Tel/Fax: (0030) 1 362 36 62
■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 KÖLN/REINSHOLAND
Tel: (0049) 221 130 18 70

Öğrenciler Tatile... Ya Devrim?

Yeni bir öğretim yılı daha sona ermek üzere. Milyonlarca öğrenci tatile girecek yine. Devrimci ve demokrat öğrenciler de var bunların arasında. Onlar da -ya da daha doğru bir deyişle onların önemli bir kısmı da- eğer durumları birazcık iyiye, çalışmaya gereksinim duymadan, bir sonraki öğretim yılına kadar boş geçecekler. Yalnızca öğretim değil, devrim mücadelesi de tatile girecek onlar için. En azından, devrimci ve demokrat öğrencilerin önemli bir kısmı için durum böyle.

Ülkemizde sayıları hiç de az olmayan ve boğuştukları çok çeşitli sorunların eziciliği altında bulunan öğrencilerin akademik-demokratik mücadelesi, bir sonraki öğretim yılına kadar askıya alınacak yine. Doğaldır ki, devrim mücadelesi de olumsuz yönde etkilenecektir bu durumdan. Her öğretim yılında yinelenen ve artık kronikleşen bu sorun; mücadelenin tatil edilmesi olgusu ya da öğrenci alanındaki gücün yılın bir bölümünde mücadeleye verimli bir biçimde kanallize edilememesi, dağılması, bir süre için bile olsa devrimle pratik bağlarının gevşemesi veya tümüyle kopması, şimdiye kadar çok da gündeme getirilmemiş, üzerinde tartışılıp çözüm üretme noktasında çaba gösterilmemiş önemli bir konu. Tatil döneminde devrimci mücadeleyle bağların gevşemesi ya da bir sonraki öğretim yılına kadar askıya alınması probleminin, hem bireysel ve hem de örgütsel yanı var. Nesnel koşullar içindeki kimi olumsuzluklar da bu soruna ortam hazırlıyor. Ancak, bunlar çözülemeyecek kadar derinlikli değil hiç kuşkusuz ki. Bu nedenle biz, özellikle sorunun öznel kaynakları, yani belirleyici yanları üzerinde durmaya çalışacağız.

Öğrenci alanlarında bulunmuş ve burarlarda mücadele eden arkadaşlarımız bilirler, her öğretim yılı yoğun tartışmalarla başlar. Gazete ve dergi sayfaları, yeni başlayan öğretim yılında, öğrenci hareketinin önündeki görevleri sıralayan yazılarla dolar. Farklı siyasetlerin gençlik kollarının anlayış ve hareket tarzları kıyasıya eleştirilir. Ama hep de, "devrimci öğrencilerin birlikte hareket etmesinin zorunluluğu"na vurgu yapma gereksinimi duyulur bu yazılarda. Özeleştiriyeye ise hemen hiç yer verilmez. Gerçekliğin içindeki sorunlar ortaya konur birer birer. Ama bunlar kendilerinin bir parçası değildir, sorunlar hep kendilerinin dışından gelişir.

Dergi sayfalarında başlayan tartışmalar kantinlere taşar. Bu taşkınlık amfilere ve dersliklere kadar varmaz ama. Ayrı bir dünyadır çünkü orası; "ineklerin dünyası". Yolunuz çokça düşerse derslikle-

re, adınız çıkar hemencecik; "inek" diye. Arkasından başınır; "otlamaya mı gidiyon?... Şuna da bakın hele... Düzenin yürüncesinde takla atıyor valla..." vesaire. Ama her neyse; bu yaklaşım biçimi de bir sorun, ama şimdi konumuz bu değil.

Yeni öğretim yılında öğrenciler okullarına dönerler. Bir biçimde örgütlü olanlar ya da ilişkili olupta sempati duyanlar biraraya getirilir. Bu ilişkileri elde tutmanın hesapları yapılır. Eski öğrenciler içinde örgütlenmesinden umut kesilmiş büyük bir kesim defterden silinir. Daha önceki yıllarda ortaya konan pratiğe karşı gösterilen tavır neden olmuştur buna. "Artık onlardan ne köy olur, ne kışaba" anlayışıyla yönelir yeni insanlara. Yeni öğrenciler gelmiştir okula. Bunları örgütlenme sorunu vardır. Ama nasıl ulaşılacaktır bu insanlara? Onlara ulaşabilmenin hiçbir etkili aracı yaratılamamıştır daha önceki yıllarda. Geriye yine aynı klasik yöntemler kalır. Bu yöntemler arasında en temel ve en vazgeçilmez olanı, tek tek "kafalama"dır.

Örgütlü ilişkilerden, ama daha çok eşten, dosttan ya da herhangi bir ilişkiden, öğretim yılında üniversiteleri kazanmış isimler alınır birer birer. Bu isimlerin hangi fakültelerin hangi bölümlerini kazandıkları öğrenilir. İsimleri verenler "iyi" demiş, ketil olmuşlardır yenilere. Geriye onlarla ilişki kurmak kalmıştır. Amfilerin, dersliklerin yazı tahtalarına isimleri yazılır, daha önceden bilgisi alınmış bu yeni öğrencilerin. Eğer birazcık şanslı olunursa, rastlanabilir bu yeni insanlara. Sonrası "örgütlenme yeteneği"ne kalır.

Bir öğretim yılı boyunca yürütülecek faaliyetlerin daha öncesinden apaçık belli olmasının gönül rahatlığıyla başlanıp çalışmalarına. "Öğrenci alanında mücadelesinin uyulması zorunlu takvimi"ne sadık pratiğe, 6 Kasım'da YOK'u protesto eylemleriyle start verilir. Sonra her bir örgütün kendisi için önemli olan günler de eklenir bu takvime. Bahar ayları, özellikle de Mart ve Mayıs "pek yoğun" geçer. Sonra bir bakmışsınız, öğretim yılı bitirmiş. Sizde "takvimin" gerekleri fazlasıyla yerine getirilmiştir. Öğretim yılının başından sonuna kadar devam eden sivil taşist saldırılar ve polis baskısı da olmasa, çok iyi işler başarılabaktı ama...

Bu sene iyi geçmiştir sizin için; üç-beş yeni isim katılmıştır arınıza. Ama kesin değildir daha, bu insanlarla ilişkilerin sağlamlığı. Araya tatil girmiştir çünkü. Bir sonraki yıla ertelersiniz bu işi de; tıpkı diğer işler gibi. Beş-on kişiden ibaret varlığınız, kendi gerçekliğinden habersiz binlerce kişilik öğrenci yığınının

varlığı karşısında daha küçük görünür gözünüze; rahatsız olursunuz belki. "Ama önemli olan nitelik" der, rahatlatırsınız kendinizi. Doğrudur söylediğiniz, önemli olan niteliktir... Ama niceliğe çevrilen nitelik, ama hiç dumadan yenilenen ve gelişen nitelik, ama ihtiyaca yanıt verebilen niteliktir önemli olan. Bunun dışındaki nitelikse sözdür.

Bütün bir yıl boyunca "fedakarca" korunmuştur kantin. Tıpkı, "kutsal topraklarda" olduğu gibi, "kafir" sivil taşistlerin saldırılarına karşı direnilmiştir sonuna kadar. Amfilere ve dersliklere sürülmüş, bu "dar alanlarda sıkıştırılmış" taşistler; hem de kitlelerin içinde. Dışında, amfi ve dersliklerde, umarsızca yaşayıp giden öğrenciler, habersizdirler belki yanbaşlarındaki tehlikenin büyüklüğünden. Ama olsun, bu bizim "fedakarlığımızın", "alçakgönüllülüğümüzün" büyüklüğünü daha da derinleştirir. Birçok güclü "göğüs geren" bir avuç insan savuşturmuştur bu tehlikeyi; yalnızca biz, tek başımıza biz direnmisizdir taşist saldırılara. Ondaniz çünkü biz; leda ruhuyla direnmeyi büyüklerimizden "öğrenmişizdir". Onderliğin kitleleri belirlenmiş doğru hedefler doğrultusunda, her değişen koşulda farklılaşan taktikler doğrultusunda savaşımak olduğu gerçeği, uygulanmak için söylenmemiştir; o, coşkun tartışmaların veciz sözüdür.

"İşsiz-güçsüz", "geveze" takımının doldurduğu bir boşluk olsa da, önemli bir "mevzidir" kantin. Ama savaşçıları olmayan bir mevzi, koruyacak arkası olmayan bir mevzi neye yarar?

İşte böyle; koskoca bir yıl, daha önceki yıllarda olduğu gibi kısır tartışmalar ve dar pratiklerle sona erer. Ya sonra... Sonra, tatil... Bütün bu sığ tartışmalar, kavgasız siyasetler, siyasetsiz kavgalar yorar küçük-burjuvaları; dinlenmek zorunluluk olur. Devrim mücadelesinin zorunluluklarını kavramaya "kapasitesi yetmeyen" küçük-burjuvalar, tatilin zorunluluğunu bir çırpıda kavrarlar. Öğrenciler dağılır; kimisi memleketlerine döner, kimisi yine okuduğu şehirde kalır, ama çalışma alanı, yani okul kapalıdır. "İstemese" tatil yapmak durumunda kalır. Kimisi de gevşekte olsa ilişkiyi sürdürür. Öğrenci alanında, devrim mücadelesinin bu gerçekten önemli mevzi-sinde -ya da böyle olması gereken bir faaliyet alanında- bu biçimde bir hareket tarzı ne kazandırır bize? Ve neden kaynaklanır, bu sakat anlayışın yürümeyip de sürünen hareket tarzı? Ve nereye kadar devam eder böyle? Ne zamana kadar?... Hangi anlayışla, nasıl bir hareket tarzıyla, hangi örgütlenme mantığıyla, kimlerle birlikte, kime karşı, hangi hedeflere, hangi araçları kullanarak? Bu

sorulara doğru yanıtlar verilebilmelidir artık. Bu soruların yanıtları için yeni öğretim yılının başlaması beklenmemelidir hemde.

Dedik ya, bu sorunun hem bireyden kaynaklanan yanları var, hem de örgütlenmeden, önderlikten... İlişki kurulan, daha yeni örgütlenen ve daha yeni devrimci bir kişilik doğrultusunda şekillendirilmeye çalışılan ve halkın ve devrimin çıkarları doğrultusunda savaşılacak istenen bireylerin çok çeşitli zaafları derinlikli bir biçimde yaşamaları, doğal karşılanabilir başlangıçta. Ama bu yaşayış uzunca bir süre devam ediyorsa ve ilişki ağı içinde yayılıyorsa, burada, işle-tilmeye çalışılan mekanizmada ya da bu mekanizmayı işleten öne çıkmış insanların anlayış ve pratiğinde bir sorun var demektir. O halde ilkin, olguyu olduğu gibi ortaya koymakla başlanmalıdır işe. Sorunun birey yanı nedir, mekanizma yanı, anlayış ve öne çıkan birey yanı nedir? Bütün bunlar apaçık bir biçimde ortaya konulmalıdır önce.

Yılın bir bölümünde "devrimcilik", diğer bölümünde tatil... Bu ikili yaşam dengi sayfalarında çokça işlenen, tartışılan küçük-burjuva zaaflardan mı kaynaklanıyor?

Devrim mücadelesini akademik-demokratik mücadeleyle sınırlı tutma biçiminde kendisini gösteren bir kavrayışsızlık-tan mı ileri geliyor?

Öğrenci alanında profesyonel bir çalışmanın oturtulamayışı, buna uygun bir örgütsel tarzın işlenemeyişi mi bütün bunlara neden oluyor?

Öğrenci alanlarıyla işçi ya da diğer alanlar arasında doğru bir ilişkinin kurulamayışdır belki? Ya da hepsi, başka eklenecekler de dahil olmak üzere...

Bu saydığımız ya da saymadığımız sorunlar, hiç de çözülemeyecek türden değil. Bu sorunları çözecek ve bu çözümleri yaşama geçirecek irade var bizde. Yeter ki, bu iradeyi açığa çıkarabilelim; yeter ki, iradelenimizi birleştirebilmeyi, bu ortak iradeyi sorunları çözücü mekanizmanın temeli ve hemde yönlendiricisi, işleteni haline getirebilmeyi becerebilelim.

Bu yazı, yukarıda ortaya koyduğu olumsuzlukları değiştirebilmenin perspektifini ortaya koymak, گستردی sorulara yanıt vermek için yazılmıştır. Bütün bunları, öğrenci alanında mücadeleleriyle öne çıkan kimselerde yapabilir. İşte o insanları doğru siyasete ve sabırla yürütülecek militan bir pratiğe kıskırtmak için yazılmıştır. Kimi zaman, kafalarda uyandırılan soru işaretleri, bir yığın perspektiften daha etkili olabilir çünkü ●